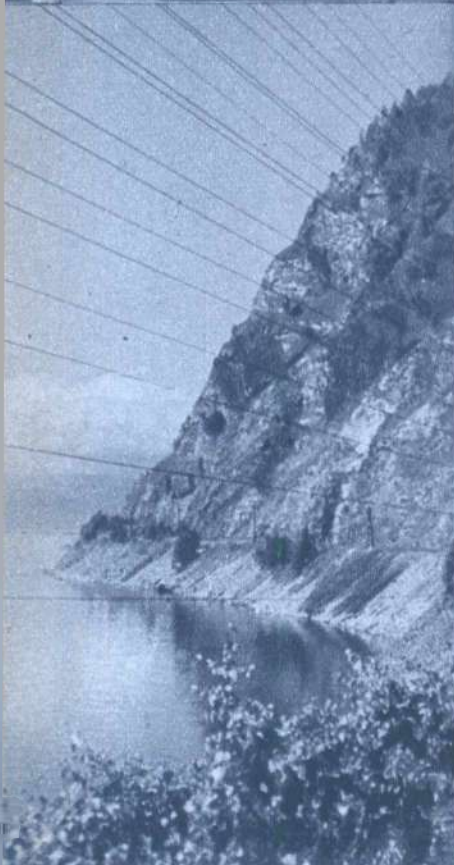
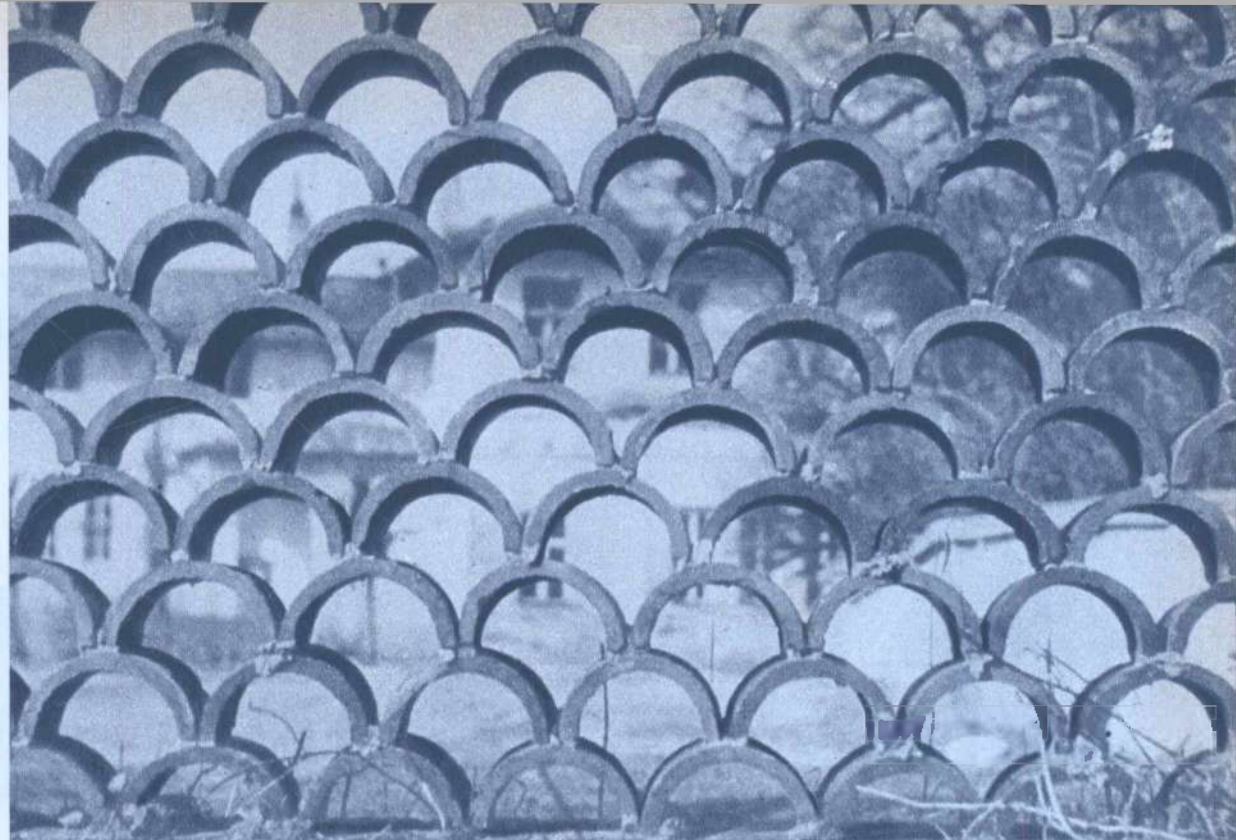

Tineretul lumii

12

1958

CONCURS DE FOTOGRAFII

Amintim cititorilor ce nu au avut poate prilejul să citească numerele precedente ale revistei noastre că am organizat un „Concurs de fotografii” ce se încheie la 1 octombrie 1959 și ale cărui teme principale sînt:

- 1) Tineretul în viața de toate zilele: la muncă, la studiu, în timpul liber.
- 2) Activitatea organizațiilor de tineret în interesul tinerilor, pentru prietenia popoarelor și pentru pace.
- 3) Reportaj fotografic pe o temă liber aleasă din viața tineretului.
- 4) Sportul și turismul tineretului.

Pentru a recompensa pe cei mai buni participanți, redacția

a hotărît să acorde numeroase premii, dintre care principalele sînt:

PREMIUL I: Un superb aparat fotografic sau un electrofon și publicarea fotografiei premiate pe coperta revistei.

PREMIUL II pentru fiecare temă: discuri din diferite țări

tuit pe un an la „Tineretul lumii”.

CONDIȚII TEHNICE

Fotografiile pot fi în culori sau în negru-alb. Ele nu vor depăși dimensiunea de 13 x 18 cm. Hirtia: lucioasă.

Fiecărei fotografii i se va alătura explicația, precum și numele și adresa autorului.

COMITETUL DE REDACȚIE:

Director: Werner LAMBERZ (R.D.G.) Redactor-șef: Sukhendu MAJUMDER (India) Membri: CHARVENET Paulette (Franța), CHEIKH Bara Lo (Senegal), JEUTNER Klaus (R.D.G.), KALLBERG Sture (Suedia), KHRAISHI Ibrahim (Iordania), LATORRE E. (Spania), VOLODIN Lev (U.R.S.S.), WILLISTON Floyd (Canada).

ADRESE:

Redacția centrală: Benczur-utca 34, Budapest VI — R.P. Ungară.

Redacția ediției în limba română: București, Piața Scînteii nr. 1.

DRAȚI CITITORI DIN ROMÂNIA

Dacă doriți adresa ale tinerilor din alte țări pentru schimb de corespondență, adresați-vă **SERVICIULUI DE CORESPONDENȚĂ AL F.M.T.D.**, Benczur-utca 34, Budapest VI, R.P. Ungară. Pentru acoperirea cheltuielilor acestui serviciu, adăugați în plic o serie filatelică completă în valoare de 1,50 lei.

În cazul cînd solicitați și publicarea unui anunț la rubrica „prieteniilor prin corespondență” din revista „Tineretul lumii”, valoarea seriei filatelice va fi de 2,25 lei. **TOATE CERERILE DE CORESPONDENȚĂ SE TRIMIT SERVICIULUI DE CORESPONDENȚĂ AL F.M.T.D.** Scrieți numai într-una din limbile de mare circulație (ex. franceză, engleză, rusă etc.).

sau obiecte de artă populară și cite un abonament gratuit pe un an la „Tineretul lumii”.

PREMIUL III pentru fiecare temă: cite un stilou marca „Parker” și cite un abonament gratuit pe un an la „Tineretul lumii”.

În afară de aceasta, pentru toate temele, 5 dintre cele mai bune fotografii vor obține ca premii de încurajare (mențiuni) cite un abonament gra-

După cum puteți vedea în această pagină, nu e greu să faci fotografii bune. Aceste fotografii ne-au fost trimise din U.R.S.S., Africa, Polonia și India.

Încercați-vă măiestria și arătați celorlalți tineri din lume ce știți să faceți.

Curaj și noroc!

Trimiteți fotografiile pe următoarea adresă: „Concours de photos”, „Jeunesse du monde”, Benczur-utca 34, Budapest VI, Ungaria.

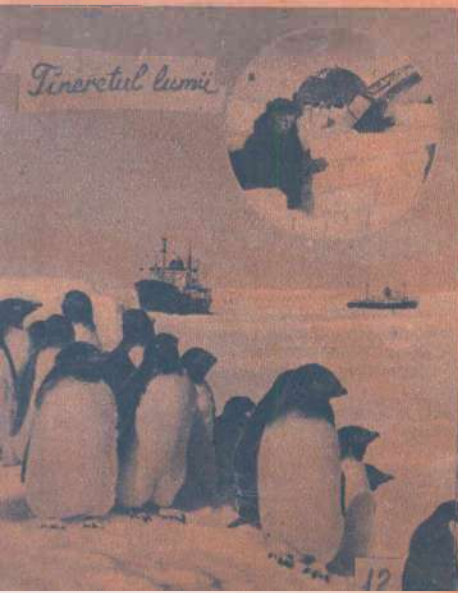
Revista internațională a tineretului editată de F.M.T.D. Apare lunar în limbile: germană, engleză, chineză, spaniolă, franceză, maghiară, polonă, română, rusă și o dată la două luni: în arabă și suedeză.

sumar

Pag.

- 1 Un eveniment de mare importanță
- 2 Toți oamenii se nasc liberi
- 3 Întâlniri în Japonia
- 4 La Karakorum bate o inimă tinăra
- 5 O delegație internațională de tineret în Mongolia
- 6 Studenții lumii
- 7 După adunarea generală a W.A.V.
- 9 14 zile în Irakul eliberat
- 10 Adevăratul aspect al Africii
- 12 La a zecea aniversare
- 14 Celuloza din stof
- 16 Misterele continentului înghețat
- 18 Atletismul în următorii zece ani
- 20 Expoziția 1958 și-a închis porțile
- 22 Ne scriu cititorii
- 23 Noua cinematografie egipteană
- 24 Cel de-al V-lea Festival al tineretului din „Comarea Lagunera”
- 25 Expoziția presei studentesti
- 26 Beroeni
- 28 Pagina jocurilor distractive

COPERTA NOASTRĂ
În Antarctica

UN EVENIMENT DE MARE IMPORTANTĂ

ntineretul ceda locul aurorii — și cu aceasta începea un an nou. Mulți mai continuau încă să danseze și să cînte. Este atît de minunat să visezi, și oamenii de pretutindeni visează la fericirea pe care le-o va aduce Anul Nou. Astfel s-au întrunit la Cairo, la începutul anului 1958, reprezentanții a 1,7 miliarde de oameni din Asia și Africa pentru a exprima vîsurile popoarelor lor. Visul unui popor subjugat imperialismului este de fapt simplu și

nobil: el visează la dreptul de a trăi ca o colectivitate de flințe omenesti și de a-și putea reconstrui propria sa țară.

Acum anul se apropie de sfîrșit. În timpul acestor 12 luni, omenirea s-a aflat de două ori la un pas de război. Forțele armate ale Statelor Unite și ale Marii Britanii au intrat în Liban și Iordania imediat după revoluția din Irak — țara despre care se credea că este bastionul pactului de la Bagdad; dar s-a întîmplat că fortăreața era clădită pe nisip. În cealaltă parte a globului, muniții și vase de război americane erau puse la dispoziția lui Clan Kal și pentru a amenința cu ele marile popor chinez de 600.000.000 de oameni. Omenirea veghea îngrijorată: oare aceasta avea să declanșeze un nou război mondial?

Între timp, în cursul întregului an erau uciși algerieni, erau masacrate populațiile din Kenia și erau împușcați ciprioții. Dar forța popoarelor s-a afirmat. Războiul a putut fi evitat, dar cu greu.

La Tokio, oameni de bună-credință, veniți din toate colțurile lumii, se întîlneau și cereau interzicerea bombelor A și H. La Stockholm oameni conștienți se întruneau în cadrul Consiliului Mondial al Păcii. La Pekin studenții din lumea întreagă s-au întîlnit la cel de-al V-lea Congres al Uniunii Internaționale a Studenților. Bamako era, pe de altă parte, teatrul unui altfel de spectacol: festivalul noii generații africane — simbolul puternicei culturii a pămîntului lor strămoșesc. Nu se vedea acolo numai dansul lor ritmic și îndrăzneț, ci și expresia curajoasă și puternică — ca și poporul însuși — a dorinței tineretului de a fi liber.

Tinerii din Asia și Africa se pregătesc pentru prima conferință propusă să aibă loc anul viitor în februarie, la Cairo.

Spre sfîrșitul anului, Comitetul Executiv al Federației Mondiale a Tineretului Democrat se va întîlni la Colombo, capitala Ceylonului. Țară de curînd independentă și partizană a Pancha-Shilei, Ceylonul va fi gazda acestei întîlniri importante, la care se prevăd discuții privitoare mai ales la problemele tineretului african-asiatic.

Nu este de loc surprinzător că această sesiune a Comitetului Executiv al F.M.T.D. se dedică problemelor Asiei și Africii, deoarece dezvoltarea cea mai semnificativă din timpurile noastre este tocmai trezirea și mersul înainte a milioane de oameni din aceste țări. Pe măsură ce această trezire se face simțită, slăbesc și bazele colonialismului, al cărui edificiu se prăbușește în întregime. Tinerii din lumea întreagă salută faptul că popoarele Asiei și Africii intră în arena internațională ca factori de mare importanță. Și aceasta nu numai pentru că o treime din populația globului trăiește pe aceste două continente, nu numai pentru că sînt urmașii celei mai bogate și mai vechi civilizații a omenirii, ci mai ales pentru că astăzi, cînd legătura dintre oameni este atît de strînsă, dezvoltarea vieții economice și politice a acestor milioane de oameni va aduce, desigur, o schimbare fundamentală în istorie.

Omenirea dorește pacea. Dar numai dorința de pace și ura împotriva războ-

UN EVENIMENT DE MARE IMPORTANTĂ

tului nelnoșite de o luptă consecventă nu vor duce omenirea la acest scop. Asia și Africa au trimis lumii un mesaj nou, ele au instituit un nou criteriu în relațiile internaționale. Mesajul acesta îl reprezintă principiile de la Bandung, care înseamnă, în esență, neamestecul în treburile interne ale altor țări, sfârșitul colonialismului sub toate formele, colaborarea reciprocă în spiritul respectului reciproc etc.

Cine violează codul acesta just al relațiilor dintre națiuni? Imperialismul, a cărui subzistență se bazează pe ruina popoarelor de sub dominația colonială. Colonialiștii au fost aceia care au impus secolului nostru două războaie mondiale. Din cauza poftelor lor nesătute de câștig și de exploatare, de piețe noi de desfacere și de resurse noi, imperialiștii s-au luptat între ei, declanșând cele două războaie. Ei își continuă încă și acum jocul lor vechi și creează tensiuni pe ici pe colo.

Astfel, ei întrețin în mod constant tensiunea din Orientul Mijlociu, lansând tot felul de minciuni. Dar nici un argument nu poate ascunde simplul fapt că Statele Unite posedă monopolul a 64 % din petrolul extras în Orientul Mijlociu și 80 % din zăcămintele de petrol și că storc din această regiune un profit anual de 1,2 miliarde de dolari. Nici un argument nu poate ascunde faptul că imperialismul dorește să păstreze petrolul, munca ieftină a arabilor și „privilegiul” de a domina popoarele din Orientul Mijlociu. În vocabularul lor, aceasta se numește „umplerea golului”.

Din nefericire pentru ei, trăim în plin secol al XX-lea, care — după cum s-a exprimat un om de stat — aparține Africii și Asiei, adică libertății.

Nici un masacu, din Algeria, Kenia și Cipru nu poate împiedica lupta popoarelor pentru libertate. Nici un pact de-al lor, fie că se numește S.E.A.T.O. sau pactul de la Bagdad, nu poate amăgi sau amenința popoarele Asiei și Africii. Nici regimurile sprijinite de ei, ca cel al regelui Iordaniei, nici lovituri de stat militare, ca în Tailanda, sau regimuri ca cel al lui Batista din Cuba nu vor putea menține încă mult timp colonialismul.

Știm prea bine că tineretul din Statele Unite, din Marea Britanie sau din Franța nu are nici un interes de a participa la asuprirea altor popoare, de a se înrola pentru a lupta în țările altor popoare și de a ucide oameni nevinovați, de a vedea milioane de dolari cheltuiți pentru războaie coloniale — și toate acestea într-o perioadă când plăcerile vieții lor tineresti sînt reduse, și șomajul înaintează cu pași uriași în propriile lor țări. Tinerii din aceste țări ar trebui să sprijine tineretul din Asia și Africa.

Victoria Asiei și Africii este în mod esențial victoria omenirii. Și este o victorie sigură. Cu cei 1,5 miliarde de oameni eliberați în cursul ultimilor zece ani, cu lupta hotărîtă dusă de popoarele coloniale, cu solidaritatea crescîndă dintre tineretul Asiei și Africii este sigur că în curînd colonialismul va fi înmormîntat pe vecl. F.M.T.D. este alături de tineretul din țările Asiei și Africii, și aceasta nu numai de azi, ci încă de la înființarea sa, din 1945. De aceea, F.M.T.D. este astăzi organizația de tineret cea mai puternică și mai iubită de tinerii din aceste regiuni.

Sesiunea Comitetului Executiv a F.M.T.D. din Asia este un eveniment de mare importanță. Ea va apropia încă și mai mult tineretul lumii de tineretul din țările africano-asiatice. Tineretul va păși înainte împreună cîntînd:

*Tineretea ni-e dragă
Pentru pace la luptă pornim...*

TOTI NOI SE NΑΣC

La 10 decembrie 1948, Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite a adoptat și a proclamat Declarația universală a drepturilor omului. Declarația începe prin cuvintele „...recunoașterea demnității inerente tuturor membrilor familiei omenești și a drepturilor lor egale și inalienabile constituie fundamentul libertății, dreptății și păcii în lume”.

Cele 30 de articole ale declarației arată necesitatea dreptului de liberă alegere cu privire la libertatea de asociere, de gândire, de religie, de căsătorie, a dreptului la muncă, la apărarea împotriva șomajului, la un salariu egal pentru o muncă egală, la avantajele sindicale, la o remunerație echitabilă pentru oamenii muncii, la responsabilitatea statelor de a garanta un nivel de viață corespunzător, a dreptului la învățămînt etc.

Federația Mondială a Tineretului Democrat, al cărei act constitutiv consideră munca ei ca o contribuție la opera Organizației Națiunilor Unite, a primit declarația ca pe un apel semnificativ. „Toate ființele

omenești se nasc libere și egale”. Ce mare adevăr! Lucrurile sînd astfel, este de datoria tuturor celor ce cred într-adevăr în dreptul acesta sacru al omului să-i sprijine pe cei ce-și afirmă dreptul lor inalienabil. De la proclamația declarației, numeroase popoare ca cele din Sudan, Ghana, Egipt, Tunis, Maroc, Guineea fac parte din marca familie a popoarelor libere. Drumul lor spre libertate nu s-a realizat însă fără vărsare de sînge, fără torturi de nedescris, fiindcă imperialiștii nu se resemnau să le dea libertatea pe calea pașnică. F.M.T.D. a stat mereu neclintit alături de tineretul și de popoarele din țările ce luptă pentru libertate.

Dacă aruncăm o privire în urmă la ultimii zece ani constatăm că suflul puternic al libertății este învingător asupra imperialiștilor.

Dar „toate ființele omenești” nu sînt încă libere. 190.000.000 de oameni din lume se află încă direct sub dominația colonială sau sub protectorat. Tineretul și organizațiile sale au datoria de a spri-

Intilniri

Făceam prima călătorie în Asia și nu era de loc surprinzător ca această întîlnire a mea cu Japonia să fie plăcută, dar totodată și dificilă.

De ce plăcută? Fiindcă mi s-a făcut o primire călduroasă atît din partea Consiliului japonez împotriva bombelor A și H cît și din partea organizațiilor de tineret. Fără îndoială, am putut constata prestigiul federației noastre în Japonia. Mi s-a pomenit în mai multe rînduri cu multă simpatie de vizitele delegatului nostru Birch Mervon și de aceea mai recentă a președintelui nostru B. Bernini. Cu ajutorul federației noastre, organizațiile japoneze de tineret au trimis mai multe delegații în diferite țări ale Europei să se informeze despre poziția organizațiilor de tineret față de problemele păcii și dezarmării atomice.

Toate aceste aspecte joacă un rol mare în raporturile prietenești dintre F.M.T.D. și tineretul japonez. Am avut multe întîlniri la Tokio, între altele, cu conducerea Ligii Tineretului Democrat (organizație membră a F.M.T.D.), cu Corul Central

Japonez (organizație membră a F.M.T.D.) și am participat și la deschiderea noului an școlar.

Conducătorii secției de tineret a SOY mi-au acordat mult timp pentru a discuta cu mine. Am avut o întîlnire de mai multe ore cu conducerea Consiliului Asociațiilor de Tineret din Japonia, care e membru al W.A.Y. Am constatat din nou că, în ciuda părerilor diferite ce există în mișcările noastre, sînt domenii vaste în care am putea colabora, ca, de pildă, în cadrul activităților pentru dezvoltarea coexistenței pașnice, realizînd prin acțiunea noastră comună apropierea dintre diferite organizații internaționale și naționale de tineret ce se va putea exprima prin participarea comună la festivalurile mondiale ale tineretului sau în relațiile cu diferitele mișcări.

Conducerea Consiliului Japonez al Tineretului și-a exprimat, prin președintele său, d-l Ida, și prin secretarul său, d-l Plure, sprijinul și interesul pentru activitățile noastre, îndeosebi pentru acțiunile ce sprijină independența popoarelor, împotriva

MENTII LIBERI

Trupele colonialiste franceze masacrează populația pașnică din Algeria

jini cauza milioanei de oameni ce năzuiesc spre libertate.

Pe lângă aceasta, un anumit număr de state nu au aderat la Declarația universală a drepturilor omului.

Alții, dimpotrivă, deși au semnat-o, nu respectă principiile enunțate în această declarație. Să luăm, de pildă, S.U.A.:

„În timp de 14 luni, de la 25 iunie 1950 pînă în luna august 1951, peste 2.000.000 de coreeni au fost omorîți de trupele americane”.

„La 18 octombrie 1950, soldații americani ce staționau în regiunea Șinciun au arestat peste 900 de locuitori nelarmați, pe care i-au legat și i-au zvirlit într-o groapă. După ce i-au stropit cu benzină, soldații americani au dat foc gropii, împușcându-i pe toți cei ce încercau să iasă. Cadavrele au fost înmormintate în aceeași groapă”.

Discriminările față de negrii din S.U.A., atrocitățile săvîrșite de soldații americani în Taiwan, în Liban și pretutindeni unde

au pus piciorul sînt fapte de notorietate publică.

Să cităm un extras din informația prezentată de Uniunea populațiilor din Camerun Misiunii de Tutelă a O.N.U.:

„Ei arestează femeile, le torturează în mod sălbatic, inverșunîndu-se asupra părților celor mai sensibile, aplicîndu-le curent electric pe plutece, strîngîndu-le sîni pînă la leșin — iată „micile plăceri” ale soldaților din trupele colonialiste franceze! Ei împing cruzimea pînă la silirea soților să asiste la chinuirea soțiilor lor. Două cazuri au avut un răsunet deosebit: cel al Martei Bahida și al Monicai Kamen, vicepreședinta Uniunii Democratice a Femeilor din Camerun. Monique Kamen, înainte de a fi supusă torturii curentului electric, a fost lovită în mod atît de brutal încît era să avorteze, căci era gravidă. I s-a smuls apoi părul din cap, fir cu fir”.

Iată cum respectă și aplică anumite state Declarația universală a drepturilor omului! Declarația este considerată ca baza comună recunoscută și respectată în

mod efectiv de statele membre și de popoarele teritoriilor de sub jurisdicția lor. Dar chiar și după zece ani, „teritoriile” de sub jurisdicția unora din statele ce au semnat declarația prezintă un tablou revoltător. Să luăm ca pildă două țări africane, una sub dominația engleză, cealaltă — sub cea franceză.

	un medie	învățămîntul
În Camerunul Britanic	la 63.000 de locuitori	426 de elevi ai școlilor secundare
În Africa Ecuatorială Franceză . .	la 26.000 de locuitori	3.000 de elevi ai școlilor secundare

Este evident că toate acestea nu au nimic comun cu Declarația universală.

De aceea, cu prilejul celei de-a 10-a aniversări a Declarației universale a drepturilor omului, ne angajăm din nou să luptăm pentru realizarea principiului înscris în declarație:

„Toți oamenii se nasc liberi și egali în demnitate și în drepturi”.

in Japonia

Glasul victimeiilor bombelor atomice din Hiroșima și Nagasaki se ridică împotriva experiențelor cu arme nucleare

provoacărilor militare din Asia. Am avut, de asemenea, întâlniri cu reprezentanții altor organizații, ca, de pildă, cu d-l Nishikore — membru al C.C. al Partidului Socialist —, responsabil cu problemele de tineret.

Toate convorbirile acestea, precum și discuțiile întîmplătoare, m-au convins de faptul că forțele democratice ale tineretului japonez doresc să contribuie și la înțelegerea internațională, pe lângă celelalte preocupări ale lor în legătură cu afacerile interne ale țării, ca, de pildă, opoziția la ancheta ministerială din școli, anchetă creată de guvernul „liberal-democrat” cu scopul de a lichida activitatea politică și socială a învățătorilor, sau opoziția organizațiilor de tineret cu privire la înarmarea atomică, renașterea militarismului și la menținerea bazelor americane în Okinawa.

Acest lucru l-au dovedit conferințele naționale și internaționale împotriva bombelor A și H, pentru încetarea experiențelor nucleare etc., ca și comemorările de la Hiroșima și Nagasaki. Toate acestea sînt lucruri cunoscute — de aceea țîn să

subliniez aici, mai ales, participarea foarte activă a tineretului la aceste manifestări. Activitatea organizațiilor de tineret din cadrul conferinței japoneze pentru apărarea păcii, la care au participat peste 5.000 de delegați, a fost foarte importantă. În secția de tineret s-a adoptat, între altele, o declarație condamnînd intervenția S.U.A. și Marii Britanii în Orientul Mijlociu (Iordania și Liban) ca o intervenție imperialistă ce crea primejdia unui război mondial.

Deși limitate, exemplele citate mai sus demonstrează îndeajuns aspectele comune scopurilor și luptei federației noastre pe care le îmbracă acțiunea tineretului japonez.

La început am spus că întîlnirea mea cu Japonia a fost și dificilă. Dacă e adevărat? Da, dar aceasta numai în legătură cu probleme de ordin personal, cu un alt mod de viață, mai ales de hrană, schimbarea orelor de somn, decalajul dintre ora europeană și cea asiatică, precum și clima — probleme ce se ridică în fața oricărui european.

W. KINECKY

delegat permanent al organizațiilor tineretului polonez pe lângă secretariatul F.M.T.D.

De la Hugirt, localitate balneară cu izvoare fierbinți, drumul spre apus întilnește tot mai multe așezări omenestii. Călătorul, obișnuit cu peisajul aspru al stepei mongole, descoperă privilegiu nebănuite. Râuri domoale și limpezi străbat cîmpia, răcorind văzduhul încins cu boarea lor jilavă. În lunci fertile unduiesc lanuri de semănături. Pe pajisti mănoase, căutate de cirezi, troleul copitelor se îmbină cu duduitul tractoarelor.

Ochiul și s-a deprins cu înfățișarea acestor locuri, în care dărnicia pămîntului și iscusința omului creează o nouă natură, cînd, de după spinarea unui deal, apare o panoramă neașteptată. Zidurile unei construcții străvechi se înalță singuratice și cenușii, străine în armonia cromatică a peisajului. Este mănăstirea Erdeni Tzu, clădită pe urmele fostei capitale a imperiului mongol din veacul al XIII-lea — Karakorum. Sub razele piezișe ale soarelui la scăpăt, zeci de turnulețe în formă de clopot care îi împodobesc zidurile sînt proiectate pe pămînt în umbre bizare. Gițiva pași mai încolo, o gigantică broască țestoasă, cioplită în piatră, stă de straajă la gura unor gropi năpădite de bălării.

Intinderile nemărginite ale Mongoliei au fost din timpuri străvechi teatrul unora dintre cele mai tumultuoase evenimente ale istoriei. Începînd cu marele stat al hunilor din secolul al III-lea înaintea erei noastre, pe pămîntul Mongoliei s-au perindat domniile multor generații de stăpînitari. Dintre imperiile care au luat ființă pe teritoriul cuprins între marele zid chinezesc și pădurile Siberiei, cel mai cunoscut este al lui Gingis-han, care la începutul veacului al XIII-lea a cuprins pentru scurtă vreme sub sceptrul său nu numai triburile mongole, ci, în expediții de cotropire, a subjugat popoarele Chinei de miazănoapte, Asiei centrale, Siberiei, Transcaucaziei. Împărăția crescută din războaie prădalnice, stropită cu sîngele milioanei de vieți omenestii, s-a spulberat curînd după moartea marelui han. Spre sfîrșitul secolului al XVII-lea începe cel mai întunecat capitol din istoria Mongoliei. Vreme de peste două sute de ani, poporul mongol a îndurat jugul sîngeros al unei întreprinderi: cotropitori manciurieni, marii feudali băștinași, ierarhia bisericilor lamaiste. În 1911 este declarată așa-zisa „autonomie” a Mongoliei, transformîndu-se în stat teocratic sub conducerea supremului pontif lamaist din Mongolia — „bogdo-ghegen”. Dar adevărata neatîrnare a țării a fost dobîndită numai atunci cînd, în urma revoluției victorioase din 1921, la cîrma noului stat, devenit republică, a fost instaurată puterea populară a maselor de „arași”, crescători de vite.

Socotită ani de-a rîndul o țară „misterioasă”, Mongolia era dată adesea în trecut drept exemplu tipic de înapoiere culturală și economică.

Dar adevăratul „miracol” l-a însemnat revoluția. În țara din care, după vorbele unui călător străin, „niciodată n-au dispărut aerul, lumina, viața”, anii asupririi feudale și colonialiste n-au reușit să înăbușe dragostea de libertate și de fericire a poporului. În mai puțin de patru decenii, păstori mongoli, trecînd peste o întreagă orînduire socială, au început să trăiască ziua de mîine a socialismului, să cunoască, prima oară, bunurile culturii și ale civilizației.

Străvechiul Karakorum, orașul gloriei nestatornice de odinioară, ne-a întîmpinat, așadar, cu niște biete oseminte de piatră, dintre care singură broasca țestoasă se mai menține întreagă și nevătămată. Conștiințios, ghidul își făcea datoria informîndu-ne despre trecutul capitalei: „Construcția orașului Karakorum a început în 1220, pe timpul marelui han. Sub domnia lui Ogotai-han, cel de-al treilea fiu al lui Gingis, Karakorum a devenit capitala imperiului mongol pînă în 1264, cînd hanul Kubilai își mută reședința la Jenking (Pekin), întemeind acolo dinastia Tuan. În 1246 orașul a fost vizitat de primul eu-

ropean, Plano Carpini, iar în 1251 de Rubruquis, solul regelui Ludovic cel Sfînt. În oraș trăiau mulți neguțatori și meșteșugari, aceștia de pe urmă proveniți îndeosebi din rîndurile prizonierilor luați în luptele hanilor. În veacul al XVI-lea, la 1585, după ce orașul fusese de mai multe ori ras de pe fața pămîntului în războaiele pe care le purtau între ei urmașii lui Gingis-han, în partea de miazăzi, probabil chiar pe locul unde se afla odinioară cetatea lui Ogotai, a început zidirea unei mănăstiri budiste — Erdeni Tzu”.

Cînd am părăsit Erdeni Tzu, interpretul ne-a prevenit că de abia de-acum înainte ne aștepta adevăratul Karakorum. Vestea ne-a contrariat puțin deoarece pe harta mea, tipărită în 1954, în dreptul numelui Karakorum figura semnul convențional menit să indice ruinele. Nici harta, nici interpretul nu se înșelau. Pentru a nu se șterge din mintea contemporanilor și a celor ce vor veni memoria vechiului oraș,

LA KARAKORUM BATE O INIMĂ TÎNĂRĂ

governul a hotărît înființarea unei așezări omenestii la Karakorum. Afîind aceasta, mi-am dat seama, că, în ciuda presupunerilor mele, noul Karakorum îmi așinuse calea înaintea ruinelor lui Ogotai-han. Semnăturile întilnite pe drum, de la Hugirt încoace, aparțineau tinerei gospodării agricole a statului „Karakorum”, întemeiată cu doi ani în urmă.

Se lăsase întunericul și-mi părea rău că întirziasem atîta la Erdeni Tzu. Văzusem, e drept, multe clădiri trîdîndu-și vîrsta prin albul scilpilor al pereților și prin vopsea proaspătă a giurgiuvelor. Zărisem, de asemenea, rînduri de tractoare alinate lingă un imens hangar în care, de bună seamă, nu mai încăpeau, dar, dincolo de aceste impresii fugare, doream o cunoștință mai apropiată cu oamenii și cu locul pe care nu credeam s-o pot începe în seara aceea. Totuși cele dintii prietenii le-am încheiat chiar atunci, numai la cîteva minute de la sosire. Încăperea rotundă, dereticată cu gust, scliepa în lumina tonică a lămpii electrice. Fusesem găzduit într-o iurtă nu pentru că nu se aflau camere libere în case zidite. Era un gest simbolic prin care eram îndemnat să văd că gazdele mă socotesc de-ai lor, gata să împartă cu mine casa și masa. Trei tineri îmbrăcați în caftane de mătase, viu colorate, au venit să mă întreb cum mă simt și dacă nu duc lipsă de ceva. I-am îndemnat să șadă rugîndu-i să zăbovească la o ceașcă de cumis. Am rămas împreună pînă noaptea tîrziu după ce cumisul se isprăvisese de mult.

Și, așa cum se întîmplă întotdeauna între prieteni, am prins a depăna unul altuia istorii mai vechi și mai proaspete. A început cel mai tînăr dintre noi, tractoristul Darjaa. Văzusem pe pieptul lui semnul unei decorații și l-am rugat să-mi spună cînd a primit-o și pentru ce. Darjaa

nu mi-a răspuns îndată. Mi s-a părut că voia să evite întrebarea, dar de fapt tînărul tractorist, simțindu-se foarte stingherit să invoce numai o singură faptă care să fi meritat o asemenea distincție, începu să-și istorisească toată viața. Pînă la 23 de ani știa doar să călărească, să tragă de arcul și să se ia la trîntă. În 1955 a terminat școala de tractoriști, iar din 1956, adică chiar de la început, a venit la Karakorum la chemarea Uniunii Tineretului Revoluționar Mongol. Anul trecut, la conferința fruntașilor în întrecerea socialistă a fost îndemnat să ia cuvîntul. Tovarășii îi rugaseră să le spună și lor cum a putut depăși planul cu 188%. Era cam greu să vorbești cu atîta lume străină de față, dar, pînă la urmă, a mers... Știa doar lîmpece ce avea de spus: „Trebuie să cunoști bine tehnica, s-o folosești pe de-a întregul, să nu irosești timpul degeaba”. La consfătuire a primit și ordinul „Steagul roșu”.

Mi s-a părut că descopăr în privirea senină a lui Darjaa o umbră de nostalgie.

— Nu ți-e dor vreodată de părinți, de rude, de locurile natale?

Darjaa a rămas o clipă dus pe gînduri.

— Nouă, mongolilor, toată steпа ne este deopotrivă de dragă. Părinții mei au fost nomazi, nu țin minte să fi îndrăgit un loc de popas mai mult decît altele. De abia acum pot zice că am într-adevăr un colț de țară pe care inima mă îndeamnă să-l iubesc mai mult, și acesta este Karakorumul.

Întră în vorbă și Naidan, alt tractorist tînăr, un uriaș cu priviri sfioase de față mare și mină butucănoasă, pe care le ține stîngaci pe genunchi. Și el și-a ridicat iurta în cîmpia de lingă Erdeni Tzu cînd în toată lunca Orhonului nu se vedea nimic altceva decît zidurile mănăstirii. Plugul lui a intrat printre cele dintii în pămîntul virgin al Karakorumului.

— Am fost mulți ani contabil la oraș, dar inima nu mă mai trage acolo. Nimeni dintre ai noștri n-a fost pînă acum plugar. De acum încolo o să tot fie. Nevasta mi-a născut nu de mult al treilea copil și e băiat...

— Plugarul tău trebuie negreșit să-ți semene, spune Ocir, cel de-al treilea vizitator. Apoi adresîndu-se mie: Naidan al nostru a deștelenit singur vara aceasta 900 ha.

900 ha deștelenite într-un singur sezon de către un singur tractorist înseamnă într-adevăr ceva. În primul an au fost deștelenite și semănate cu totul 3.000 ha. Anul trecut suprafața defrișată a crescut pînă la 8.000 ha. În 1960 este prevăzut ca pămîntul arabil să sporească pînă la 21.000 ha. „85% din tractoriști sînt membri ai Uniunii Tineretului Revoluționar — îmi spune Ocir. Îți dai seama că dacă fiecare dintre ei va căuta să-l ajungă din urmă pe Naidan, în 1960 vom trece cu mult peste 21.000 ha...”

Am rămas împreună multă vreme cu Darjaa, cu Naidan și cu Ocir, ascultîndu-le mărturisirile, proiectele, visele. Cursul nou pe care îl luase viața lor, de doi ani, li se părea vechi de cînd lumea, lîmpece și previzibil: „Ne vom clădi case, vom pune arbori și vom face un parc pe malul Orhonului, vom încerca să semănăm mai mult porumb...” Nu era în aceste planuri nimic emfatic, nimic spus anume să impresioneze; cuvintele erau rostite cu căldura cu care se obișnuiește să se vorbească despre lucruri foarte dragi, și tocmai această căldură te îndemna să crezi că totul se va îndeplini.

Dis-de-diminează, cînd am plecat din Karakorum, nu i-am găsit pe tinerii mei prieteni. Mi s-a spus că plecaseră la muncă înainte de răsăritul soarelui. În văzduhul lîmpece al toamnei, se auzea un făcănît ritmic de motoare. Era poate zgomotul tractoarelor prietenilor mei, care deștelenau noi țărini. Erau mai degrabă pulsațiile acelei inimi uriașe, tinere, care zvîcnește astăzi în pieptul străvechiului pămînt al Karakorumului...

BORIS BUZILĂ
diarist român

1

O DELEGAȚIE INTERNAȚIONALĂ DE TINERET ÎN MONGOLIA

La invitația Comitetului Central al Tineretului Revoluționar Mongol, o delegație internațională de tineret a vizitat de la 22 la 26 august 1958 Republica Populară Mongolă.

Delegația era alcătuită din reprezentanți ai Consiliului Tineretului African, ai Federației Mondiale a Tineretului Democrat, ai Uniunii Tineretului Sudanesez, ai Tineretului Comunist Belgian și ai Mișcării Studenților Creștini Canadieni.

Delegația a constatat contribuția însemnată a poporului și tineretului mongol la efortul pentru pace în lume, precum și neîncetata grijă a guvernului și poporului mongol de a stabili legături prietenești cu toate popoarele și cu toate țările din lume.

Delegația consideră, așadar, situația în care e ținută Republica Populară Mongolă, lipsită de reprezentant la Organizația Națiunilor Unite — drept pe care trebuie totuși să-l exercite fiecare stat independent —, ca fiind cu totul nejustificabilă.

Delegația socotește că trebuie sprijinite eforturile poporului și guvernului mongol de a face respectate drepturile garantate oricărui stat independent și face apel la opinia mondială, la organizațiile internaționale competente, la tineretul lumii întregi și la organizațiile sale naționale și internaționale pentru a se pune odată capăt discriminării a cărei victimă este poporul mongol.

1) Vedere aeriană din Ulan-Bator. 2) Petrolul este una din bogățiile naturale ale subsolului mongol. Pentru 1960 se prevede o creștere a producției petrolifere de 2,7%. 3) Creșterea oțelului ocupă un loc de seamă în viața economică a țării. În 1960 vor fi cu 50% mai multe ot ca anul acesta. 4) În clișeu de față puteți vedea tinerii sportiști mongoli executând o luptă națională în cadrul unei sărbători.

2

3

4

VTH CONGRESS OF THE INTERNATIONAL
UNION OF STUDENTS
PEKING SEPTEMBER 1958

(Cel de-al V-lea Congres al U.I.S.)

studentii lumii

de S. MAJUNDER
secretar al F.M.T.D.

Deși era târziu, nimeni nu-și exprima dorința de a se întoarce la hotelul Sin-Kiao. Parcul Ciung-Guan părea un uriaș teatru științietor cu luminile multicolore ce se legănau vesele în aer. La fiecare colț răsunau cîntece, dansuri feerice, arii din opere, ce umpleau aerul nopții cu armonia lor. Era 15 septembrie. Ultima zi a celui de-al V-lea Congres al Uniunii Internaționale a Studenților. 25.000 de studenți îi înconjurau pe cei 200 de participanți veniți din colțurile cele mai îndepărtate ale lumii: mii de mâini se întindeau pentru a le strînge pe cele ale studenților străini. Strigătul „Huan-jin ni, pengju” (bun sosit, dragi prieteni) răsuna ca o melodie dulce a prieteniei. Ce spectacol minunat! Fiecare tînar se mai găsea încă sub impresia amintirii recente a zilei de 7 septembrie, cînd toți participanții hotărîseră în unanimitate să amîne sesiunea congresului pentru a asista la marea manifestație a unui milion și jumătate de oameni ce defilau pe străzile Pekingului cerînd eliberarea Taiwanului.

Într-adevăr, aceste două evenimente simbolizează spiritul ce a domnit la Congresul U.I.S. de la Peking — prietenie și luptă hotărîtă împotriva colonialismului și pentru pacea mondială.

Nu era prima dată cînd asistam la un congres al U.I.S. La cel de-al IV-lea Congres, acum doi ani, am participat în calitate de reprezentant al Indiei. De data aceasta reprezentam secretariatul F.M.T.D. A fost o cinste pentru mine și o satisfacție, totodată, deoarece am putut constata schimbarea adîncă ce se petrecuse în mișcarea internațională a studenților, precum și întărirea U.I.S.

La congres se aflau prezenți conducători a 14 uniuni naționale de studenți din țările latino-americane. Un grup important îl formau conducătorii studenților din Filipine și din Pakistan, veniți pentru prima oară direct din țara lor, cei ai organizațiilor studențești africane, ai coloniilor britanice și franceze. Conducătorii studențimii arabe — din Irak, Republica Arabă Unită, Iran, Iordania și altele — erau foarte activi, imprimînd congresului atmosfera de dinamism caracteristică poporului arab, care își afirmă astăzi lupta neobosită pentru libertate. Congresul a ascultat cu respect vocea Confederației studenților nord-africani, care cuprinde organizațiile U.G.E.M.A. din Algeria, Uniunea Generală a Studenților Tunisieni și U.N.S. din Maroc. Asia era și ea bine reprezentată.

Acest congres ar putea fi numit pe drept cuvînt un parlament internațional al studenților. Participanții au și avut de altfel grijă să mențină formele parlamentare. Fiecare avea dreptul să ia cuvîntul, indiferent de titlul sub care participa la congres — spre deosebire de I.S.C. — C.O.S.E.C., organ format ca rival al U.I.S. de elemente ce se pronunță mai curînd pentru apărarea colonialismului.

Conducătorii uniunilor naționale studențești din Italia și Franța — nemembre ale U.I.S. — au luat adesea cuvîntul, uneori criticînd puternic poziția adoptată de majoritate, altele expunîndu-și punctele lor de vedere asupra problemelor discutate. Delegații au ascultat cu spirit de toleranță observațiile unorei provocatoare ale vreunui reprezentant al unor organizații studențești din țările Europei occidentale și Americii, fără a cruța totuși argumentele bazate pe fapte reale cu care au combătut pozițiile acestora eronate.

Reprezentanții țărilor socialiste, ca U.R.S.S. și altele, au făcut o expunere asupra condițiilor de viață și de studiu ale studenților din țara lor, studenți ce participă activ la lupta comună împotriva imperialismului și pentru apărarea păcii mondiale.

A fost un adevărat parlament, unde cele 71 de țări reprezentate și-au confruntat în mod liber punctele lor de vedere.

Bazîndu-se pe raportul principal prezentat de Comitetul Executiv, congresul a desemnat comisii pentru studierea următoarelor probleme:

1. Rolul studenților în menținerea păcii.
2. Activitatea studenților împotriva colonialismului și participarea studenților din țările de cîrînd independente la reconstrucția națională și la eliminarea urmelor colonialismului.
3. Acțiunile studenților pentru reforma învățămîntului, apărarea drepturilor academice și îmbunătățirea condițiilor de viață și de studiu.
4. Activitățile studenților în domeniile culturii, muncii în facultate, călătoriilor și sportului.
5. Activitățile studenților în domeniul presei și propagandei.

Comisiile au ținut ședințe dese — discuțiile prelungindu-se uneori pînă în zori. Problemele au fost analizate cu cea mai mare grijă, aceeași grijă acordîndu-se și formulării rezoluțiilor și recomandărilor prezentate mai tîrziu la sesiunea plenară a congresului.

Nu voi cita numărul foarte mare al rezoluțiilor și al recomandărilor de teamă să nu fiu exact. Cert este însă că s-a subliniat cu tărie lupta fundamentală a mișcării studențești internaționale. Rezoluțiile speciale referitoare la colonialism, la America Latină, la pace, Apelul către studenții lumii au arătat fără nici un echivoc că studenții din lumea întreagă vor continua lupta pentru a pune capăt colonialismului, pentru a apăra pacea, pentru a cuceri condiții de viață și de studiu mai bune. Fără baza aceasta, este imposibil să se construiască o colaborare care să slujească cu adevărat societății. Nu a fost deci surprinzător că 7 organizații importante din Ceylon, America Latină, Pakistan și alte țări s-au hotărît să se alătore la U.I.S.

1. Pionierii din Republica Populară Chineză oferă flori Președintelui congresului
2. Un grup de congresiști la manifestația grandioasă a poporului chinez de la 7 septembrie

comentariul nostru

după

ADUNAREA GENERALĂ A W.A.Y.

Au trecut trei luni de la a III-a Adunare Generală a W.A.Y. ținută la New Delhi, de la 3 la 19 august 1958. Timpul scurs de la această sesiune este suficient pentru evaluarea rezultatelor, nu numai după discursuri și rezoluții, ci și după repercusiunile lor și efectele practice asupra tineretului.

Cel ce va încerca să aprecieze lucrurile din acest punct de vedere va constata îndată că cea de-a III-a Adunare Generală a W.A.Y. nu a avut decât un ecou minim în diferite țări. Iar acolo unde conducătorii tineretului au vorbit despre această sesiune, precum și în urma articolelor de presă ce s-au ocupat de ea, s-au ridicat voci foarte distincte de decepție, nemulțumire și critică.

S-a vorbit, de pildă, despre W.A.Y. ca despre „O.N.U. în miniatură a tineretului”. Comparația cu O.N.U. este însă cam prea măgulitoare pentru W.A.Y., dat fiind caracterul său reprezentativ mult mai puțin universal. Autorii comparației au dorit însă, mai ales, să exprime faptul că W.A.Y. este zguduită de antagonisme și grave tensiuni interne, pe care nici chiar discursurile rostite la New Delhi nu le-au putut aplană.

Mai mulți conducători ai tineretului din Asia și Africa au fost decepționați de adunarea W.A.Y. Cu toate numeroasele discursuri despre colonialism în general, s-a evitat cu totul luarea de poziție în cazurile concrete de înrobire colonialistă sau de intervenție în afacerile interne ale altei țări, sau această luare de poziție nu a avut loc decât sub presiunea puternică a Asiei și Africii și încă în așa fel încât era lipsită de claritate și de instrucțiuni nete pentru acțiuni eficiente ale tineretului.

Un alt motiv de nemulțumire și de proastă dispoziție a fost faptul că mulți au văzut în desfășurarea și rezultatele Adunării Generale a W.A.Y. intensificarea influenței americane, ceea ce le-a dat un simțământ de neliniște.

Cercurile conducătoare ale W.A.Y. au făcut mari eforturi la New Delhi pentru a da impresia că W.A.Y. a suferit o așa-zisă „schimbare” și că în dezvoltarea ei începe o „eră nouă”, caracterizată printr-un spirit de anticolonialism, de prietenie între popoare și prin luarea de poziție în favoarea celor 5 principii ale Pancei-Șhila. Aceasta cu atât mai mult cu cât, în trecut, W.A.Y. era considerată, foarte adesea, de forțele naționale ale mișcării tineretului din Asia și Africa, ca o organizație depinzând de colonialiști sau care sprijină tacit politica acestora, dacă nu chiar pe față (ceea ce W.A.Y. mărturisește, de fapt, singură în articolul despre istoria sa — Forum nr. 29).

Însuși faptul că se alesese capitala

Indiei pentru cea de-a III-a Adunare Generală trebuia să producă impresia că W.A.Y. simpatizează de acum înainte cu „noile forțe” ale mișcării tineretului din Asia și Africa și că dorește să lege o prietenie trainică cu el, însușindu-și „ideile sale noi” despre independență națională, egalitate, neintervenție, respect reciproc, toleranță și coexistență pașnică.

Și această „schimbare a W.A.Y.” pare și mai bine confirmată de adoptarea unei serii de rezoluții care condamnă, mai mult sau mai puțin limpede, colonialismul.

Luări de poziții pe care le primim cu plăcere

Iată, de pildă, rezoluția despre Algeria, care este, fără îndoială, cea mai marcantă din cele ce au luat naștere la New Delhi. În această rezoluție se cere începerea tratativelor dintre guvernul francez și Frontul algerian al eliberării naționale, pe baza recunoașterii independenței algeriene și „se face un apel urgent către toate organizațiile naționale și internaționale ca ele să acționeze prin mijloace potrivite pentru a pune capăt războiului algerian”.

F.M.T.D., care de foarte mult timp luptă nu numai prin cuvinte, ci și în mod activ pentru realizarea acestor revendicări — de pildă prin campania de solidaritate a organizațiilor membre ale F.M.T.D. cu prilejul zilei de 24 aprilie, Zi internațională a tineretului pentru coexistența pașnică și împotriva colonialismului —, nu poate primi decât cu bucurie această hotărâre a W.A.Y. Atunci când U.G.E.M.A., organizație membră a W.A.Y., a făcut apel la organizațiile internaționale de tineret cerându-le să sprijine lupta sa pentru independența națională a Algeriei, F.M.T.D. a răspuns imediat propunând W.A.Y. acțiuni comune în spiritul apelului U.G.E.M.A. Din nefericire, W.A.Y. nu a răspuns atunci acestei inițiative.

Sperăm însă că acum, când W.A.Y. singură a lansat un astfel de apel, a venit timpul când se oferă posibilitatea unei acțiuni comune dintre F.M.T.D. și W.A.Y. În interesul tineretului algerian. Nu există nici o îndoială că un apel comun al acestor două organizații — pentru o campanie comună de solidaritate a organizațiilor membre ale W.A.Y. și F.M.T.D. în vederea încetării ostilităților din Algeria și recunoașterii independenței poporului algerian — ar avea un efect intens și ar găsi răsunet în lumea întreagă. Trebuie spus că realizarea unei astfel de acțiuni în favoarea tineretului algerian depinde în mod exclusiv de bunăvoința W.A.Y.

Cea de-a III-a Adunare a W.A.Y. s-a ridicat prin alte rezoluții împotriva terorii colonialiste ce există în Kamerun și în

Madagascar și a revendicat recunoașterea dreptului acestor popoare la independență. Pentru Africa de sud și Africa centrală (Rodezia de sud, Rodezia de nord și Nyasaland), W.A.Y. s-a ridicat în rezoluțiile ei împotriva discriminărilor rasiale și s-a adresat guvernelor competente pentru ca ele să urmeze pe viitor politica de egalitate a popoarelor și a raselor. În sfârșit, ea „roagă guvernul Marii Britanii să-și țină promisiunile cu privire la independența acestor teritorii”. În ce privește Kenia, W.A.Y. a subliniat că ar fi preferabil „să se pregătească și să se prezinte populației din Kenia o constituție acceptabilă”. Pentru Congo Belgian, W.A.Y. propune „trimiteră unei comisii de studiu pentru cercetarea situației tineretului din Congo în legătură cu situația economică, socială și politică a acestei țări”.

Primim cu bucurie aceste luări de poziție; chiar dacă ele nu exprimă complet revendicările tineretului din țările respective și sînt redactate în chip foarte moderat, ele dau un punct de plecare acțiunii comune a celor două organizații în interesul tinerilor din aceste țări.

Rezoluțiile arată că astăzi nu îndrăznește nimeni să sprijine fățiș colonialismul și că W.A.Y. nu mai poate păstra mult timp tăcerea despre înrobirea colonială dacă nu dorește o izolare completă.

Dar rezoluțiile acestea înseamnă ele oare că W.A.Y. s-a „schimbat” cu adevărat, așa cum încearcă diferiții conducători ai W.A.Y. să interpreteze rezultatele și rezoluțiile Adunării de la New Delhi? W.A.Y. s-a plasat oare pe o poziție ferm anticolonialistă?

Nici consecvență, nici hotărîre

Un observator atent ar găsi — dacă ar cerceta problema — mai multe puncte ce nu se acordă totdeauna cu o atitudine anticolonialistă fără echivoc.

Iată, de pildă, raportul următor: W.A.Y. a trecut sub tăcere lupta tineretului indonezian pentru redobîndirea Irianului occidental, pretinzînd că „nu dispune de informații suficiente pentru a-și face o imagine clară despre situație”. Tot astfel, W.A.Y. nu a spus nici un singur cuvînt împotriva intervenției trupelor americane în afacerile interne ale Chinei în problema Taiwanului, intervenție care primejduiește grav pacea mondială. Dimpotrivă, ea l-a invitat pe reprezentantul lui Cian Kai-și ca observator la cea de-a III-a Adunare, și dacă acesta nu s-a prezentat la sesiune, adevăratul motiv este că s-a socotit mai cuminte să nu fie prezent pentru a cruța gazda — secțiunea de tineret a Partidului Congresist Indian — de neplăceri.

Tot astfel, W.A.Y. trece sub tăcere lupta tineretului din Cipru, precum și

COMENTARUL nostru

după

ADUNAREA GENERALĂ A W.A.Y

revendicările tineretului japonez în legătură cu transformarea insulei Okinawa în bază militară de către forțele americane din Japonia.

Pentru Orientul Mijlociu și Apropiat, W.A.Y. s-a văzut silită să adopte o rezoluție în legătură cu intervenția anglo-americană în această regiune. Dar ce punere în scenă au fost obligați să facă organizatorii Adunării Generale a W.A.Y. pentru a evita să condamne direct agresiunea anglo-americană, menținând totuși o poziție anticolonialistă. Ei constată mai întâi „cât de amenințătoare pentru pace sînt evenimentele recente din Asia occidentală”. („Evenimentele” — ce expresie minunat de neutră; intervenționistii nu se pot însă ascunde după asemenea termeni căci și revoluția din Irak, și lupta pentru independență din Liban fac și ele parte din aceste „evenimente”!) Apoi se lansează și declară că „retragerea tuturor trupelor străine este esențială pentru restabilirea unei situații normale, permițînd popoarelor din aceste teritorii să-și realizeze năzuințele lor legitime”. Aceasta nu dăunează nimănui, dat fiind că și rezoluțiile sesiunii O.N.U. recomandă retragerea trupelor anglo-americane. În sfîrșit, rezoluția face apel „la toate națiunile din această regiune și la toate puterile ce se interesează de aceste teritorii să respecte dreptul fiecărei țări de a-și reglementa afacerile interne fără nici o intervenție din afară”. Cel ce citește aceasta își amintește fără să vrea de calomniile prin care Statele Unite și Marea Britanie și-au motivat intervenția în Orientul Mijlociu, calomniile după care Republica Arabă Unită ar fi intervenit în treburile interne ale țărilor din Orientul Apropiat și Mijlociu, ceea ce ar fi făcut necesară intervenția anglo-americană pentru „păstrarea păcii”. S-ar părea chiar că W.A.Y. ar fi acceptat această insinuare calomnioasă despre R.A.U., căci în apelul ei de neintervenție se adresează mai întâi „tuturor națiunilor din regiunea aceasta” atunci cînd intervenția în treburile interne ale altor popoare nu s-a produs decît din partea Angliei și a Statelor Unite.

De fapt, problema este chiar așa cum a comentat-o un conducător al unei organizații de tineret indian, zilele acestea, vorbind despre Adunarea Generală a W.A.Y.: „Vocea W.A.Y. este stridentă cînd este vorba de colonialismul francez din Africa. Vocea devine mai slabă însă de îndată ce e vorba de colonialismul englez. Iar dacă e vorba să se ia poziție împotriva unei acțiuni agresive a imperialismului american — amuțește cu desăvîrșire”.

Pe baza tuturor acestor fapte nu există decît o singură concluzie ce poate fi

trasă: W.A.Y. nu se bazează în mod ferm și consecvent pe poziția anticolonialistă. Ea nu condamnă colonialismul decît atunci cînd îi servește în „relațiile ei publice”, dacă această condamnare — și acesta este un principiu primordial — nu contrazice politica externă a Statelor Unite.

Coexistență — dar cu cine?

Aproape același lucru se întîmplă cu poziția W.A.Y. în legătură cu problema păcii.

Președintele Nehru a ținut un discurs lung și important în fața delegaților la cea de-a III-a Adunare a W.A.Y. El a demonstrat necesitatea urgentă de a acționa pentru coexistența pașnică, pentru a apăra popoarele din lumea întreagă de uriașa catastrofă atomică.

Din nefericire, însă, nu se poate spune că principiile politice ale W.A.Y. se bazează pe eforturi în vederea unei coexistențe pașnice.

Bineînțeles că cea de-a III-a Adunare a W.A.Y. a adoptat un apel pentru utilizarea pașnică a energiei atomice. În acest apel, ea confirmă rezoluția luată la Adunarea Generală ținută la Singapur în 1954, pentru încetarea experiențelor nucleare, și lansează un apel către Națiunile Unite ca să ia cît mai repede măsuri eficace pentru folosirea pașnică a energiei atomice.

F.M.T.D. salută pe deplin rezoluția aceasta. Sperăm să găsim astfel, în sfîrșit, un punct de plecare pentru o acțiune comună a celor două organizații în interesul încetării imediate a experiențelor atomice, lucru pe care l-am și propus în mai multe rînduri W.A.Y., precum și altor organizații de tineret.

Cum se poate totuși pune la același numitor politica de coexistență pașnică și de înțelegere reciprocă cu faptul că cea de-a III-a Adunare a W.A.Y. a emis pe față, oficial, o cruciadă de lozinci anticomuniste? Coexistență pașnică și înțelegere reciprocă — cu cine, dacă nu cu țări ca Uniunea Sovietică, China, Vietnam, Coreea, Mongolia, țările din Europa răsăriteană?

Bineînțeles, nu este vorba aci despre poziția unei organizații sau alta față de ideologia comunistă. Dar existența statelor cu regimuri economice și sociale diferite este o realitate a epocii noastre, și difuzarea lozincilor unei ideologii a urii și a cruciadei anticomuniste nu servește decît să sprijine forțele ce vizează la schimbarea acestei realități prin forță și război. Faptul că forțele conducătoare ale W.A.Y. la cea de-a III-a Adunare au

împărțit teoriile unui anticomunism militant ne arată că W.A.Y. nu este de fapt pe o poziție de coexistență pașnică, ci, dimpotrivă, tinde să dezvolte politica războiului rece în sînul mișcării internaționale a tineretului.

Astăzi, ca și ieri, noi sîntem gata să colaborăm.

Sîntem departe de a spune că toți participanții la cea de-a III-a Adunare a W.A.Y. „împing roata colonialismului” sau servesc „pe reprezentanții politicii războiului rece”. Știm prea bine că în sînul W.A.Y. multe forțe iau o atitudine sinceră împotriva colonialismului și luptă activ pentru o politică de pace și de destindere, pentru o politică de înțelegere și colaborare între W.A.Y. și F.M.T.D.

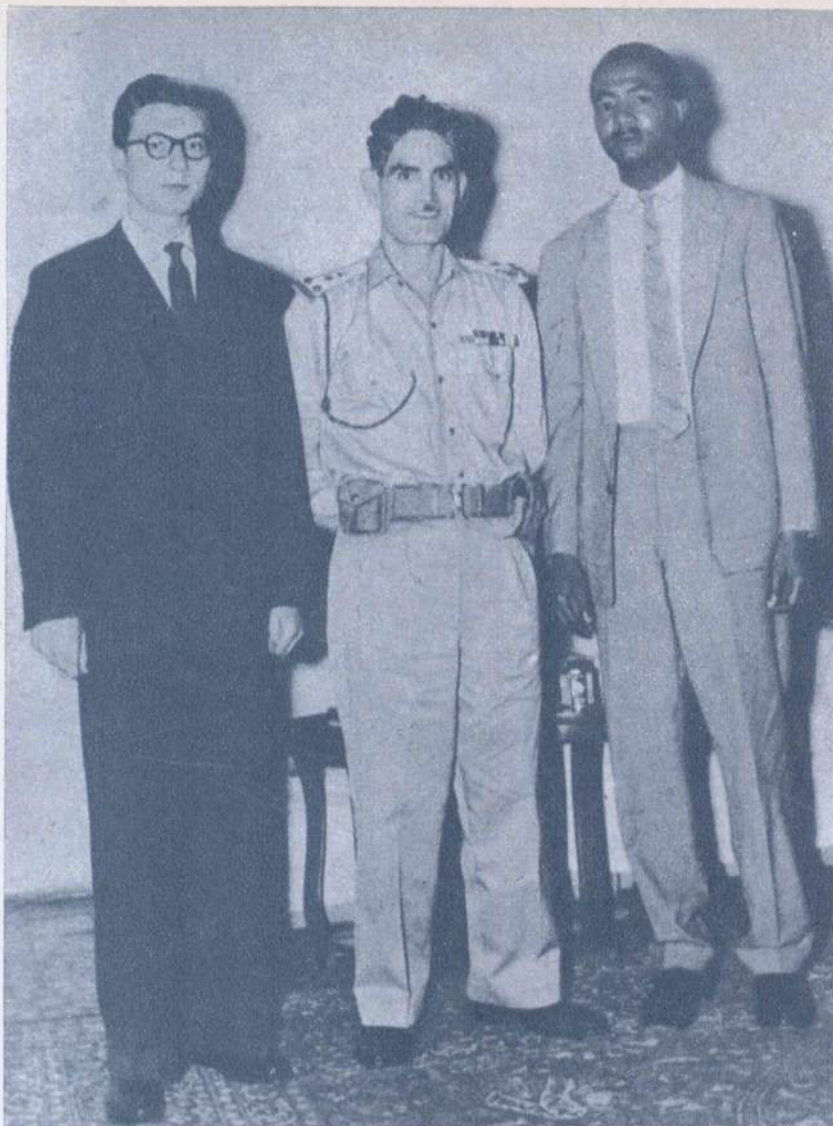
Dar credem că în interesul tineretului nu este posibil să ascundem critica noastră, preocupările și obiecțiile noastre față de politica W.A.Y., mai ales cînd este vorba de probleme atît de importante ca apărarea păcii și lupta împotriva colonialismului.

Este clar că aceasta nu atinge poziția noastră principală, de a tinde spre colaborarea cu toate forțele de tineret din lume în interesul tineretului. Noi am formulat propunerile noastre în legătură cu anumite puncte principale ale politicii W.A.Y. Ne vom strădui totuși și pe viitor, cît mai serios, să stabilim o colaborare sinceră cu W.A.Y. în toate problemele unde există puncte și păreri comune, deoarece sîntem adînc convinși că W.A.Y. reprezintă o forță remarcabilă în ansamblul mișcării internaționale a tineretului, și colaborarea dintre W.A.Y. și F.M.T.D. ar sluji, fără îndoială, interesele tineretului. Propunerile noastre în privința acestei colaborări au și fost prezentate de mult timp conducătorilor W.A.Y. și au fost reînnoite și completate în acest articol.

Înainte de Adunării Generale de la New Delhi, Secretariatul W.A.Y. ne-a informat printr-o scrisoare că la această Adunare se vor discuta propunerile noastre și se va răspunde apoi la ele.

Totuși, spre marea noastră uimire, în informațiile publicate de W.A.Y. despre Adunare, nu s-a făcut nici o aluzie la cele ce s-au hotărît în legătură cu aceasta.

Așteptăm totuși răspunsul promis. Nu retragem mîna pe care am întins-o. Dimpotrivă, sperăm în modul cel mai sincer că W.A.Y. nu va șovăi mult și va primi propunerea unei acțiuni comune pentru solidaritatea cu tineretul algerian, pentru încetarea experiențelor atomice și pentru toate celelalte probleme în care colaborarea se sprijină pe existența unor păreri asemănătoare.

Sedinta C. E. al Federatiei noastre tinuta in Ceylon in luna decembrie 1957 s-a ocupat amanuntit de colaborarea dintre federatie si organizatiile de tineret ale Africii si Asiei. Dozanda prestigiului de care se bucura F.M.T.D. in aceste regiuni este vizita facuta in Irak de o delegatie compusa din prim-viceprezidentele F. M. T. D., Mahmud Babiker Jaafar (Republica Sudan), si Werner Lamberz, secretar al F.M.T.D.

In numarul urmator al „Tineretu lui Iunie” vom publica un reportaj amanuntit despre calatoria delegatiei in Irak.

14 zile IN IRAKUL ELIBERAT

La invitatia Comitetului pentru Intemeierea Uniunii Tineretului Democrat din Irak, delegatia F.M.T.D. a petrecut 14 zile in Irakul eliberat. Era prima delegatie internationala de tineret ce vizita Republica Irak. Prietenii nostri au fost primiti de personalitati din conducerea republicii, printre care se aflau primul ministru Abdul Karim Kasem, membri ai guvernului si personalitati ale vietii culturale a tarii. Delegatii au avut convorbiri cu reprezentantii organizatiilor de tineret, organizatiilor studentesti, feminine si sindicale; ei s-au intalnit cu ofiteri, soldati, muncitori, tarani si tineri. Toate intalnirile si convorbirile s-au desfasurat intr-o atmosfera de cordialitate si de prietenie, dovedind dorinta tineretului si poporului irakian de a apara rezultatele revolutiei si de a avea relatii de prietenie cu tineretul si popoarele din toate tarile lumii, in interesul pacii mondiale.

Delegatia a transmis guvernului, poporului si tineretului irakian salutul cel mai calduros al F.M.T.D. cu prilejul revolutiei victorioase din 14 iulie 1958. Ea l-a asigurat pe primul ministru al Irakului ca tineretul democrat din lumea intreaga va fi pe viitor alaturi de poporul si de tineretul irakian, ajutandu-i sa inlature mostenirea lasata de asuprirea nationala si de colonialism.

Primul ministru Abdul Karim Kasem, precum si eminente personalitati politice si culturale ale tarii si reprezentanti ai celor mai diverse organizatii si grupari politice ale tarii au multumit F.M.T.D. pentru solidaritatea si sprijinul acordat poporului si tineretului irakian in lupta lor pentru independenta nationala si pentru eliberarea lor. El i-au rugat pe reprezentantii federatiei noastre sa transmita salutul lor cel mai calduros tineretului democrat din lumea intreaga.

Cu profunda satisfactie au fost primite propunerile delegatiei F.M.T.D. de a se acorda burse de studiu tinerilor irakieni in diferite tari si de a-i ajuta sa construiasca o scoala sau un spital in Irak, pentru a se putea inlatura mai usor dificultatile enorme mostenite de la colonialism si de la asuprirea nationala, a caror victimă a fost poporul irakian, si pentru ca sa poata construi mai usor o viata mai buna.

Reprezentantii F.M.T.D. au fost asigurați că tineretul irakian va participa in viitor la toate actiunile internationale, intalniri si discutiile ale tineretului, si ca o delegatie reprezentativa a Irakului va fi trimisa in 1959, la Viena, la cel de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului si Studentilor pentru Pace si Prietenie.

Fragmente extrase din discursul primului ministru KASEM cu prilejul vizitei delegatiei F.M.T.D.

„Mulțumim pentru bunele voastre urări.

...Mulțumim pentru vizita voastră. Sînt fericit să vă pot primi, să aud părerile voastre și urările adresate țării noastre și vă mulțumesc, de asemenea, pentru sprijinul dat republicii noastre...

După revoluția de la 14 iulie, țara noastră a devenit un stat suveran, pașnic, fără scopuri agresive față de nici o altă țară. Vrem să colaborăm cu toate națiunile pe picior de egalitate, pentru interesele noastre reciproce. Nu-i mai este posibil nici unui stat să intervină în afacerile noastre interne sau externe.

...Aș dori să vă mai spun că poporul irakian este acum eliberat și că nici o putere din lume nu va putea împiedica libertatea lui.

...Vă mulțumesc pentru simțămintele de prietenie pe care mi le-ați exprimat. Ele dovedesc scopurile voastre nobile și bunele voastre intenții față de năzuințele tuturor națiunilor...

...Vă asigur că Irakul va merge înainte pe drumul libertății și păcii...

...Vă mulțumesc pentru bunele voastre urări și apreciez colaborarea dintre cei ce sprijină în mod sincer frăția.”

In fotografie: Delegatia F.M.T.D. la primul ministru Kasem (la stînga W. Lamberz, la dreapta M. Jaafar)

Kandia, celebrul cântăreț senegalez din ansamblul „Fodeba”, a participat și el la festival

Conducătorii Consiliului Tineretului African, care au organizat festivalul și au trimis un salut către F.M.T.D.

„Casa tineretului” din Dakar și-a trimis și ea delegații care au participat la festivalul de la Bamako

ADEVĂRATU

MAREA NOAPTE AFRICANĂ • CEL MAI FRUMOS BUCHET

Insemnări de la primul Festival al tineretului african, de Cheik-Bara Lo, secretar general adjunct al F.M.T.D.

La 6 septembrie, deasupra orașului Bamako s-au ivit zorile unei zile noi: aceea a deschiderii primului Festival al tineretului pentru unitatea africană, pentru prietenia dintre popoare și pentru pacea mondială. Manifestarea aceasta, dovada cea mai strălucită a posibilităților de realizare a tineretului african, a atras în capitala Sudanului Francez 1.500 de delegați veniți din Senegal, Mauritania, Niger, Sudan, Dahomey, Volta de Sus, Guineea, precum și oaspeți din Franța, Tunisia și reprezentanți ai F.M.T.D. și W.A.Y.

★

În luna octombrie 1957, cel de-al II-lea Congres al Consiliului Tineretului African întrunit la Abidjan, Coasta de Fildeș, a hotărât ținerea primului Festival al tineretului african în vara anului 1958 la Bamako, capitala Sudanului Francez.

Realizarea unui asemenea eveniment într-o regiune înrobă regimului colonial, cu mijloace de transport precare și distanțe foarte mari, nu era o acțiune simplă, și nenumărate greutăți de ordin politic și economic s-au ridicat de la început în calea inițiatorilor festivalului. Tinerii însă, conștienți de forța lor și făcând apel la sprijinul maselor, au înfruntat toate dificultățile cu încredere. Pregătirile au început pretutindeni pe baze foarte unitare. S-au constituit comitete teritoriale cu sprijinul tuturor mișcărilor de tineret. În mai multe țări, ca Senegalul, Sudanul, Volta de Sus și Guineea, comitetele au reușit, sub patronajul personalităților de vază, să organizeze întâlniri și chermesse cu competiții teatrale și sportive. Comitetele constituite au întreprins pretutindeni o muncă intensă de popularizare a festivalului printre tineri și adulți. Ele au organizat colectări de fonduri, obținând de la autorități subvenții financiare, învoiri pentru absențe și reduceri la prețul biletelor de transport al delegaților.

Între timp, în Sudanul Francez, unde trebuia să aibă loc întâlnirea, entuziasmul tinerilor, sprijinul maselor, înțelegerea autorităților lăsa să se prevadă un succes strălucit. Afară de subvenția acordată de guvern, comisia permanentă de pregătire a mai primit ajutoare substanțiale de la diferitele departamente ministeriale. În cadrul comisiei permanente, comisiile tehnice au lucrat luni întregi la elaborarea definitivă a programului festivalului, la realizarea condițiilor materiale necesare ținerii acestuia. S-au luat măsuri pentru cazarea, alimentarea și transportul delegaților. S-au amenajat locurile necesare pentru diferite manifestări, toate amănunțele fiind minuțios studiate și soluțiile găsite. În sfârșit, totul a fost gata cu câteva zile înaintea deschiderii.

★

Cei care au avut prilejul de a asista la manifestările din ziua de 6 septembrie 1958 nu vor putea să le uite vreodată.

Plecând de pe stadionul „Assomption” — locul de adunare —, delegații și-au făcut intrarea pe stadionul „Bouvier” pe la orele zece. Toată populația orașului Bamako se afla aici, și întreaga Africă a ținut să fie de față reprezentată prin soarele deosebit de strălucitor din ziua aceea.

În fruntea cortegiului, emblema festivalului era purtată de patru delegați, prezentând lumii o făclie prinsă pe harta Africii, care simbolizează „dorința tineretului nostru de a lupta pentru ca poporul său să poată aduce o contribuție mai mare la progresul omenirii, pentru ca Africa să fie luminată de soarele eliberării și scăpată din beznă și înrobire”.

În urma emblemei mergea fanfara cântând imnul primului Festival al tineretului african, imn ce exprimă jurământul tinerilor de a munci pentru o Africă frumoasă, clădită în pace și prietenie.

Apoi veneau delegații impozante compuse din băieți și fete în costume locale. Aceste delegații erau expresia cea mai vie a adevăratei Africe, conștiență de personalitatea ei, mândră de originalitatea ei; se vedeau veșminte naționale, ca „bubu”, „sabador”, caftane din bumbac, pălării de paie, un ansamblu în care diversitatea aducea o notă deosebită, plină de viață.

După discursul în care se ura bun venit delegaților și se prezentau delegațiile și programul — discurs rostit de domnul Sy AMADY Sy, președintele Comitetului de pregătire a festivalului

L ASPECT AL AFRICII

DIN COȘUL DE FLORI AL PRIETENIEI • PENTRU PREGĂTIREA CELUI DE-AL VII-lea FESTIVAL DE LA VIENA

— a urmat intervenția șefului teritorial, a primarului din Bamako, a președintelui Consiliului guvernamental. A venit apoi rândul președintelui Consiliului Tineretului African, domnul KANE ALY BOCAR, să dea definiția însemnătății și sensului acestui prim festival al tineretului african în termeni emoționali și patetici. „Festivalul nostru — a declarat el — are ca scop să arate adevăratul aspect al Africii, să pună în lumină toate valorile sale culturale și artistice. Misiunea festivalului nostru este de a întări prietenia dintre tinerii africani și de a favoriza legături rodnice cu tinerii din celelalte țări ale lumii. Avem speranța fermă că festivalul nostru va contribui la întărirea legăturilor de prietenie ce trebuie să unească toți tinerii și să asigure pacea și frăția dintre toate popoarele.” Reprezentanții organizațiilor internaționale au dat apoi citire mesajelor trimise de acestea. În mesajul F.M.T.D. se făcea — între altele — aprecierea următoare: „În ceasul când, mai mult ca oricând, trebuie făcut totul pentru a se ajunge la un acord general în vederea dezarmării și suprimării armelor atomice, în ceasul în care omenirea se îmbogățește în domeniul gândirii și al muncii prin încadrarea în rândul oamenilor liberi a sute de milioane de oameni înrobiți timp mult prea îndelungat, în ceasul când știința ne deschide porțile prosperității, tineretul african, al cărui aport la manifestările internaționale crește tot mai mult, contribuie depunând astăzi cel mai frumos buchet al său în coșul de flori al prieteniei, înțelegerii și păcii”.

Astfel s-a inaugurat primul Festival al tineretului pentru unitatea Africii, prietenia popoarelor și pacea mondială, care nu s-a putut ține decât datorită voinței de fier a tinerilor noștri.

★

În cursul următoarelor șapte zile, programul bogat și variat, compus din competiții sportive, excursii prin oraș și împrejurimi, vizitarea instituțiilor și personalităților etc., a permis delegațiilor să se cunoască mai bine, să-și afirme personalitatea, să-și declare dorința de a trăi liberi și independenți.

★

Unul din spectacolele culturale cele mai marcante ale festivalului a rămas, desigur, cel din seara de 6 septembrie: „Marea noapte africană”.

Într-adevăr, în seara aceea, diferitele delegații din Senegal, Niger, Dahomey, Guineea, Sudan, Volta de Sus etc. trebuiau să prezinte dansuri folclorice în marea piață a Republicii, luminată de proiectoare puternice. De la orele 21, mulțimea curioasă a luat cu asalt marginile pieței. Pe toate străzile ce duceau spre piață era o aglomerație nemaivăzută de mașini ce nu-și mai găseau loc. Ore întregi nu s-a auzit decât concertul extraordinar al claxoanelor și al zgomotului motoarelor, amestecat cu sunetele de tam-tam și cu strigătele mulțimii.

Primii dansatori care au apărut pe scenă au fost sudanezii SONRAI. Acompaniați de doi muzicanți, un chitarist ciupind unica coardă a instrumentului său și un toboșar, dansatorii au venit în urma acestora îmbrăcați cu autentice „tuarega” compuse dintr-un „bubu” mare de culoare albastră închisă, pe cap cu un turban, iar de la frunte și până la bărbie acoperiți de „litham”.

Ei au executat dansul săbiei acompaniindu-se din gură și bătând din palme.

Pe o altă estradă, în mijlocul unui alt grup de spectatori, dansau dansatorii din Dahomey. Muzicanții aveau o afitudine pitorească. Îndoșiți, cu corpul aproape paralel cu solul, ei loveau pe un fel de bostan uscat acoperit cu Kory (scoici). Sunetul acestuia este infundat și ritmat totodată. Dansatorii țopăie, se învârtesc, se calmează și se îndreaptă apoi din nou. Îmbrăcămintea lor este remarcabil de frumoasă: o tunică albă, peste care se leagă în jurul șoldurilor o pinză de un verde foarte frumos; pe cap, un coif, de asemenea verde, împodobit cu un cocoș galben ce amintește în mod straniu „cocoșul galic” și care — după cum se spune — este simbolul forței și al libertății. Din când în când, ritmul muzicii se accentuează, permițând la doi-trei dansatori să iasă din rândul partenerilor lor și să execute câteva măiestrii pitorești și îndemnatice. Publicul entuziasmat îi răsplătește cu aplauze frenetice. Delegația din Dahomey se bucură, desigur, de un succes incontestabil.

Nu departe de ei auz un zgomot înăbușit, sunetul unui tam-tam cu ritmul lent, viril și maiestuos. Sînt dansatorii sudanezi ȘAN. Ei poartă o tunică acoperită cu Kory și un coif ascuțit,

împodobit de asemenea cu aceleași scoici. Sunetul înăbușit al tam-tamului lor răsună pînă departe.

Fetele cîntă, și clopoștii răsună în ritmul cîntecelor lor. Dansatorii evoluează într-un fel de balet. Alături de mine, un francez, vădit emoționat, îmi șoptește la ureche: „Este Africa ce dansează cu mîndrie dansurile ei seculare și tradiționale, atît de puțin cunoscute la noi în Europa. Aici însă văd adevărata față a Africii”.

Mai departe, alte ansambluri execută dansuri, dar înainte ca eu să-mi pot face loc prin masa compactă a spectatorilor programul ia sfîrșit într-un entuziasm delirant și o veselie sinceră.

★

În fiecare seară ni se ofereau alte spectacole și nu te puteai hotărî să mergi la unul fără să-ți pară rău că pierzi pe celelalte. Au avut loc reprezentații teatrale, de balet etc. Este vorba de teatrul popular, caracterizat prin tam-tam, cîntece și dansuri ce dau nota originalității africane. Genurile executate sînt în general comedii de moravuri, comedii ce se transformă adesea în satiră. Subiectele lor se inspiră din moravurile și acțiunile vieții curente. Sînt ridiculizați, de pildă, cei mari și puternici ai zilei. Personajele sînt imitate prin gesturi, prin mers, accentul vorbirii și îmbrăcămintea. Astfel, delegația din Guineea a prezentat o piesă foarte bună în care se denunțau prevederile „legii-cadru”, se arătau procedeele de represiune și corupție folosite de colonialiști împotriva conducerii tradiționale, conducerii religioase și altor conducători și fruntași ai populației africane. Actorii au denunțat colonialismul cu mult avînt și talent.

★

Alte evenimente de mare interes din timpul festivalului au fost conferințele. Acestea au fost numeroase, prezentate de persoane calificate și au contribuit în mare măsură la zugrăvirea trecutului și prezentului Africii. Iată cum le relatează Jean Garcia în revista „Avant-Garde” din 8 octombrie:

„De fiecare dată, conferențiarul se lovea de același obstacol: colonialismul. Cînd tema a fost învățămîntul popular, publicul a pus întrebarea: «De ce este atît de ridicat procentajul de analfabetiză?». Cînd s-a vorbit despre organizarea administrativă și socială din Africa antică, publicul a aplaudat faptele vitejești ale eroilor africani, civilizația avansată a marilor state africane din evul mediu; în dezbaterile largi ce au urmat, întrebările și răspunsurile izvorau din toate părțile: «De ce nu există manuale școlare pentru istoria Africii?». Cînd s-a vorbit despre bogățiile economice ale Africii, delegații au demonstrat că de ele nu profită nici popoarele africane, dar nici poporul francez, ci societățile beneficiare.”

Întîlnirile dintre delegații au permis prelungirea discuțiilor.

★

Un alt aspect important al programului festivalului l-au constituit jocurile sportive și atletismul. Competițiile au început la 8 septembrie pe stadionul „Assomption” cu întîlniri de atletism.

Printre performanțele excepționale ale întîlnirilor sportive se poate cita aceea a senegalezului Diack Lamine, care a atins 7,03 m la săritura în lungime și 11” la proba de 100 m fond. La proba de 800 m, primul s-a clasat N’Diaye Abdu (Senegal). Învîngător la proba de 5.000 m a fost Urlis Abraham, din Volta de Sus, cu timpul de 19’37”. La aruncarea greutății învîngătorul a fost senegalezul Mafall Diôp cu 22,67 m. La fotbal pot fi citate două meciuri serioase ce s-au terminat amîndouă cu scorul de 3:1. Este vorba de meciurile disputate între Sudan — Volta de Sus și Volta de Sus — Senegal.

Cunoașterea orașului festivalului a fost o îndatorire foarte plăcută a tuturor participanților. Vizitarea s-a făcut prin numeroase excursii în autocar. Iată ce a rezultat din observațiile mele personale și din explicațiile călăuzelor noastre. Bamako a fost creat în 1650. Orașul își trage numele din două cuvinte în dialect bambara: „bamba” și „ko”, care înseamnă „riu” și „caiman”, adică satul așezat pe malul rîului cu caimani (specie de crocodili).

Bamako este un oraș mare, cucerit de francezi în 1883. Dezvoltarea sa rapidă se datorează situației sale privilegiate de plăcă turnantă în inima Africii, la punctul de joncțiune dintre

(Continuare în pag. 19)

ANIV

ntreprinderea „Klement Gottwald” din București a împlinit în luna noiembrie 1958 zece ani de la înființare. În aceste zile, comitetul U.T.M. a organizat „Joiă tineretului” mai deosebit decât pe cele de pînă acum. Cîțiva muncitori vîrstnici au fost invitați să povestească tinerei generații cum arătau cu ani în urmă locurile unde astăzi se află întreprinderea, cum se învăța meseria în trecut, cum trăiau muncitorii.

Printre cei prezenți în sală se afla și montorul Ion Tomescu, proaspăt absolvent al școlii profesionale. Este adevărat, mai ascultase el prelegeri despre trecut, despre lupta muncitorilor, despre condițiile lor de muncă, dar faptul că în ziua aceea avea să audă vorbindu-se numai despre întreprinderea unde muncește, despre întreprinderea al cărei stăpîn, alături de toți oamenii muncii din țara noastră, este și el, i-a stîrnit cea mai vie curiozitate.

...Primul vorbitor a luat cuvîntul. Timp de peste două ore le-a înfățișat tinerilor aspecte din viața de ieri a muncitorilor, uce-nicia acestora la fostele ateliere A.S.A.M.

Să-i lăsăm pe vîrstnici să povestească:

„...Pe dealul Cotrocenilor n-a fost totdeauna așa. Înainte de anii aceștia, anii noștri noi, se afla pe aici un palat al Hohenzollernilor, străjuit de cîteva unități militare de gardă. În apropiere, aici, unde se află astăzi uzina noastră, erau atelierele A.S.A.M., iar alături — atelierele A.P.A.C.A.; mai în vale se găsea fabricuța «Fichets», care construia case de bani pentru cei avuți. În atelierele A.S.A.M., întunecoase și friguroase, ne duceam zilele trudind pentru un salariu de mizerie, în timp ce patronii huzureau. Cum am învățat meserie? Numai noi știm cîte bătăi și înjurături am luat. Meseria se învăța atunci pe furate. Noi, cei de la fostele ateliere A.S.A.M., am cunoscut acel regim militar de muncă, unde marea spaimă erau nopțile de carceră...”

În mintea utemistului Ion Tomescu era o mare frămîntare. Oare suferă comparație felul în care el a învățat meseria și cum au învățat cei vîrstnici? Pe măsură ce povestitorii își depăneau firul amintirilor, utemistul Tomescu își imaginează cum arătau locurile unde el trăiește și muncește astăzi. De nerecunoscut. Presentul, transformările din acești ani ai puterii populare au schimbat atelierele, împrejurimile.

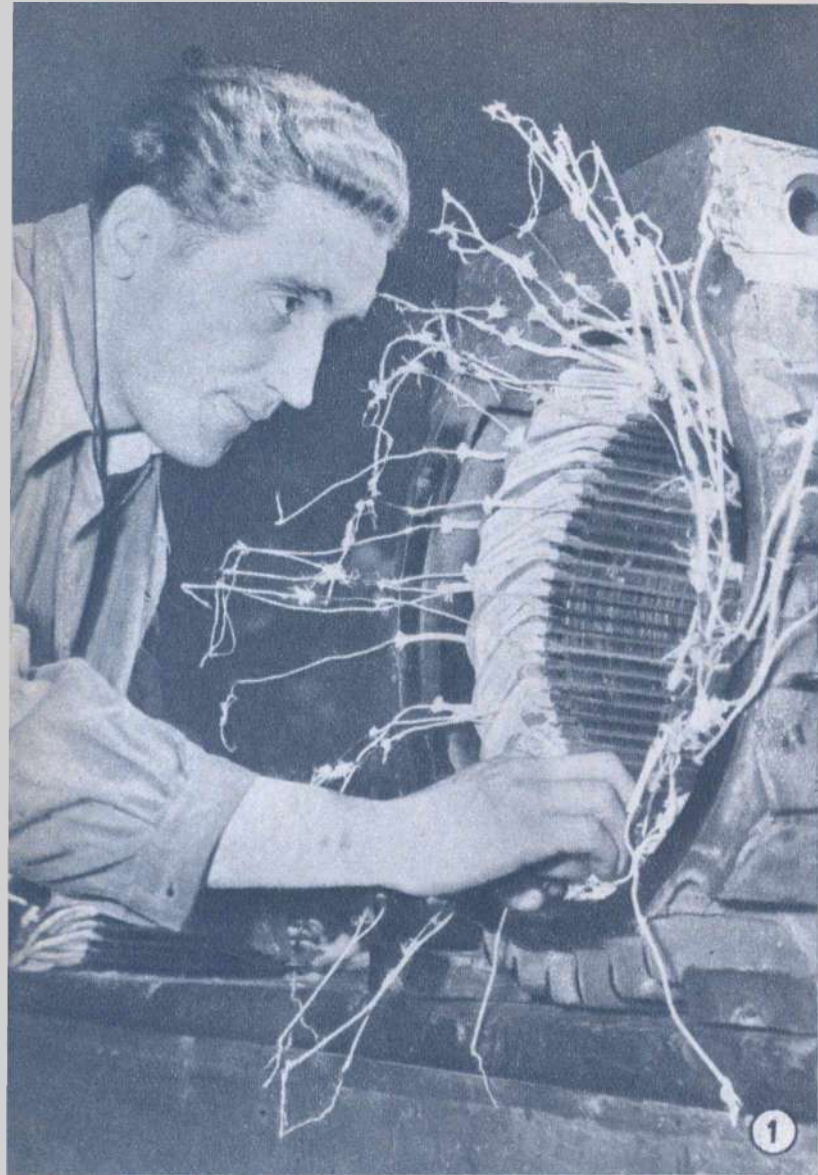
Fosta cetate regală este azi minunatul Palat al pionierilor. Aici, lângă întreprinderea „Klement Gottwald”, se ridică maestos una din creațiile regimului nostru, moderna fabrică de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej”.

Vorbitorii amintesc cîteva date. Actul istoric al naționalizării a creat condițiile pentru conducerea planificată a economiei. S-au pus bazele unor ramuri industriale românești despre care în trecut nici nu se putea vorbi. Tot în acest timp s-a creat și tî-năra ramură constructoare de mașini și motoare electrice. La 7 Noiembrie 1948, pe scheletul fostelor ateliere A.S.A.M. se înființează prima fabrică de mașini și motoare electrice din țară,

1. Bobinatorul Adrian Raluga este nu numai un muncitor frumos, ci și portarul echipei de handbal a întreprinderii.

2. Iată-l pe strungarul Valeriu Șerban executînd cu atenție o nouă piesă.

3. Ucenicul Gheorghe Vilău în zilele de practică lucrează pe lângă strungarul Lazăr Iordan, deputat în Marea Adunare Națională.

ZECEA

TRANSFORMARE

„Dinamo”, denumire pe care în 1955 și-o schimbă în „Klement Gottwald”.

Au trecut de atunci 10 ani. Zece ani de muncă rodnică, de succese. La scurt timp după înființare, au început lucrările pentru construcția primelor hale moderne din beton armat; vechile ateliere-barăci sînt dărîmate, iar altele transformate, creîndu-se astfel primele spații necesare producției.

Tinerii ascultă interesați. Așadar, hala mare a strungăriei, de exemplu, n-a existat în urmă cu zece ani. Nici secția bobinaj, nici cantina, biblioteca, clubul; toate acestea s-au ridicat cu puțini ani în urmă.

Printre planurile de investiții s-au prevăzut mașinile necesare pentru utilizarea și reutilizarea fabricii, și astfel au început să sosească primele utilaje din Uniunea Sovietică. Puterea instalată a mașinilor-unelte a crescut de la 570 kW, în 1948, la peste 2.600 kW în 1957.

Calitatea produselor întreprinderii „Klement Gottwald” este cunoscută și apreciată astăzi nu numai în țara noastră, ci și peste hotare. Beneficiari din India, R.P. Chineză, Austria, Republica Arabă Unită și din alte țări apreciază calitatea superioară a produselor care poartă marca „Fabricat în uzinele «Klement Gottwald» — R.P.R.”.

La toate aceste succese au contribuit muncitorii. Entuziasmul lor, dorința de a ridica întreprinderea cît mai sus au fost hotărîtoare. Nume ca ale strungarilor Lazăr Iordan, deputat în Marea Adunare Națională, Vasile David, Ion Ciocan, ale bobinatorilor Ion Bunescu, Gheorghe Deac, Ion Bătrîneanu, ale montorilor Ion Moraru, Ștefan Cașmir și multe altele sînt bine cunoscute.

Printre fruntașii întreprinderii se numără și utemiștii Adrian Paluga, Nicolae Crețu, Gheorghe Dușmanu și mulți alții. Succese deosebite au obținut, de asemenea, secțiile tineretului create unele în anii trecuți, altele chiar în anul acesta.

Numeroși muncitori, tehnicieni și ingineri, inspirîndu-se din bogata experiență a muncitorilor și tehnicienilor sovietici, și-au desăvîrșit pregătirea obținînd titluri de fruntași, de inovatori, unii dintre ei devenind chiar laureați ai Premiului de stat, ca, de pildă, colectivul format din inginerul Victor Bunea și bobinatorul Dumitru Dina pentru realizarea transformatorului de 5.600 kW, precum și ing. Victor Iancovici.

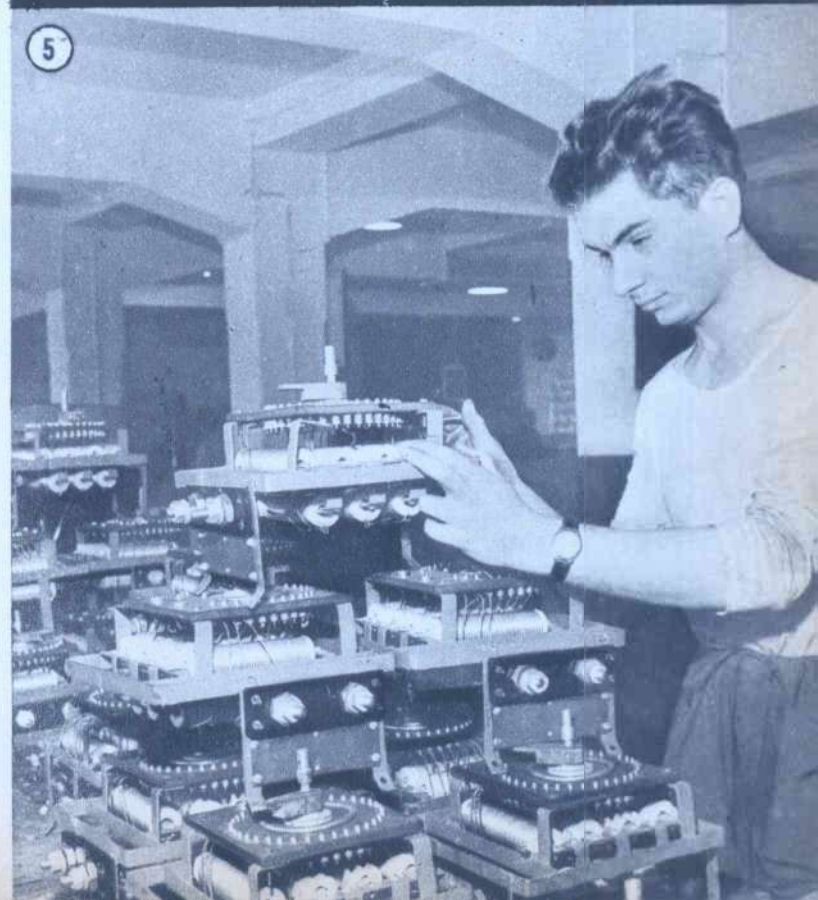
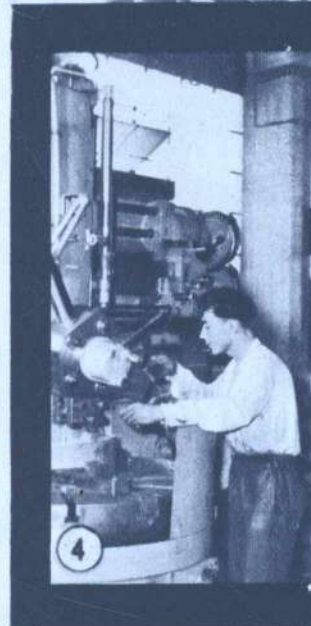
În cei zece ani de existență, în întreprindere au fost aplicate 1.070 de inovații. Valoarea economiilor realizate pe această cale depășește suma de 6.000.000 de lei.

...Cifrele nu i-au plictisit pe tineri. Ba, dimpotrivă, le-a dat posibilitatea să-și facă o imagine clară a drumului parcurs, a succeselor obținute în cei zece ani. Utemistul Ion Tomescu și, împreună cu el, toți tinerii prezenți și-au exprimat hotărîrea de a contribui prin munca lor la obținerea de noi succese pe drumul construirii vieții noastre noi, să urmeze și mai mult exemplul generației muncitorilor vîrstnici, a comuniștilor care au luptat pentru zilele noastre de astăzi.

M. NICOLAE

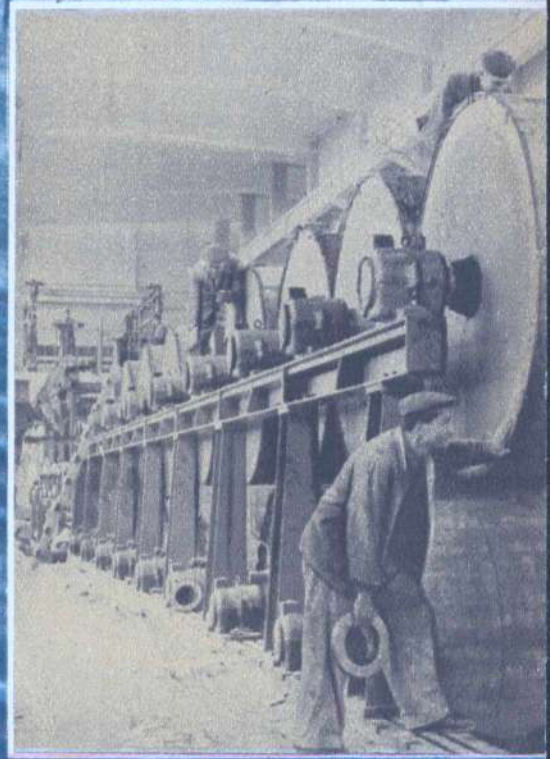
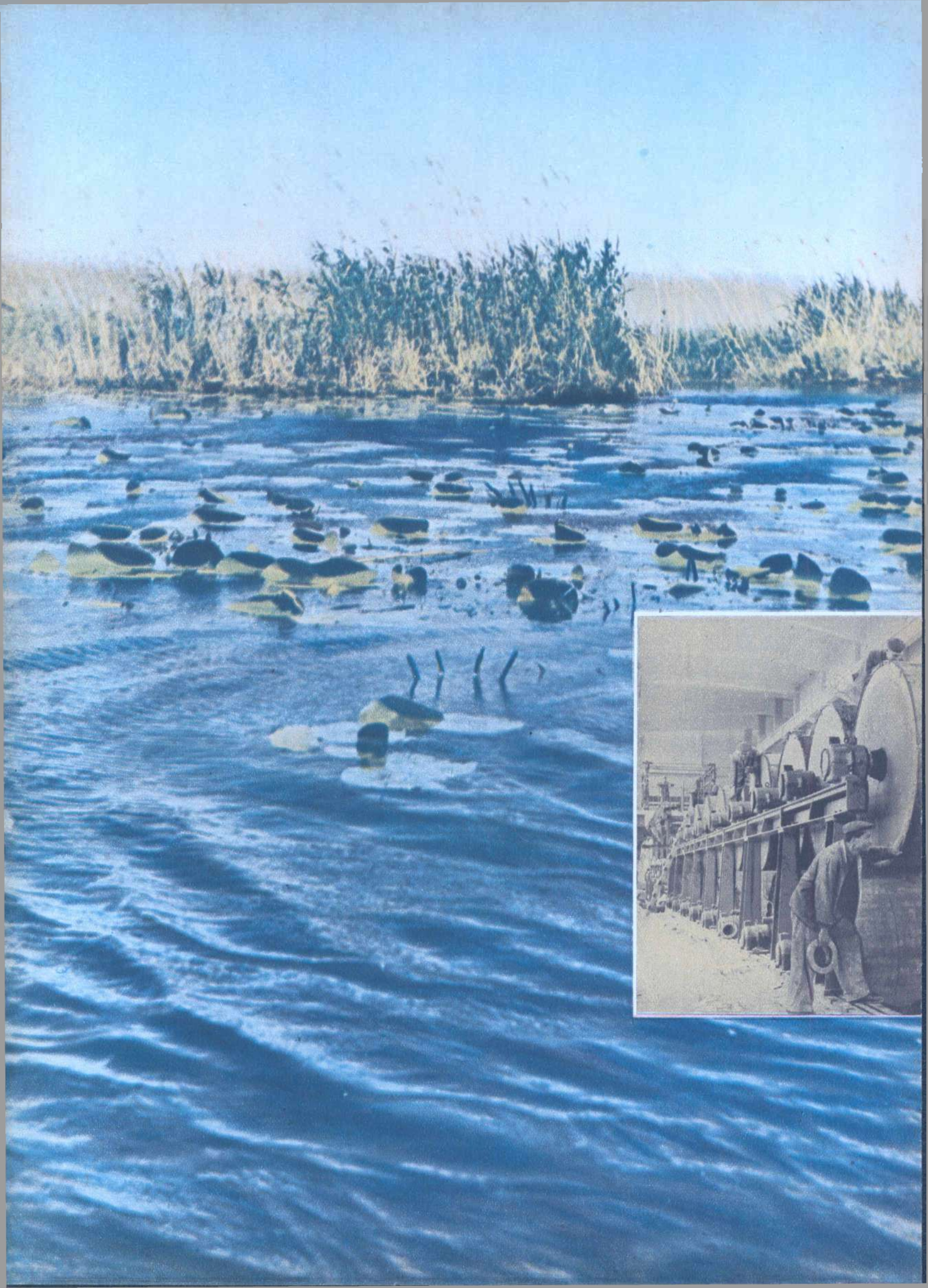
4. Șt. Constantin Grădînarul a contribuit la realizările întreprinderii oglîndite în acest grafic. El depășește zilnic norma de producție cu 20—25%.

5. Ajustorul Josif Kevel, membru în Comitetul organizației U.T.M., din întreprindere este cunoscut ca un tânăr fruntaș ce își ajută tovarășii.

In 1958 față de 1950

- Producția globală a fost de 3,5 ori mai mare.
- Producția marfă a fost de 3,8 ori mai mare.
- Productivitatea muncii a crescut în același timp de 4,5 ori.
- Salariul mediu pe cap de muncitor a crescut tot în aceeași perioadă de 2,4 ori.

CELULOZA din stuf

Călătorind cu un vapor pe Dunăre, al doilea fluviu din Europa ca mărime, după Volga, și care își desfășoară pe teritoriul României una dintre cele mai frumoase porțiuni ale traseului ei și, fără îndoială, cea mai bogată, am ajuns în renumita Delta. Spun renumită, căci Delta Dunării se află prin bogăție și frumusețe alături de cele câteva delte ale marilor fluvii ale lumii.

Odinioară, în locul în care se găsește astăzi Delta Dunării se afla un mare și liniștit golf al Mării Negre, care a fost umplut încetul cu încetul de sedimentele depuse de mare și de Dunăre; Dunărea cară 20.000.000 tone de aluviuni pe an, făcând ca pământurile Deltei să înainteze în fiecare an cu aproximativ 4 metri. Delta constituie deci cel mai nou pământ al României și își schimbă încontinuu fizionomia.

Intrând în Delta, vaporul și-a încetinit cursa. În fața noastră se întinde, pe zeci de kilometri, împărăția argintie a apei. Din loc în loc, insule mici, cu vegetație luxuriantă. După o oră de mers, drumul de apă se îngustează, și de sus, de pe punte, ne apare „covoarul” de stuf. Pare o uriașă perie tunsă egal. Ne apropiem. Tulpinile de stuf se leagănă ușor, bătute în vânt. Vaporul oprește. Cineva, cu veleități vânătoarești, pesemne, dă câteva explicații.

— Stuful a fost în toți anii o plantă printre tulpinile căreia se furiașau vidrele și pasărea rară ibis. Ce faună și ce floră bogată se află aici...

lucrarea stufului începe de aici, din Delta, și se termină la Complexul industrial de lângă Chiscani. Instalațiile folosite aici pentru exploatarea stufului sînt unice în Europa.

Am pornit mai departe în Delta. Am întâlnit combine pentru recoltat; adevărate animale de fier care rumegau între făci de oțel rădăcinile stufului. Săniile-bărci care înaintează și pe apă și prin ml în semănaș de loc cu vreo specie acvatică din Delta... Din loc în loc, pe maluri înalte, am întâlnit platforme de depozitare. Benzii transportoare aduceau de undeva din împărăția lacurilor baloturi cu stuf. Ba am văzut și elicoptere „cărînd” prin aer stuful.

Giște, rațe, vulpi și iepuri nu am mai întâlnit în sinul acestei vegetații bogate. Peisajul domol, cu specific acvatic, a căpătat culori industriale, iar păsările și animalele s-au retras în locuri mai liniștite.

De la rampele de depozitare am avut intenția să urmărim mai departe drumul stufului. Ni s-a vorbit aici despre un element important din prelucrarea complexă a stufului. În drumul lui pînă la transformarea în celuloză și furfurul are nevoie de o instalație chimică uriașă. O mulțime de fabrici trebuie amplasate în lanț tehnologic — în ordinea de prelucrare. Pentru toate acestea, alături de oameni de știință și tehnicieni români au venit specialiști din Republica Democrată Germană, Republica Cehoslovacă, Republica Populară Polonă. Din aceste țări au sosit în România utilaje și instalații pentru complexul industrial propriu-zis de prelucrare a stufului. Pe baze de schimb reciproc s-au încheiat diverse acorduri comerciale.

...Am plecat mai departe. Vaporul ne-a purtat pe apele Dunării pînă la noul port Chiscani. Construcția acestui port situat lângă orașul Brăila s-a impus din necesitatea transportării și manevrării stufului. Portul va deservi uriașele instalații de prelucrare a căror montare se află în plin mers.

În sat am văzut terasamentele digului în lungime de 1,2 kilometri, prevăzut cu două linii de circulație și o șosea pietruită. În același timp, constructorii lucrau la amenajarea portului și la construcția unui mare cheson al prizei de apă, care va alimenta cu apă industrială combinatul, la montarea instalațiilor de descărcare și încărcare complet mecanizate.

Datorită ritmului în care se lucrează, portul va intra parțial în funcțiune încă la sfîrșitul acestui an.

Am părăsit apoi portul și ne-am îndreptat pe jos spre construcțiile din apropiere. În ziua aceea pe șantierul uzinelor chimice adunate într-un combinat complex de prelucrare a stufului se aflau și alți vizitatori. Oaspeții parcurgeau toate drumurile, cercetau, puneau întrebări.

— O stație pilot ?

În fața, o construcție metalică înaltă cît o casă cu două etaje, dar nu prea lată. De jos, printre tronsoanele de oțel, mijeau niște baterii.

— Da, e vorba de extragerea furfuroului din deeurile de stuf. Deocamdată, pînă intră în funcțiune instalația cea mare, aici se vor face experiențe.

Tînăra ingineră Viorica Hilabi explică și procesul tehnologic.

— Tecile rămase de la prelucrarea stufului sînt tocate, ajung în niște silozuri, iar de acolo pompele împing materia într-un reactor. Sub influența acidului clorhidric, se extrage furfurul cît și alți solvenți. Știți desigur ce mare căutare are furfurul la fabricarea maselor plastice!

Mai departe, o groapă uriașă. Din fund răsar împletituri de fier și beton de toate mărimile și formele. Într-o parte nu vezi armătură. Acolo lucrează încă excavatoarele. Cîteva mașini de acest gen produse în Republica Democrată Germană sînt mînuite cu pricepere de muncitori romîni. Autocamioanele încărcate cu pămînt au o poartă specială prin care ies la locul de descărcare.

— Aici, unde va fi viitoarea fabrică de celuloză, halele de prelucrare se țin lanț. Lungimea totală: 272 metri.

— Cum, sînt legate între ele? se miră cineva.

— Numai prin fluxul tehnologic, în ordinea de prelucrare a stufului. În ceea ce privește construcția propriu-zisă, se respectă toate normele: halele au fiecare ziduri proprii.

În fața unei construcții de beton armat, impunătoare prin masivitate și totodată elegantă, oaspeții au rămas mai multe minute.

— Fabrica de carton!

În stînga, în corpul cel mai înalt al clădirii, printre planșeele atelajelor roiau muncitorii. Pe la etajul doi se vedeau niște sfere mari metalice. Ajunși la ele, am făcut cunoștință cu maestrul Jipa Brîncoveanu.

— Stuful tocat în clădirea de alături vine pe conducte la aceste fierbătoare. Există bineînțeles și subfațe de operație. Așadar, în fierbătoare, hidratul de sodiu separă celuloza din pasta de stuf. Procesul este ca și la fabrica de celuloză propriu-zisă (arată cu mîna spre uriașă groapă de fundație, pe care am vizitat-o). Celuloza produsă aici se folosește ca materie primă la fabricarea cartonului. Din totalul cantității de celuloză produsă în întreg combinatul, Republica Populară Romînă își va acoperi nevoile fabricilor sale și va livra bineînțeles și în țările de unde au venit specialiști și utilaje pentru construirea combinatului. De asemenea, celuloza va fi exportată și altor țări cu care R.P.R. are relații comerciale.

O conductă impresionantă atrage privirea.

— Pe aici leșia rămasă de la extragerea celulozei pleacă spre stația de regenerare. Nimic nu trebuie aruncat.

Doi tineri montori ne conduc la mașina de carton.

Într-o hală foarte înaltă, cu ferestrele pînă-n tavan, se află un șasiu metalic a cărui lungime abia o poți cuprinde cu privirea. Din loc în loc pe el se află tamburi înalți cît omul. Mașina aceasta seamănă cu o rotativă de ziare; numai că în locul hîrtiei va circula printre tamburii încălziți pastă de celuloză, iar la capăt va ieși carton duplex și triplex de diferite calități.

Oaspeții cercetează chiar și lucruri de amănunt: încheieturile prefabricatelor, etanșeitatea ferestrelor. Cel care se pricepe la montaj admiră siguranța în mișcări a lui Nicu Ștefan. Tamburul — care seamănă cu un cilindru uriaș — are peste 5 tone, iar el îl așază pe ușurință pe lagăre la milimetru. Lîngă un trolie, Iacob Sever, alt tînăr, dă instrucțiuni unor montori. „Mai sus, mai la dreapta...”. În întreaga hală se aude zumzetul ușor al stufului harnic. Simți în această pulsație ușoară pregătirea ritmului viu și puternic al viitoarei producții.

Vizita s-a încheiat. La revedere, pe curînd, în anul viitor, cînd fabricile combinatului, care vor intra în funcțiune, au să fie o dovadă a priceperii și hărniciei muncitorilor romîni.

V. CONSTANTINESCU
M. NIȚESCU

Inginerul care ne însoțea a pus însă capăt curiozității noastre.

— Într-adevăr, stuful a fost o plantă care nu se folosea. Adesea i se dădea foc ca să se elibereze terenul. Și iată că acum s-a hotărît folosirea acestei bogății. Stuful din Delta Dunării este de calitate superioară, prin lungimea fibrei și conținutul de celuloză. Procentul de celuloză este de 30—35%! Și calculați: de pe un hectar se obțin 9 tone de stuf — și se poate mări această cantitate prin amenajări pînă la 25 de tone. Vă dați seama cîtă celuloză și furfurul se va scoate anual din această pădure a stufului? Pre-

MISTERELE CONTIN

Antarctida. Regiune vastă din jurul Polului Sud. Unul din ținuturile cele mai inaccesibile și mai puțin explorate ale globului. Orientate spre Polul Sud, capetele continentelor african și sud-american se opresc departe de regiunile polare, fără a le atinge. Trei oceane mari se unesc aici formând un cerc unic; în plină libertate, vânturile și valurile, nelimitându-se în cale nici un fărâș, ating în aceste locuri cea mai mare intensitate constatată pe planșeta noastră. După latitudinile 40 și 50° „cele 40 de urldătoare” și „cele 50 de gulerdătoare” — denumiri altele de sugestive corespunzând înfocat caracterului lor agitat — nava pătrunde în regatul „albergurilor” (a gheșarilor), a stincilor și a ceșurilor. Dacă reușește să depășească și această barieră, se găsește în fața unui zid de gheață de mai mulți zeci de metri înălțime. Zidul acesta este numit „fabricele de alberguri”, aici formându-se cei mai mari gheșari din lume ce se acumulează pe fundul oceanului.

Îndrăgii lor se întind fără frigului veșnic, regatul fustunilor de gheață. Aceasta este regiunea pe care o studiază expedițiile științifice sovietice combinate.

MISTERUL OAZEI

Simultan cu construirea stației Mirnii, la 22 ianuarie 1956, s-a întreprins explorarea coastei și în primul rând a „oazei” Bangher (cunoscută dinainte în literatură), așezată la 360 km la est de stație. Eminentul explorator polar american R. Beard a scris despre ea: „O oază vie într-un pustiu mort. Bărcile zburătoare ale căpitanului David E. Bangher au zărit sub ele lacuri sclipitoare de un albastru-verzui, înălțimi cafenii, înconjurată de o întindere nesfârșită de gheșuri. Această oază, dacă putem să ne exprimăm astfel, a fost cea mai interesantă descoperire geografică a expediției”.

Savanții sovietici au explorat această oază extraordinară înconjurată de o mare de gheață. Suprafața sa, care atinge 750 km², este acoperită de ridicături formate din gisuri cristaline, de granit și bazalt. La suprafața lor se văd urme foarte clare de eroziune eoliană: scoici de piatră ce pot fi ușor detașate de pe stincă cu mâna. Unele stinci, cele negre indeosebi, sînt sărate cu celule de o adîncime de 2—5 cm. Aspectul acestor stinci este fantastic. Este o eroziune eoliană în celule, rezultînd din forajul efectuat de vînt în părțile cele mai puțin rezistente ale stincii. Pe alocuri, pe stinci se zărește o crustă feroasă de culoare închisă. Crustele acestea reprezintă cruste de eroziune eoliană. Ele dovedesc nu numai procesele de desagregare mecanică a stincilor, ci și eroziunea chimică ce se produce în Antarctida. Anumite roci mai mici sînt acoperite în întregime de o crustă brună, de culoare închisă și lucioasă, și par astfel lăcuite. O asemenea scoarță de eroziune este adesea denumită de unii exploratori „bronzarea pustului”.

Așadar, nu numai procesele fizice, ci și cele geochimice modifică suprafața stincilor din oaza antarctică. Se vede aici acțiunea căldurii solare de oară ce „trage” so-

lușile saline spre suprafața încălzită a stincii, unde ele se acumulează.

Astfel se explică unul din vechile mistere ale Antarctidei: felul în care pătrund în apele oceanului numeroasele săruri nutritive. Or, pînă în prezent, se credea că în Antarctida se produce doar o eroziune mecanică.

Ridicăturile de piatră, ce nu depășesc 100 m înălțime, sînt majoritatea răspîndite fără nici o ordine aparentă. Depresiunile dintre ridicături nu au adesea nici o scurgere, fundul lor fiind uscat sau ocupat de lacuri. Dulce și foarte limpede, apa celor mai adînci lacuri devine pe vreme frumoasă de un albastru strălucitor. Lacurile mai puțin adînci sînt de culoare verzui sau cafeniu-verzui. Ele sînt sărate și sărate-amar. În fundul depresiunilor uscate și pe pantele ridicăturilor se vede aproape peste tot sare fărîmicioasă decolorată, asemănătoare unei zăpezi fine. Gustul ei este sărat, sărat-amar sau amintește pe acel al sodei.

La 15 octombrie 1956 s-a deschis pe oază o stațiune meteorologică sovietică permanentă. Ea se numește „Oaza”.

Suprafața pietrosă a oazei este atît de încălzită vara încît temperatura aerului chiar la suprafața solului atinge +35°C, iar în cabina meteorologică +12°C, cu 7°C mai mult decît temperatura maximă de la Mirnii. Căldura provoacă o foarte evidentă circulație a aerului. Curenții convecționali — valuri de aer cald ce se urcă în înălțime — favorizează formarea norilor cumulus, care, spre seară, se răspîndesc destul de departe împrejur fără să depășească totuși limitele oazei.

Prin masa gheșurilor și zăpezilor, oazele antarctice reprezintă focare termice foarte originale, de aceea vara ele se disting în mod radical de celelalte sectoare ale coastei antarctice.

Cercetările savanților sovietici au demon-

strat că existența oazelor este condiționată de proprietățile locale ale reliefului și ale climatei.

UN CONTINENT SAU...?

La începutul secolului, cînd expedițiile lui Scott, Amundsen, Shackleton și Mowson au stabilit existența unui imens podiș de gheață în regiunea Polului Sud, cu înălțimi ajungînd în medie pînă la 2.800 și 3.000 m, problema existenței unui continent antarctic părea definitiv soluționată.

Cînd însă în cursul ultimilor ani s-a căutat să se determine grosimea platoșei de gheață a Antarctidei prin metoda seismică, s-a dovedit că albia scutului de gheață se află în multe locuri sub nivelul mării, adică constituie chiar fundul mării.

În 1949 — 1952, expediția anglo-suedeză-norvegiană a procedat în sectorul atlantic al Antarctidei la determinarea grosimii stratului de gheață începînd de la coastă și înaintînd pînă la 620 km în direcția Polului Sud. De-a lungul acestei secțiuni, albia gheșarului cobora de multe ori sub nivelul mării. Nivelul cel mai adînc era de cea. 1.000 m, iar stratul cel mai gros de gheață de peste 2.000 m.

În 1956 — 1957 expediția antarctică sovietică din sectorul indian al Antarctidei a realizat o secțiune seismică la 375 km în sudul coastei. S-a constatat că și aici albia gheșarului se găsește în cea mai mare parte sub nivelul mării. Grosimea stratului de gheață a atins 3.500 m la capătul secțiunii. Consecința ar fi că orașul Mirnii nu se găsește pe un continent, ci pe o insulă.

În aceeași perioadă (1956 — 1957), o expediție americană a realizat o secțiune seismică pe o lungime de 830 km, de data aceasta în sectorul Pacific al Antarctidei. De-a lungul secțiunii, albia gheșarului se găsea sub nivelul mării. Începînd de la gheșarul pluitor Ross, cobora în mod continuu spre sud-est, atîngînd o adîncime de 1.500 m sub nivelul mării, aproape de 80° latitudine sudică. În acest loc, grosimea stratului de gheață era de 3.000 m.

Savanții nu pot încă răspunde în mod definitiv la întrebarea dacă Antarctida este sau nu un continent. Dacă este, dimensiunile și conturul ei diferă în chip considerabil de dimensiunile și conturul platoșei de gheață ce o acoperă; ar fi așadar cu mult mai puțin importantă decît suprafața arătată în tratatele moderne de geografie.

CONTINENTULUI INGHETAT

Totuși se poate trage o concluzie importantă și interesantă ce ameliorează în mod substanțial datele calculate de profesorul David, unul din cei mai vechi exploratori ai Antarctidei.

David scria la începutul secolului al XX-lea că dacă întregul strat de gheață al acestui continent—strat cărui li atribuia o grosime medie de 550 m—s-ar topi, nivelul oceanului s-ar ridica cu 16 m deasupra întregului glob. La ora actuală, cifra aceasta ar putea fi de cel puțin trei ori mai mare. Or, aceasta înseamnă că marile oscilații ale nivelului mării din cursul perioadei cuaternare au fost provocate nu numai de deplasările verticale ale pământului ferm, ci și de factorii climaterici.

FABRICA DE CLIMĂ

Vastele cercetări aerometeorologice realizate încă de la începutul expediției au făcut posibilă înțelegerea proceselor de circulație a atmosferei în Antarctica, care condiționează particularitatea climatului și a vremii în emisfera australă.

Poziția simetrică a pământului și a mării față de Polul Sud creează în Antarctica zone de circulație atmosferică. Una din aceste zone ce înconjoară Polul Sud formează cicloni ce fac ocolul continentului într-un lanț continuu. Bariera ciclonilor împiedică schimbul maselor de aer dintre regiunea învecinată cu polul și regiunea ecuatorială. Ea constituie tocmai una din cauzele principale ale climatei deosebit de aspre a Antarctidei.

Relieful Antarctidei exercită o influență considerabilă asupra circulației atmosferice, iar pantele de pe podișul de gheață și lanșurile muntoase de pe lângă coaste împiedică pătrunderea ciclonilor în partea centrală a Antarctidei orientale și în regiunea Polului Sud. Astfel, dacă în Arctica ciclonii traversează în mod liber regiunea polară, în Antarctica principalele căi ale ciclonilor trec deasupra oceanelor, înconjurând continentul de la vest la est. În regiunile interioare ale continentului, pe podișul de gheață ce se ridică la o înălțime de 3.500—4.000 m deasupra nivelului mării, se constată temperaturi deosebite nu numai din cauza altitudinii sale importante, ci și din cauza mării rădăci din cursul nopții polare.

Sub acțiunea gravitației, aerul foarte rece coboară pe pantele podișului în direcția mării și provoacă vânturile furioase ce împiedică înaintarea convoaielor de tractoare și de sănii.

„Grosimea” stratului de aer ce coboară pe pante nu este importantă; ea atinge de obicei 300 pînă la 500 m. În acest strat, viteza vântului scade rapid, mergînd de la viteza proprie furtunilor în preajma pământului și ajungînd la calm deplin la limita superioară a stratului.

Omul prins într-un viscol puternic la altitudine mică pierde repede orice posibilitate de orientare, fiindcă pinza groasă de zăpadă învâltuie tot ce îl înconjoară. Sub acțiunea vânturilor puternice, zăpada devine atât de compactă încît nu poate fi mișcată cu lopata. În regiunea Mirnti densitatea ei este de 0,40—0,45 g/cm³.

A EXISTAT VREODATĂ GONDWANA?

Expedițiile maritime sovietice pe bordul vaselor electrice Diesel „Obi” și „Lena” au realizat cercetări oceanografice combinate pe o zonă imensă a Oceanului Înghețat de Sud.

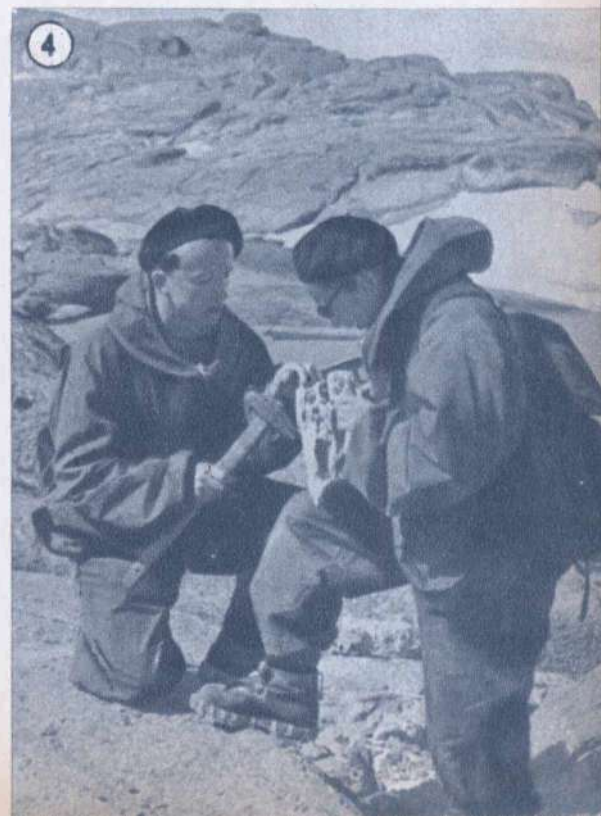
Lucrările geomorfologice în regiunea albiei oceanului au făcut posibilă stabilirea extremei complexități și diviziuni a structurii sale. Cercetările făcute de expedițiile noastre au combătut vechile concepții despre albie în ce privește întinderea fundului cu relief egal sau ușor vâlurit. Trei sferturi din suprafața explorată a fundului între latitudinea Africii de sud și cea a Antarctidei sînt caracterizate printr-un relief vulcanic, unde conurile vulcanice izolate, ajungînd pînă la o înălțime de 3.000 m, alternează cu podișuri înalte și vulcani grupați în masive. Spații uriașe sînt ocupate de cîmpuri de lavă în trepte, în blocuri sau în movile. Prospecțiunea formelor de relief din fund par să indice că manifestările vulcanice submarine sînt de dată recentă, iar în unele cazuri ele arată și caracterul lor actual.

Datele acestea militază în favoarea existenței anticului continent Gondwana, ce lega altădată Antarctica orientală de Africa și Australia occidentală.

Bancul de nisip de pe litoralul Antarctidei a fost explorat amănunțit dintr-un punct așezat la răsărit de Marea Davis. Caracteristica sa cea mai interesantă este un canal lung ce merge probabil de-a lungul întregii Antarctide orientale. Adîncimea lui este de 1.400 m. Expediția sovietică a reușit să meargă de-a lungul întregului canal, de la observatorul „Mirnti” pînă la Țara Adelei. Se poate presupune că el a fost creat printr-o fracționare a malului provocată de deplasările verticale ale continentului antarctic. S-ar părea că mișcarea verticală mai continuă și astăzi prin acest canal. Tîndu-se seamă de faptul că în perioada cuaternară continentul Antarctica a cunoscut probabil mai multe epoci de înghețare, se poate face legătura între aceste deplasări verticale și modificarea încălzirii de gheață. Cînd căciula de gheață creștea, continentul cobora în mare sub greutatea sa, iar cînd se topea, continentul se urca din nou la suprafață.

D. SCERBAKOV
academician

1. Vedere din avion a uneia din taberela expediției sovietice
2. Pinguini pe malurile stîncose ale Georgiei de sud
3. Un somnuleț bun sub soarele polar
4. Geologul P. Voronov (stînga) și glaciologul J. Model cercetînd o stîncă roșie de vînt.

Charlie Coultts e de părere că în următorii zece ani vom vedea Asia și Africa trecând pe picior de egalitate cu Europa și Statele Unite.

Atletismul IN URMATORII ZECE ANI

„Ce rezervă de talente așteaptă să fie trecută pe liste. India, China și Indonezia au și început să dea semne că sînt pe cale de a dobîndi o notorietate crescîndă. Să ne gîndim numai cîți Alain Mimoun ar putea da Africa dacă tinerii de acolo ar avea posibilitatea să se dedea sportului pe aceeași scară ca celelalte țări. Ce s-ar întîmpla atunci cu recordurile? Ele ar face ca eforturile noastre uluitoare de astăzi să pară cu totul banale.”

PURTĂTORII VIITORULUI?

Nu trebuie să fii profet pentru a declara aceasta. Singura mea scuză de a mă cita aci este că profeția mea — dacă poate fi considerată ca atare — a fost amplu justificată de fapte.

Un exemplu izbitor al progresului făcut de țările neeuropene și neamericane au fost Jocurile de la Cardiff. Chiar din primele zile ale probelor sportive de pistă sau de cîmp s-au putut vedea progresele rapide făcute de atletism în țări al căror nume nici nu ar fi putut fi pomenit în legătură cu sportul cu doisprezece ani în urmă. La săritura în înălțime, de pildă, s-au calificat și au trecut probele eliminatorii, cu sărituri de șase picioare și 5 uncii (1,95 m) sau mai mult, reprezentanții următoarelor țări: Ceylon, Ghana, Jamaica, Kenia, Nigeria, Trinidad, Togo și Uganda. Celelalte țări au fost: Australia, Anglia, Scoția și Canada.

La rezultatele finale, titlul de campion a fost cîștigat de Haisley, din Jamaica, cu săritura remarcabilă de 6 picioare și 9 uncii (2,05 m). Recordul acesta întrece cu mult recordul britanic stabilit înainte de All-Comers (Campionatele britanice deschise tuturor) prin campionul P. Etolu din Uganda. Și Jamaica a dat o vedetă, pe Keith Gardner, care a căpătat două medalii de aur, una de argint și una de bronz. Victoriile obținute de el în cursele de 80 și 100 m garduri au trecut ca cele mai bune din lume realizate în anul acesta.

Semnificativ pentru nivelul atins a fost faptul că în prima probă de 80 m Tom Robinson din Bahamas, concurent izolat, a marcat 9,5 secunde, stabilind astfel un nou record al Jocurilor imperiale și al probei British All-Comers. El a doborît astfel cu aproape 1 m recordul campionului mondial australian Hec Hogan.

DEMNI DE A FI CLASAȚI PRINTRE CAMPIONII MONDIALI

Robinson, care a ocupat locul doi în finală după Gardner, a răsturnat ulterior rolurile față de concurentul din Jamaica, cîștigînd proba de 200 m. Merită, de asemenea, să menționăm că Peter Radford din Marea Britanie, clasat pe locul patru după Gardner (9,4) — Jamaica, Robinson (9,6) — Bahamas și Agostini (9,7) — Trinidad, a ocupat mai tîrziu locul trei la Campionatele europene la 100 m cu timpul 10"4/10. Tot astfel performanțele europene ale alergătorilor britanici J. Wrighton și J. Salisbury au avut menirea să scoată în evidență rezultatele obținute la Jocurile imperiale de un atlet asiatic. Wrighton și Salisbury s-au clasat pe locurile unu și doi la proba europeană de 440 yarzi (400 m), dar amîndoi au fost învinși la Cardiff de Milka Singh. Singh, care cîștigase probele de 200 și 400 m la Jocurile asiatice de la Tokio, a marcat timpul de 46"6/10 la Cardiff. Aceasta confirmă nu numai faptul că el ocupă un loc pe culmea internațională supremă, ci arată că el se apropie foarte mult de marii americani Davis și Southern.

Printre ceilalți atleți african-asiatici care s-au evidențiat nu putem omite doi africani care, după părerea mea, au menirea să fie primii reprezentanți ai rasei lor ce vor dobîndi reputația

America sau Europa? În numărul din luna iulie al „Tineretului lumii”, S. Akselrod pune întrebarea: care din cele două continente va obține cel mai mare număr de medalii la Jocurile olimpice de la Roma? Nu începe îndoială că cele două continente își vor împărți și de această dată majoritatea onorurilor.

Dar, privind și mai departe în viitor, sîntem ispitiți să ne întrebăm cît va mai dura pînă ne vom pune întrebarea altfel, și anume: „America, Europa, Africa sau Asia?” (Poate la început ar fi Africa-Asia ca un singur tot, mai curînd decît ca două unități separate. Trebuie, de asemenea, ținut seamă că în articolul de față includ toate țările coloniale sau foste colonii în cadrul termenului african-asiatic.) Părerea mea personală este că la Jocurile olimpice din 1968 formula „America sau Europa” va fi învechită.

Națiunile Europei și Americii de Nord au avut supremația în sportul internațional timp de peste un secol, supremație ce se va transforma însă repede în egalitate. Nu a fost, bineînțeles, niciodată o dominație completă la fiecare disciplină sportivă; India, de pildă, cu toată înfringerea suferită la Jocurile asiatice de anul acesta, a deținut titlul de campioană olimpică la hochei pe iarbă timp de treizeci de ani; Pakistanul, Egiptul, Turcia și Iranul au avut și ele fiecare campioni olimpici la lupte și haltere; înotătorii și jucătorii de tenis de masă japonezi sînt cunoscuți în toată lumea; America de Sud și superlativul referitoare la fotbal sînt, cum s-ar spune, sinonime; boxul profesionist își are campionii săi mondiali din Japonia, Filipine, iar acum și Africa are un campion mondial: nigerianul Hogan Bassey.

ADEVĂRATA PROBĂ

Totuși, oricît de importante ar fi ele, sporturile acestea au toate un caracter pe care l-aș numi specializat sau tehnic. Unele din ele nu sînt nicidecum universale. Hocheiul pe iarbă, de pildă, este probabil necunoscut în numeroase țări. Nu există de fapt decît un singur sport capabil să servească drept unitate de măsură pentru nivelul dezvoltării generale a sportului: atletismul. Din zilele îndepărtate ale antichității grecești și pînă în anii de doborîre a recordurilor din secolul al XX-lea, atletismul a fost și este suveranul sportului internațional. Ce-i dă drept atletismului la ocuparea unui loc atît de deosebit? Faptul că implică tot ce este necesar unui fizic sănătos și bine dezvoltat: repeziciunea, bune condiții fizice, forța, rezistența și curajul. Din aceleași motive, atletismul este baza de la care pornesc toate sporturile adevărate. Chiar și antrenamentele și pregătirea sportivilor se bazează — deși în mod rudimentar — pe atletism. În rezumat, modul de a considera nivelul de dezvoltare al unei națiuni în sport este să se cerceteze nivelul atletismului său.

Referitor la aceasta îmi voi permite să fac un lucru la care mulți cititori vor încrunta din sprîncene, și anume mă voi cita pe mine însumi. Într-adevăr, într-un articol intitulat „Am ajuns oare la limita doborîrii recordurilor?”, publicat în februarie 1956 în „Tineretul lumii”, scriam:

calea ferată și marea cale de comunicație ce o constituie fluviul Niger.

Excursiile din împrejurimile orașului au fost foarte plăcute. Am putut admira lacurile pitorești și colina peșterilor, unde s-au descoperit multe silexuri ce dovedesc o așezare omenească foarte veche. Pe șoseaua în serpentină de pe dealul Kulonba, ce domină orașul, am putut admira barajul Aigrettes de pe malul drept al fluviului și numeroasele insulițe ce dau o notă atât de pitorească albiei Nigerului.

★

Focurile de tabără și balurile populare ce transformau piețele noaptea în locuri de întâlnire a unei mulțimi considerabile venite pentru a cînta, a dansa și a discuta, cu șezătorile copiilor care, de la ora 9 dimineața, dădeau copiilor posibilitatea de a juca felurile jocuri, expozițiile la care fiecare delegație își făcuse un stand împodobit cu cele mai frumoase realizări de artizanat, marea expoziție de cărți despre Africa, unde puteau fi găsite lucrări scrise de oameni foarte diferiți în ce privește atitudinea lor față de problema colonială, — toate acestea au fost tot atâtea fapte și realizări ce au dovedit în mare măsură trezirea conștiinței tineretului african, maturitatea sa și spiritul său de organizare.

Cînd, la 11 septembrie, spre miezul nopții, pe stadionul „Bouvier”, plin de lume, tam-tamurile au tăcut, iar jocurile de artificii care luminaseră timp de câteva minute cerul s-au stins, domnul KANE ALY BOCAR, președintele Consiliului Tineretului African, a salutat în discursul său de închidere eforturile tineretului, mulțumind populației, delegațiilor și guvernului pentru sprijinul dat, iar oaspeților veniți din Franța și străinătate pentru prezența lor; el a îndemnat tineretul african să-și continue eforturile pentru pregătirea celui de-al VII-lea Festival mondial, locul de întâlnire al tinerilor din toate țările, ce se va ține la Viena în 1959; el a declarat apoi închis primul Festival al tineretului african. Părăsind stadionul, fiecare din noi era convins că festivalul acesta a contribuit în mare măsură la unitatea Africii, la prietenia popoarelor și la pacea mondială. Pe fețele delegațiilor se putea ușor citi hotărîrea fermă de a munci pentru succesul și mai mare al celui de-al II-lea Festival al tineretului african, ce va avea loc la Conakry (Republica Guineea) în 1961.

CONSILIUL TINERETULUI AFRICAN ȘI CEL DE AL VII-lea FESTIVAL DE LA VIENA

După participarea ațitor tineri africani la Festivalul de la Moscova, CONSILIUL TINERETULUI AFRICAN a acceptat invitația ce i s-a făcut de a participa la comitetul de pregătire al celui de-al VII-lea Festival, ce va avea loc la Viena în iulie 1959.

Consiliul Tineretului African socotește că asemenea întâlniri contribuie într-adevăr la stabilirea legăturilor necesare dintre tineri și că dezvoltă înțelegerea, deschizînd calea colaborării internaționale.

Grija noastră permanentă fiind aceea de a cunoaște tinerii din lumea întreagă și de a face cunoscută țara noastră, dorim să putem întâlni la Viena pe tinerii din toate țările lumii pentru a stabili cu ei legături de prietenie trainice.

Bamako, 11 septembrie 1958

COMITETUL EXECUTIV AL CONSILIULUI TINERETULUI AFRICAN

ADRESA CĂTRE F.M.T.D.

Comitetul Executiv al Consiliului Tineretului African, întrunit la Bamako la 11 septembrie 1958, cu prilejul primului Festival al tineretului african, adresează mulțumirile sale călduroase Federației Mondiale a Tineretului Democrat (F.M.T.D.) pentru ajutorul material dat tineretului african la organizarea festivalului.

Tinerii africani consideră ajutorul acesta ca o manifestare concretă a solidarității F.M.T.D. cu lupta lor.

Ei cer reprezentanților F.M.T.D. să transmită sentimentele lor de recunoștință și de prietenie tinerilor din lumea întreagă, ce au pășit împreună cu ei în lupta pentru independență națională și pace.

Bamako, 11 septembrie 1958

DAKAR
SECRETARUL GENERAL AL CONSILIULUI FEDERAL AL TINERETULUI DIN A.O.F.

mondială la proba de fond. Primul este Maiyoro din Kenia, al cărui rezultat de 13 minute 34,8 secunde, prin care s-a clasat al doilea în proba de 5.000 m fond, îl arată ca un alergător de fond de talie mare. Celălalt este Onentia, de asemenea din Kenia. Acesta s-a clasat al treilea la proba de 6 mile (10.000 m) fond. Lui Maiyoro îi mai trebuie, așadar, mai puțin de o secundă ca să atingă recordul mondial, fapt foarte posibil fiindcă este un atlet cu multe posibilități.

DE PARTEA CEALALTĂ A CANALULUI MÎNECII

Aproape în același timp cînd națiunile africano-asiatice cîștigau 13 medalii de aur, 15 de argint și 12 de bronz la Jocurile imperiale, de cealaltă parte a Canalului Mînecii se petreceau evenimente analoage, cu prilejul Campionatelor naționale ale Franței. Rezultate excepționale au fost marcate pe stadionul din Colombes. Astfel, senegalezul Diak Lamine a cîștigat titlul de campion la săritura în lungime sărînd 7,63 m (sărise 7,68 m cu o săptămîină înainte în cursul finalelor de la jocurile Africii Occidentale). Imediat după Diak Lamine s-a clasat un alt african, Al Brakchi, cu săritura de 7,57 m. Tot din Africa, Dibonda a alergat proba de 400 m cu timpul excelent de 47,6 secunde.

Alergînd pentru a noua oară, campionul maratonului olimpic Alain Mimoun din Africa de Nord a cîștigat titlul de campion național al probei de 10.000 m în 30 de minute 17,2 secunde. Din toate rezultatele acestea, cel mai bun este acela al lui Diak Lamine, care s-ar putea să cucerească într-o bună zi pentru Senegal recordul mondial al săriturii în lungime.

Din cele de mai sus ar putea reieși, așadar, că succesele internaționale dobîndite de africano-asiatici arată că nivelul atletismului crește tot mai mult în țările respective, consecință logică a faptului că populația acestor țări este tot mai mult atrasă spre sport. Faptul ar putea corespunde într-o oarecare măsură, dar nu se aplică în nici un caz la toate țările africano-asiatice, și mai ales nu pe o scară națională largă.

Despre aceasta însă voi vorbi într-un al doilea articol pe aceeași temă ce va apărea în numărul viitor al „Tineretului lumii”.

1) Pînă de curînd, recordul mondial feminin la săritura în înălțime era deținut de atleta chineză Cen Fen-tun

2) Roy Gilchrist, „bomler”-ul cel mai tute al Indțiilor Occidentale, este simbolul hotărîrii adăugate unui talent excepțional ce clasează Indțiile Occidentale printre primele din țările ce joacă cricket

3) Abdul Khatiq, alergătorul de clasă internațională din Pakistan, a cîștigat proba de 100 m fond la jocurile asiatice de anul acesta de la Tokio

4) Una din „pedetele” care a făcut din Japonia una din campioanele mondiale la natale: Takashi Ishimoto a doborât 3 recorduri mondiale. Iuteala mișcărilor sale ce le face în apă a făcut să i se dea porecla de „Songoku” — maimușă dintr-o legendă chinezească ce zboară cu iuteală pe un nor magic

expoziția și-a închis 1958 porțile

de la trimitul nostru special
J. DENIS

Scriu aceste rânduri în clipa în care Expoziția 1958 de la Bruxelles își închide porțile. În timp ce mulțimea se îngheșuie, mai numeroasă ca oricând, pe alei și prin pavilioane, se și iau măsuri pentru dărîmarea ansamblului gigantic care a fost văzut de vreo 42.000.000 de vizitatori.

Amintim aci că fuseseră prevăzute cca. 35.000.000 de vizitatori. Succesul popular al expoziției a fost, așadar, foarte mare, mai mare încă decît toate prevederile. Aceasta demonstrează faptul că nu se face niciodată în zadar apel la sentimentul legitim pe care-l reprezintă interesul pentru lumea actuală, pentru știință și progres. Să subliniem pe de altă parte că, după părerea generală, tineretul a venit în mare număr, deși ar fi putut fi și mai numeros dacă nu l-ar fi împiedicat prețurile adesea prohibitive ale expoziției.

La toate acestea mă gîndeam în duminica aceea de octombrie, pe cînd îmi croiam drum prin mulțimea imensă strînsă în jurul modelului celui de-al treilea sputnik din pavilionul U.R.S.S., în jurul calendarului electronic al pavilionului S.U.A. sau al expoziției de marionete a pavilionului cehoslovac (unul din marile succese ale Expoziției 58).

Este momentul să încercăm a face bilanțul Expoziției 58, prima de genul acesta de la război (se spune că va fi urmată de altele și că orașe mari ca Paris, Montreal, Tokio sînt candidate).

UN BILANȚ POZITIV

rîma întrebare ce se ridică este aceea de a ști dacă Expoziția 58 a răspuns scopului nobil pe care și l-a fixat, și anume: pentru o lume mai umană.

După părerea mea, bilanțul este net pozitiv.

A fost o mărturie a coexistenței pașnice ce înseamnă competiția spre culmi tot mai frumoase. Faptul că au putut fi găsite alături, într-o demonstrație izbitoare, realizările sovietice și americane, dar și cele britanice, franceze, cehoslovace, maghiare, belgiene și multe altele, este de mare importanță și constituie un element de înțelegere pentru milioanele de oameni ce au văzut și au vizitat această expoziție.

Să ne glădim, de pildă, numai cîte zeci de milioane de vizitatori s-au perindat pe la pavilioanele țării socialiste, atît de puțin cunoscute de altfel în Europa occidentală. Că toți acești vizitatori au păreri diferite nu constituie după mine esențialul. Esențialul este că vizitatorii au putut să-și facă o idee despre ce înseamnă în realitate viața, dezvoltarea economică, culturală și socială a acestor țări despre care s-au publicat atîtea prostii răuvoitoare. Fiindcă o mai bună înțelegere este un factor de pace și de prietenie.

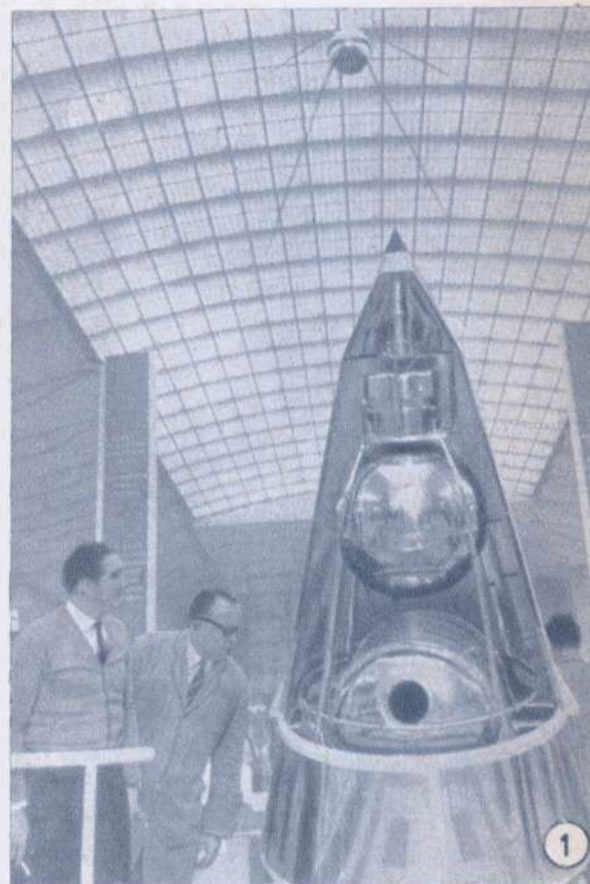
E suficient să amintim o simplă cifră: 1.000.000 de spectatori au asistat la dife-

ritele spectacole sovietice date în cadrul Festivalului de la Bruxelles. Astfel de spectacole au fost date și în piețele orașelor celor mai diverse ale Belgiei (și ale vecinului său, Luxemburgul).

La acestea se adaugă nenumăratele întâlniri diferite, la care reprezentanții țărilor din lumea întreagă puteau să-și confrunte punctele lor de vedere.

E drept că țările de curînd independente și cele slab dezvoltate nu erau suficient reprezentate, cele mai mari, și anume China, India, Indonezia, lipsind chiar cu totul. Dar cei ce au vizitat remarcabilul pavilion comun al țărilor arabe, ca R.A.U., Irak, Iordania, pavilioanele alăturate ale Tunisiei și Marocului, minusculul palat al Sudanului, ciudata construcție a Cambodgiei au devenit conștienți de forțele noi, gigantice și irezistibile ce se pun astăzi în mișcare pentru a participa cu drepturi egale la construirea lumii moderne. Și aceasta constituie „lumea mai umană” fiindcă prea mult timp nu s-au văzut decît o minoritate minusculă de privilegiați ce își bazau prosperitatea pe progresul pe mizeria, exploatarea și sclavia maselor imense din regiuni întregi ale globului.

Cele cîteva pavilioane ale țărilor Americii Latine, îndeosebi cele două ale Braziliei, cel al Argentinei și cel al Mexicului, au trezit reflecții analoage. Ce forțe, ce comori dezvoltă planeta noastră și cît de rodnice ar putea fi ele pentru toți în condiții de pace și de respect reciproc!

PE DE O PARTE PITORESCUL, PE DE ALTA OTRAVA COLONIALISTĂ

Printre locurile cele mai vizitate ale Expoziției de la Bruxelles figurau și cele rezervate diferitelor țări coloniale, începînd cu somptuosul pavilion al coloniilor belgiene Congo și Ruanda Urundi. Vizitatorii erau atrași de remarcabilele opere de artă africană, de frumusețea peisajelor fotografiate, de fauna și flora prezentate. Din toate panourile se desprindea totuși exaltarea de necrezut produsă de rana aceasta rușinoasă: colonialismul. Vorbele cele mai răsunătoare despre „opera civilizatoare” tîneau să te facă să uieți că, de pildă, Congo Belgian este una din țările unde mai dăinuiește exploatarea colonialistă, sub formele ei cele mai unanim dezaprobată.

Un caz excepțional? Din păcate, nu. O punere în scenă asemănătoare era vizibilă și în pavilioanele diferitelor țări colonialiste, începînd cu Olanda și Portugalia și pînă la Spania și Marea Britanie. Deosebit de îngrijită era această punere

în scenă la pavilionul francez. Aci se putea vedea cum va fi „modernizată” și cum se va aduce „prosperitatea” în Guineea, în timp ce în ziarul pe care-l aveai sub braț se povestea ce șantaj josnic se face cu această țară de când și-a ales independența! Puteai vizita o imensă prezentare a Algeriei fără nici o aluzie la cei patru ani de război atroce ce au costat până acum viața a sute de mii de oameni; după expoziție s-ar putea crede că totul merge cit mai bine într-o lume din cele mai bune.

Este de dorit ca viitoarea expoziție universală să prezinte numeroase pavilioane ale țărilor independente ce vor da o imagine autentică a civilizației lor și a mersului lor înainte și, de asemenea, este de dorit ca țările ținute de o parte de data aceasta să-și aibă toate locul lor.

COLABORAREA DINTRE ARTĂ ȘI ȘTIINȚĂ

Cu totul pozitivă a fost în schimb Expoziția internațională științifică, opera comună a savanților din 15 țări. În cîteva ore, vizitatorii puteau trece în revistă toate cunoștințele omenești, puteau să privească infinitul mic reprezentat de atom și infinitul mare reprezentat de nebuloase, viața ce ia naștere în celula elementară și complexitatea minunată a corpului omenesc. Iar călătoria aceasta prin știință, ce te făcea să treci într-una de la Franța la U.R.S.S., de la S.U.A. la Italia, arată în modul cel mai izbitor valoarea, necesitatea colaborării pașnice a oamenilor pentru îmbunătățirea cunoștințelor lor și pentru stăpînirea naturii.

Expoziția artei din ultimii 50 de ani era și ea dovada aceluiași spirit, deși, spre marea mea rușine, trebuie să mărturisesc că am gustat prea puțină plăcere în vizionarea anumitor opere, a căror ciudățenie întrecea de departe frumusețea lor.

PARTICIPAREA BELGIEI

Am spus foarte puțin — și numai atunci cînd a fost vorba de Congo — despre participarea țării gazde, a Belgiei. Ea a fost totuși foarte interesant și variat reprezentată, arătînd marea diversitate de talente și de producții ale acestui popor. Atomium, care va rămîni după expoziție, va stîrni încă mult timp admirația vizitatorilor. Totodată ar fi de dorit ca viitoarele

expoziții de genul acesta să dea o parte mai puțin importantă participărilor comerciale, ce tind să-și falsifice conținutul. Aceasta este valabil și pentru țări ca Franța, Germania occidentală, Marea Britanie. Căci pentru a rezerva un loc, desigur rentabil din punct de vedere financiar, unor case ce au grija cîștigului lor, pavilioanele se transformă în tîrguri mai curînd decît într-o prezentare coerentă a unui aspect al vieții. Pavilionul industriei alimentare belgiene, de pildă, se aseamăna foarte mult cu o chermesă, fără să dea însă cea mai simplă idee despre ramura aceasta a economiei...

PENTRU TINERET

Am spus că tineretul venise în număr foarte mare, și adesea din țări foarte îndepărtate, să vadă Expoziția 1958.

F.M.T.D. și-a avut și aici locul în mod onorabil.

Datorită eforturilor făcute de organizațiile de tineret belgiene s-au oferit condiții bune grupărilor de tineret. Pentru aceasta, trebuie felicitat Consiliul Național al Tineretului Belgian. Prietenii noștri din organizațiile belgiene membre ale F.M.T.D. au organizat în mod remarcabil primirea numeroaselor grupuri venite din străinătate, fie în zilele organizate de F.M.T.D., la începutul lui iulie, marcate printr-o frumoasă serbare și deschiderea Expoziției federației în gara centrală, fie la fiecare sfîrșit de săptămînă.

Corespunzătoare eforturilor făcute de subcomitetul de tineret al serviciului de primire (recepții, cazare în școli și în hanurile tineretului, tarife reduse) a fost marea ingeniozitate pentru înlăturarea dificultăților de călătorie începînd de la mașini speciale și pînă la autostop...

Trebuie, de asemenea, semnalat cit de bine au fost organizate seratele la pavilionul Brabantului de organizațiile belgiene de tineret. S-au putut vedea cola-

borînd aici Uniunea Tineretului Comunist. Tînăra Gardă Socialistă, Tineretul Creștin, J.O.C. (Tineretul Muncitor Creștin) etc., ai căror reprezentanți li primeau pe tinerii colaboratori de la diferitele pavilioane străine.

Toate acestea au contribuit, pe plan belgian, la stringerea legăturilor de prietenie dintre conducere și membrii organizațiilor, după cum îmi mărturisise prietenul nostru belgian Edgar Pancelet, membru al Comitetului Executiv al F.M.T.D.

Expoziția realizată de federația noastră a avut mare succes. Mii de vizitatori au străbătut-o, cerînd publicații (îndeosebi revista „Tineretul lumii”) și dacă răsfoiți mălururile scrise ale tinerilor ce au trecut pe aici se observă cu cită satisfacție au dus cu ei imaginea activității variate a F.M.T.D. și dorința lor de a rămîne mai departe informați despre ea în viitor,

Și aceasta ne aduce la un alt aspect important al Expoziției universale de la Bruxelles, care s-a închis. Cu fața spre viitor, ea nu a putut totuși da tineretului locul pe care acesta ar fi trebuit să-l ocupe la o astfel de confruntare. În primul rînd, a lipsit marelui tablou autentic al generațiilor noi ce vor face „lumea mai umană”, urmărind și amplificînd ceea ce înaintașii lor le-au lăsat mai demn în om.

Desigur, unele pavilioane au făcut eforturi merituose, dar prea puține. Nu cele cîteva panouri puteau umple golul evident. În viitor va trebui reflectat la problema creării unui pavilion al tineretului. Să nu ni se spună că nu e loc, cînd a existat atîta loc pentru creații autentice ale războiului rece, cum e Consiliul European. Judecînd după materialul difuzat de acest Consiliu European, continentul nostru se oprește acolo unde se opresc alianțele militare scumpe promotorilor lor.

Un pavilion al tineretului la viitoarea expoziție universală nu este oare o idee pe baza căreia s-ar putea realiza colaborarea utilă și practică dintre diferitele organizații internaționale și naționale de tineret?

Întrebarea merita osteneala de a fi pusă, ea fiind un aspect al acestei probleme mari ridicată de Expoziția 1958: trebuie să trăim, să acționăm împreună, să ne respectăm printr-o cunoaștere mai bună. Iată calea spre o lume mai bună.

1. Modelul celui de-al treilea sputnik sovietic

2. Într-una din sălile expoziției F.M.T.D.

3. Prezentarea cadourilor primite de F.M.T.D. de la tineri din diferite țări pentru expoziție

ÎN CIUDA DISCRIMINĂRILOR...

„Spre marele meu regret și împotriva dorinței mele, sînt silit să vă cer să nu îmi mai trimiteți revista voastră «Tineretul lumii», dat fiind că este interzisă în Africa de Sud și prin urmare autoritățile pun mîna pe toate exemplarele de îndată ce sosesc în țara noastră. Numai de câteva zile am aflat că revista voastră fusese interzisă la noi în țară. Dacă aș fi știut înainte de a vă face comanda, desigur nu v-aș mai fi deranjat».

Prietenul nostru ne indică aci un mijloc ce ne-ar ajuta să-i trimitem „Tineretul lumii” fără știrea autorităților colonialiste. Pentru motive pe care le veți înțelege, dragi cititori, nu vom publica aci acest mijloc, după cum nici nu vom publica numele lui în întregime.

El ne mai scrie în continuare:

„Am putut primi câteva numere pe care le-am găsit foarte interesante și corespunzînd într-adevăr vieții tineretului de astăzi. Dar, din nefericire, orice exemplar ce mi-ar fi adresat ar fi în mod inevitabil oprit.

Găsindu-mă așadar în imposibilitatea de a primi direct revista, nu vreau totuși să fiu «tăiat» de restul lumii; singurul lucru ce-l pot face cu ajutorul prietenilor, pe care nici o autoritate nu o poate opri sau desființa, este să corespundez cu alți tineri din lume.»

L. M.
(Africa de sud)

SPIRITUL DE SOLIDARITATE

Fiindcă iubesc foarte mult „Tineretul lumii”, mi-ar plăcea ca toți tinerii să-l poată citi, chiar și cei ce trăiesc în țări unde domnește încă asuprirea și exploatarea. Aș dori să plătesc abonamentul pe un an la revista pentru un tânăr din Nigeria.

Pe lângă aceasta, mi-ar plăcea să corespundez cu prieteni tineri între 18 și 26 de ani din Nigeria, Ghana, Kamerun și cu africani ce trăiesc actualmente în Statele Unite. Am 18 ani și cunosc limbile engleză, rusă și germană.

BLKE FIEDLER
Dresden A 27 R.D.G. Nürnbergstr. 24

DUPĂ FESTIVAL

După Festivalul de la Moscova, am călătorit mai departe în jurul lumii, vizitînd un mare număr de țări. La întoarcerea mea în țară, cu mintea plină de amintiri, am profunde convingeri că festivalurile mondiale ale tineretului au o deosebită valoare, mai ales pentru tinerii din țările slab dezvoltate. Apreciez de asemenea rolul pe care revista „Tineretul lumii” îl poate juca în ajutarea tineretului.

BERT NILSSON
Honey, B.C. Canada

CITEVA CUVINTE

Vă mulțumesc că mi-ați trimis „Tineretul lumii”. Găsesc că revista a făcut progrese mari anul acesta, devenind tot mai mult o revistă de masă ce se adresează tinerilor cu păreri cele mai diverse, pentru pacea mondială.

MARY ANN ZEPPELLO
Syracuse, N.Y. — S.U.A.

VOCEA STUDENȚILOR ARGENTINIENI

În vederea unei eventuale adoptări a decretului-lege care ar legaliza titlurile academice ale universităților particulare, studenții argentinieni din universități și de la școlile superioare au făcut o grevă, ocupînd școlile și universitățile și manifestînd pe străzi.

La 19 septembrie a avut loc la Buenos-Aires o mare manifestație organizată de Federația universitară argentiniană și de Federația studenților din școlile superioare, sprijinite de numeroase sindicate muncitorești, partide politice și organizații de tineret. Aproape 500.000 de persoane au participat la manifestație. După miting, manifestații au defilat timp de o oră și jumătate în fața palatului guvernului.

Adresîndu-se manifestațiilor, Oscar Patti, președintele Federației universitare argentinieni, a exprimat sentimentul ce a mobilizat sute de mii de studenți argentinieni, declarînd între altele:

„...Presiunile fascistilor izgoniți din universitate, cele ale burgheziei bogate, ale clerului și ale imperialismului — mai ales cele din urmă — au creat o asemenea situație încît puterea executivă a ridicat într-un moment defavorabil problema atît de dezbătută a învățămîntului. Fondul problemei — a adăugat el — nu constă în învățămîntul confesional, ci într-un învățămînt supus intereselor imperialiste».

1) Primul nostru clișeu reprezintă tinerii muncitori îndreptîndu-se spre locul manifestației. Aci s-a făurit unitatea dintre tinerii muncitori și studenții argentinieni.

2) Se vorbește de 500.000 de persoane ce au manifestat la 19 septembrie pentru învățămîntul laic și împotriva imperialismului. Niciodată nu s-a văzut la Buenos-Aires o asemenea manifestație.

JORGE CORREA
(Argentina)

Noua cinematografie egipteană

de NUBAR A. YEREJIAN

Sub domnia lui Faruk, cinematografia egipteană nu a produs nici o operă demnă de cea de-a 7-a artă. Aceasta fiindcă, împusă de monarhie, cenzura potrivnică regizorilor cinstiți îndăbucea orice tentativă de ridicare deasupra nivelului comercial. Dar de îndată ce mișcarea revoluționară a desființat monarhia, s-au creat condiții noi pentru măestrul ecranului. În primul rând, s-a observat tendința de a zugrăvi realitatea socială așa cum este, precum și interesul mărit pentru viața oamenilor simpli. A luat naștere un nou realism ce nu e departe de noua școală italiană și care se datorează faptului că unul din primele filme de genul acesta, intitulat „Cu sudoarea frunții mele”, fusese turnat de italianul Giovanni Vernuccio. Regizorii ce au pornit pe calea realismului se deosebesc de ceilalți prin personalitatea lor adincă. Putem cita regizori ca Yussef Şahin, Salah Abu Seif și Kamal Şeik. Şahin este — sub rezervă — cea mai sigură valoare a noii cinematografii egiptene. În „Fiii Nilului” (1953), el ne-a arătat cți de mult se interesează de destinul felahilor din Valea Nilului. Filmul arată plecarea unui tîndr fărăn la oraș, de unde cruzimea oamenilor îl silește să se reîntoarcă la pămîntul său. În filmul „Demonul deșertului” (1954), Şahin înfățișează, printr-o epopee legendară, imaginea îngrozitoare a feudalismului. Gloria de regizor internațional și-a cîștigat-o însă Şahin cu filmul „Cerule infernului” (1955). Aci artistul a putut să-și desfășoare toate calitățile sale atît ca gînditor uman, cît și ca îndrumător al actorilor și regizor genial.

Pentru prima dată în istoria cinematografiei egiptene se arată pe ecran conflictul de interese dintre felahul exploatat și pașa exploatator, cu o francheșă, o onestitate și un dinamism fără seamăn.

Filmul s-a bucurat de aprecierea mondială, mai ales la Festivalul de la Cannes din 1955. Următorul său film, „Ape tulburi” (1956), a fost făcut după aceeași tradiție realistă. De data aceasta se tratează problema docherilor din Alexandria. Şahin l-a luerat după aceeași metodă ca cele precedente, arătînd condițiile îngrozitoare în care lucrează docherii marilor societăți navale. De subliniat este interpretarea magistrală a cuplului Fatem Hamama-Omar Şeif — interpretare unică în toată istoria cinematografiei. Ultimul film al lui Şahin, „Îți împărtășesc dragostea” (1956), ne-a decepționat totuși. Fără admirabilele fotografii ale cunoscutului operator Mohamed Kurşid, de renume mondial, filmul ar fi fără nici o valoare. Stătem însă siguri că Şahin nu ne va mai decepționa încă o dată.

Cît despre Salah Abu Seif, el are o personalitate cu totul diferită. În primul rînd, el este un stilizator, fapt ce l-am observat în filmul „Monstru” (1954), care a suferit influența Hollywoodului, mai ales în secvența încăierărilor. În orice caz, filmul voia să fie umanist, denunșînd faptele rele ale unui exploatator. Capodopera lui Abu Seif este „Lipitoarea” (1955). Adevărul personajelor, precum și studiul adincit al caracterelor au făcut din acest film opera cea mai intelectuală a cinematografiei egiptene. Filmul înfățișează un tîndr student provincial de la o universitate din Cairo ce cade victimă proprietăresei camerei sale. Filmul arată curăfenia sufletească a sătenilor față de moravurile putrede ale orașului. Este de notat capacitatea genială a lui Abu Seif de a-și îndruma actorii. Tahia Karioka, cunoscută pînă atunci ca dansatoare, a fost o revelație în rolul ei comic. În filmele următoare, Abu Seif nu a fost la înălțimea trecutului său. Astfel, „Noapte fără urmă”, în culori, cu șapte „vedete de prim plan”, adaptat după romanul lui Ihsan Abdél Kadus, a fost un eșec total. În ciuda actualității temelor tratate, „Voinicul” (1956) și „Criminalul în concediu” (1957) nu au fost nici ele filme de valoare.

Cît despre Kamal Şeik, capodopera sa a fost „Viața sau moartea” (1956), care zugrăvea viața oamenilor simpli din Cairo. De notat pentru operele sale „Lacrimi și dragoste”, „Pămîntul păcii” care zugrăvește eroismul soldaților egipteni în lupta pentru independența țării.

În afara acestor trei regizori, mai pot fi citate nume ca Az Ed-Dine Zulfikar cu „Dați-mi înapoi inima”, în care denunță cu destulă sinceritate situația grea a Egiptului sub domnia lui Faruk, sau Hassan El-Imam, care a produs de curînd „Nu voi plînge niciodată”, unde se tratează, din nou, problema pașelor egipteni.

1 „Focul din Laila” — coproducție R.A.U.-Liban — cu Issa Sagha și Abdulah El Hanzini (Liban)

2 „Dragoste tăcută”, cu dr. Fawaz Agrama, Munira Sombol și Miriam Fakhreddin

3 „Cîmpul nostru înverzită”, cu Magda și Shouhry Serhan

4 Scene comică din filmul „Întrebă-mi inima”

1

2

3

4

ÎN SPIRITUL CELUI DE-AL VII-LEA FESTIVAL

CEL DE-AL V-LEA FESTIVAL AL TINERETULUI DIN

„COMAREA LAGUNERA”

Cîte lucruri nu se pot spune despre Festivalul din Lagunera!

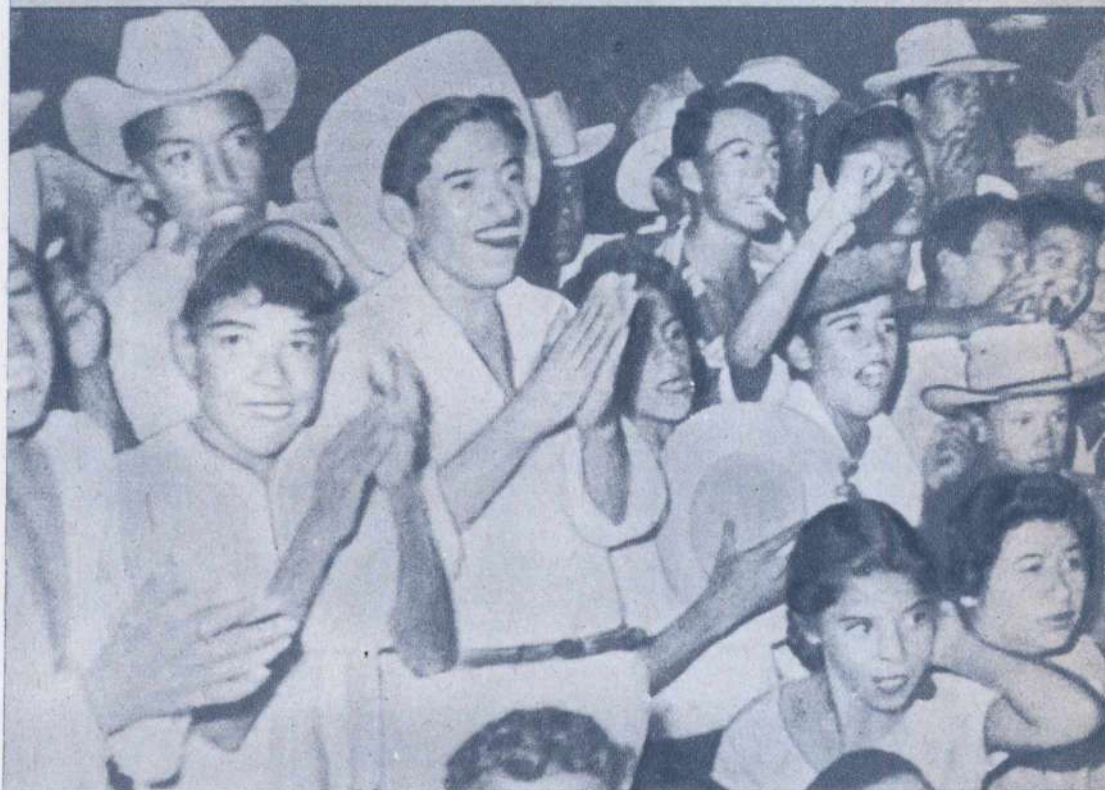
Competițiile sportive de la festivalul acesta au fost foarte însuflețite. Excampionul național Conobio Ruiz a participat la cursele cicliste și — după cum era de așteptat — a câștigat palmaresul. La volei și la baseball, echipele sătești au fost net superioare. Echipa feminină „Selecționata Laguna” a marcat multe puncte, iar echipa de fotbal a companiei textile din Jalisco se poate spune că nu a avut adversari.

Omagiu „finerilor eroi”

Tinerii delegați din Jalisco și Michoacan își dăduseră întâlnire cu sute de tineri „laguneros” la 13 septembrie 1958 în piața Armelor din Orașul Torreón. Manifestația a avut loc într-o atmosferă de entuziasm, demonstrând că ziua sărbătorită va trăi veșnic în inima tuturor tinerilor patrioți mexicani, în ciuda deformării suferite de demagogia oficială. Nimeni nu ar putea șterge amintirea gestului eroic al unui grup de cadeți de la Colegiul Militar ce și-au jertfit viața pentru a opri marșul cotropitorilor nord-americani în 1847. Amintirea tinerilor eroi a fost cinstită în cadrul celui de-al V-lea Festival din Lagunera.

Arborii prieteniei

Unul din evenimentele cele mai semnificative ale festivalului a fost plantarea a 2.001 arbori. Într-adevăr, în zona aceasta, împădurirea este o necesitate urgentă. Lupta împotriva deșertului este la ordinea zilei. Cu toate că autoritățile nu încetează să repete că se gîndesc să rezolve problema, constatăm cu regret că hotărîrea lor se rezumă doar la plantarea arborilor în jurul băncilor din grădinile publice... lucru evident mult mai spectaculos. Astfel se explică și entuziasmul maselor sătești pentru această inițiativă. A fost ca o întrecere între tinerii săteni care să-și plan-

Echipa de fotbal a companiei textile din Jalisco (Guadalajara) a testat învingătoare în toate meciurile. În fotografie: Publicul răsplătește jucătorii cu aplauze entuziaste

teze mai repede arborele. În localitățile Noe, Durango, arborii au fost plantați în piață, precum și în grădinile ce înconjoară școala și de-a lungul străzii principale. Într-un viitor apropiat, atunci cînd arborii aceștia vor adăposti trecătorul sub umbra lor răcoasă și cînd copiii se vor legăna în scrîncioburile prinse de ramurile lor, cînd păsărelele își vor face cuiburile în frunzișul des, amintirea celui de-al V-lea Festival va dăinui în inima fiecăruia, amintind un eveniment binefăcător.

Regina festivalului

După cum este de rigoare în cazuri asemănătoare, alegerea reginii festivalului a fost dintre cele mai emoționante. Într-adevăr, cele trei tinere candidate organizaseră cu cîteva săptămîni înainte serbări, chermese, în cursul cărora vinduseră în folosul celui de-al V-lea Festival din Lagunera un anumit număr de voturi. Astfel s-au prezentat apoi în fața juriului, sigure dinainte de simpatia și sprijinul numeroși admiratori și admiratoare.

Fiecare privea cu ochi buni fermecă-

toarea întrecere. Nu era vorba aci de concursuri organizate ca la „Serbările bumbacului” de cele mai puternice cercuri financiare din Comarea Lagunera, unde candidatele fac parte din așa-zisa „societate bună” și la care oșpețele și cortegiile carelor luxoase joacă un rol hotărîtor în balanța voturilor. Aci, la cel de-al V-lea Festival din Lagunera, nota dominantă era dragostea de viață, prietenia dintre tineri, întrecerea frățească și nu rivalitatea...

În curtea școlii Ejido San Miguel, împodobită cu flori și culori, domnișoara Eva Rodriguez, candidata din Ejido de Manantial, regiunea Coahuila, a fost aleasă regina celui de-al V-lea Festival din Lagunera, cu 21.600 de voturi, urmată de domnișoara Linda, care obținuse 17.530 de voturi.

Festivalul s-a închis într-o atmosferă de bucurie și de entuziasm, sub semnul păcii și al prieteniei, inspirat de idealurile ce vor călăuzi și cel de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru Pace și Prietenie de la Viena, în vara anului 1959, căci pentru pregătirea acestuia s-au întâlnit tinerii mexicani la cel de-al V-lea Festival din Lagunera.

EXPOZIȚIA

PRESEI STUDENȚEȘTI

— Ia privește ce bine se lucrează la Antiochia!
— Și la Santander!
— Și toate ziarele acestea ce curajos expun problemele!

Astfel exclamă studenții ce străbat salonul presei studentești, organizat de noi la clubul „Tertulia” din orașul Cali. Expoziția cuprinde într-adevăr ziare din toată țara, pe ale căror pagini se văd semne de exclamație, puncte-puncte, pasaje încadrate cu roșu aprins, îndetinate proteste împotriva măsurilor de expulzare și de represalii, articole ce cheamă la greve, mitinguri și manifestații. Ne-am intrunit cu prilejul celui de-al 2-lea Congres național al studenților columbieni, în ciuda tuturor vinturilor potrivnice. Episcopul din Cali avusese intenția de a împiedica intrarea. Dar congresul și-a început lucrările, după cum se convenise, la 20 iulie, terminându-și deliberările în dimineața de 25.

Expoziția presei a fost organizată de Alexandro Gomez și Ivan Garces, studenți la medicină, care scot în orașul Medellin cel mai vechi ziar studentesc din Columbia: „U.-235”. În prealabil scriseseră tuturor studenților ce tipăriseră în anumite ocazii vreun ziar, făcându-le cunoscute condițiile concursului: premiul urma să fie o cupă de argint.

În orașul Popayan, în „Cauca”, unul din departamentele Columbiei, un grup de studenți a lucrat mulți ani în presa studentescă, firește cu multe greutăți și pe o scară foarte limitată. Într-o zi tipăreau un afiș, în altă zi o lozincă. Cu alte prilejuri organizau expoziții ale unor studenți amatori de

pictură și de fotografii. Toate acestea cu scopul de a ajuta în diferite feluri la răsturnarea dictaturii, de a exprima lupta tineretului nostru, de a ridica lăspedea sulci care ne sufocăm. Astfel metoda mesei rotunde a fost pentru noi o descoperire mare. Și foarte adesea din lectura poemelor se manifesta câte puțin din ceea ce simț și dorește studenții. Și totuși cu ce riscuri țineam arhivele cu tot ce publicam! Dar gătam să ne folosim de toată îndemnulă noastră, găsim colțurile cele mai tainice pentru păstrarea textelor și clișeele, a semnăturilor celor ce avuseseră curajul să denunte jignirile. Astfel am păstrat documentul în care marele umanist columbian, Baldonere Sannin Cane, cere punerea în libertate a unui grup de indigeni. Păstrăm ascunse arhivele noastre așteptând prăbușirea dictaturii.

Astăzi expunem toate acestea la Congresul din Cali. Foile s-au îngălbenit; fotografiile au pălit... dar le explicăm conținutul prin inscripții sub fiecare document: „Ciclo-stilul: instrumentul primelor noastre victorii”; „Unirea muncitorească-studentească: rodul eliberării Columbiei”. Iată numeroase afișe de forma săgeților indicatoare, unul din ele reprezentând tineri ce defilează purtând drapelul de doliu pentru prietenii lor Laureano Gomez, Urdaneta Arbalez, Ospina Perez, căzuți în luptă. Pe anul din afișele tipărite pentru convocarea congresului se poate citi: „Columbia aparține generațiilor noi. Nu tineretul este vinovat de haosul național.

Dar el are dreptul de a pretinde responsabilități. Noi, tinerii, dorim

Acești studenți privesc o parte a Expoziției presei studentești

o viață nouă. Același spirit a domnit în tot timpul congresului.

În ziua închiderii congresului, după zile de muncă lăptosă, puteam spune cu mândrie că am știut să facem față tuturor celor ce avuseseră intenția să ne saboteze. Congresul

a condamnat experiențele cu arme atomice, a cerut încetarea fabricării acestor arme de distrugere. Pe plan național, el a cerut reforma agrară, naționalizarea industriei petrolifere și a convocat Congresul Grand Columbian al studenților, ce se va ține la 23 ianuarie 1959, la Caracas, cu participarea reprezentanților studenției din Panama, Venezuela, Ecuador și Columbia.

O dată cu ivirea zorilor, am defilat pe străzi, cîntînd vechitul imn revoluționar al studenților columbieni:

„Curajosul Perez a fost simbolul cauzei studentești...
Dar l-au asasinat cu gloanțele lor”.

În fața consulatului cuban am cerut ruperea relațiilor cu Batista. Iar în piața Calcedo, cea mai importantă piață a orașului Cali, studentul care vorbea la tribună, văzînd înaintînd încet o camionetă încărcată cu soldați, și-a continuat cuvîntarea strigînd:

„Salut armatei columbiene, ce nu reprezintă decît poporul înarmat...”

Congresul a luat sfîrșit. Pereții sediului clubului „Tertulia” sînt acoperiți de documente ce ilustrează lupta studenților columbieni, ca un ultim exemplu al înverșunării cu care dictatura înăbușea sentimentele și viața însăși a tineretului nostru. Studentul Alvaro Delgado fusese întemnițat sub inculparea că tipărea material de propagandă. În închisoare, Delgado a scris versuri de o adevărată inspirație poetică. Caietele i-au fost confiscate, și într-o zi, în localurile S.I.C. (un fel de sursă gestapo columbian), valeții dictaturii au ars sub ochii lui cărțile sale de valoare universală și poemele sale inedite.

Astăzi, deasupra poporului nostru strălucește primăvara columbiană, primăvara ale cărei note voioase au răsunat în timpul Congresului nostru național studentesc.

MANUEL CEPEDA VARGAS
secretarul Clubului tinerilor ziaristi din „EL CAUCA”, club ce a cîștigat premiul I la expoziție

Manuel Cepeda Vargas (autorul articolului) primește premiul I al Expoziției presei, acordat clubului său

Există undeva, la granița de nord-vest a României, un sat care, după cum se spune, ar data de aproape trei veacuri. Cu toată vechimea, satul despre care este vorba, într-un timp atât de îndelungat, ca multe alte mii de sate, nu s-a făcut remarcabil prin nimic deosebit. Acolo, la marginea de țară, timp de două secole și jumătate a fost stăpân neamul grofului Karoly. După primul război mondial au apărut și câteva sate de chiaburi care s-au silit să-l întrecă pe grof în jaf.

În timpul exploatarea sălbatică de către grof și chiaburi satul nu a putut fi scos din anonimat. În fond, ce deosebire prezenta el, din acest punct de vedere, față de restul țării? Jaful moșierilor și chiaburilor era un fapt prea comun pentru rânduialile capitaliste din România, iar presa vremii, aservită intereselor exploatare, nu avea nici un interes să ridice vâul de pe una din raclele cele mai cumplite ale capitalismului.

Astfel că Berveni, satul în discuție, a rămas o simplă și foarte necunoscută noțiune toponimică.

BERVENI

formării gospodăriei a delimitat cu multă precizie sfârșitul unei vieți și începutul alteia. Mai ales că în câțiva ani cele 44 de familii au fost urmate de alte 660. Azi, pe o tăbliță, la intrarea în sat, se poate citi: „Berveni, comună complet colectivizată”. A vorbi despre Bervenii de azi înseamnă a vorbi despre destinul socialist al Bervenilor. Cum arată acest destin?

★

Cum ai trecut podul de peste Crasna, pe șoseaua care vine dinspre Carei te întâmpină case noi. Unele sînt complet terminate: acoperite, tencuite, văruiți, strălucind în lumina gălbuie a soarelui de toamnă. Altele au ajuns la roșu. Numai în ultimii ani s-au construit în Berveni 198 de case noi. Ceea ce e de-a dreptul impresionant. E un ritm vertiginos. În sute de ani s-au construit abia circa 700 de locuințe. În câțiva ani s-au construit 200! Satul se construiește aproape din nou, ține parcă să intre în socialism cu înfățișare nouă. Peste 180 de familii și-au cumpărat mobilă nouă, peste 260 și-au cumpărat aparate de radio și altele altele. Mobilele, aranjamentul interior, împodobirea fac să pară oarecum mici încăperile spațioase.

Cifrele de mai sus arată că totul se petrece aici în proporții de masă. Pînă și în lucruri mai de amănunt dimensiunile acestea sînt respectate cu strictețe. Fiecare uliță este mărginită de trotuare pietruite, ceea ce dă impresia de așezare urbană. În fiecare curte vezi aici pietruite ori, cel mai adesea acum, asfaltate. În fiecare curte, lărgime, verdețură, curățenie. În fiecare gospodărie, numeroase becuri electrice, alimentate de uzina proprie a gospodăriei, își revărsă dornice lumina, alungind bezna

satelor de odinioară, înfricoșătoare prin tovarășia pe care i-o făcea lătratul lugubru al câinilor plictisiți de prea mult somn și încremenire înnegurată.

Pe ulițele satului circulă astăzi 300 de biciclete și 3 motociclete pe a căror tăbliță scrie: „Sfatul popular Berveni”. La confortul locuințelor, la curățenie, la aspectul oarecum urban, la electricitate, la nivelul de civilizație crescînd sub raport material se adaugă numărul imens al aparatelor de radio, un cinematograful construit de gospodăria colectivă, un dispensar dotat cu staționar de 25 de locuri, deservit de 15 cadre medicale, o casă de naștere, un cămin de zi cu o capacitate de 150 de locuri, magazin universal, librărie etc.

★

Dar din planul general al satului să coborîm la destinul socialist al fiecărei familii în parte.

Întîi la destinul lui Corodi Ferent, țaran muncitor care n-a putut aduce în gospodăria colectivă decît 0,87 ha de pămînt și o vacă de muncă. E chinuitor de închipuit ce l-ar fi așteptat pe Corodi Ferent în capitalism. Cum ar fi putut întreține numai cu acel picic de pămînt și cu munca sa o familie care numără cinci copii? Cum s-ar fi descurcat pînă cînd cei cinci ar fi ajuns capabili de muncă?

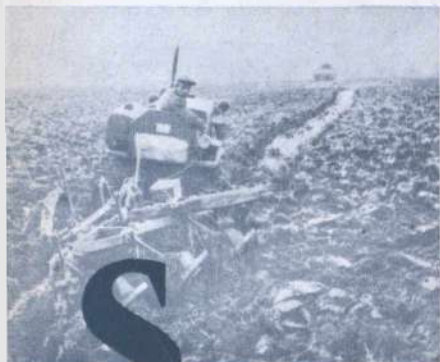
Gospodăria a rezolvat însă problema irezolvabilă a lui Corodi Ferent. Lucrînd singur în gospodăria colectivă, Corodi Ferent a adunat în 1955 circa 410 zile-muncă și a primit 4.107 lei, 1.232 kg de grîu, 194 kg de orz, 1.643 kg de porumb, 616 kg de cartofi, 85 kg de floarea-soarelui, 1.437 kg de sfeclă. În 1956, alături de Corodi Ferent a mai lucrat unul din membrii familiei. De astă dată s-au adunat

854 de zile-muncă. În 1957 au lucrat trei membri ai familiei Corodi, adunînd 880 de zile, răsplătite prin 11.440 de lei, 3.344 kg de grîu, 509 kg de orz, 2.816 kg de porumb, 2.640 kg de cartofi, 136 kg de floarea-soarelui, 3.520 kg de sfeclă.

Să mai calculăm valoarea acestor produse, s-o mai raportăm la producția pe hectar pentru a afla de pe ce întindere ar fi putut fi strînsă? Ar însemna să facem savante și complicate calcule asupra valorii muncii depuse la fiecare hectar, a cheltuielilor de producție, a impozitelor cuvenite pentru o asemenea întindere de pămînt. E suficient însă de știut că în acești din urmă ani Corodi Ferent a fost în stare să cumpere mobilă și să alcătuiască zestre uneia dintre fete care s-a măritat, că a fost în stare să-și însoare băiatul, că și-a ridicat casă nouă.

Cu o,87 ha și cu o vacă de muncă, Corodi Ferent nu ar fi putut realiza nimic din toate acestea în gospodăria lui individuală. Îl aștepta aceeași mizerie pe care o cunoscuse.

Cel puțin el nu ar fi putut realiza nimic pentru că nu avea pămînt. Geza Ceachi avea însă. Împreună cu socrul său, poseda circa 6 ha de pămînt și o pereche de cai. Avea deci oarecare posibilități. Dar nu a putut face nimic în gospodăria lui individuală. În gospodăria colectivă însă, împreună cu alți 4 membri ai familiei, a lucrat 1.312 zile-muncă în 1955, iar în 1956 a însumat 1.157 de zile-muncă. În 1957, împreună cu alți trei membri ai familiei, a lucrat 1.151 de zile-muncă și a primit 14.963 de lei, 4.373 kg de grîu, 645 kg de orz, 3.693 kg de porumb, 3.453 kg de cartofi, 176 kg de floarea-soarelui, 4.604 kg de sfeclă, ceea ce reprezintă recolta a

Si, dintr-o dată, Berveni a devenit un nume arhicunoscut. În 1949, la cîteva luni după istorica plenară din martie a C.C. al P.M.R. care a stabilit sarcinile partidului pentru întărirea continuă a alianței muncitorești-țărănești și pentru transformarea socialistă a agriculturii, zierele anunțau constituirea la Berveni, din îndemnul comuniștilor, a unei gospodării colective. Destul de modestă la început: se uniseră să muncească în comun 44 de familii, care aduceau 45 ha de pămînt, 3 cai, 2 boi, 11 vaci, 17 pluguri, 12 grape, 12 prășitori, 2 semănători, 2 vînturători și 20 de care. Era foarte modest numărul de familii și mult prea mică averea pe care o strîngeau la un loc. Le așteptau o muncă nouă, probleme noi, greutăți. Le aștepta chinul îndoielilor pînă la recolta primilor ani, pînă la verificarea deplină a înțelepciunii pasului făcut. Le așteptau multe. Dar momentul

circa 10 ha, fără a socoti cheltuielile de producție, îm-pozite etc.

Primind asemenea venituri, Geza Ceachi a strâns zestre unei fete pe care a măritat-o, și-a ridicat casă, și-a cumpărat aparat de radio, mașină de cusut, bicicletă. Geza Ceachi mai are încă două fete și un băiat. Firește, și pentru măriti-gul celor două fete alcătuieste la fel zestre. Ce-ar fi făcut însă în gospodăria individuală? Pre-supunând că i-ar fi rămas lui întreaga suprafață de pământ, ar fi trebuit s-o împartă celor trei fete și băiatului. Ce s-ar fi ales din cele 6 ha? Ce-ar fi putut realiza la rîndul lor copiii numai cu atît pământ? Perpetuarea mizeriei.

Gospodăria colectivă a despicat însă acest nod gordian, a desfăcut acest cerc al mizeriei.

★

În satul în care nu exista nici un tractor, lucrează acum 8 tractoare ale S. M. T. care sînt folosite din plin pentru îndeplinirea unor cerințe fundamentale ale cultivării raționale a pămîntului. Dezmi-riștitul se face cu regularitate, concomitent cu strînsul recol-

2.537 kg de floarea-soarelui pe fiecare hectar. Dezvoltarea ave-rii obștești, și în primul rînd a creșterii animalelor, a cu-noscut un progres simțitor. De la 44, în 1957, anul acesta, în urma Constatării de la Constanța, numărul vacilor de lapte a crescut la 86; 84 de junci sînt crescute pentru com-pletarea fermei. Numărul va-cilor cu lapte va fi în 1959 de 145, iar în 1960 de 168. Dată fiind posibilitatea crește-rii unui număr mare de junci, e probabil că efectivele vor crește și mai mult. E demn de remarcat că producția de lapte a crescut de la 975 de litri, în 1950, la 2.184 de litri pe cap de vacă furajată în 1957. Numărul porcinelor a ajuns la 440, din care 45 de scroafe. Numărul oilor a ajuns la 1293, cu o producție medie de lînă de peste 4 kg pe oaie furajată, urmînd să ajungă în următorii doi ani la 1.420 și 1.560. Anul acesta a fost creată o fermă de păsări cu circa 2.400 pui de găină și cu 250 de găște.

E un ritm nou, un impuls puternic, absolut necesar pen-tru stabilirea concordanței cu

în valoare de 230.000 de lei. Și aceasta numai de la o singură categorie a unei singure specii. Dar gospodăria crește atîtea specii de animale, și toate de rasă: oi merinos, porci York etc., de mare prolificitate și mare productivitate. Numai din vînzarea vierilor și scrofițelor de rasă se vor încasa în 1959 aproape 100.000 de lei.

Am stăruit asupra creșterii animalelor, fiind una din cele mai actuale probleme. Sursele de venituri sînt însă numeroa-se: 42 ha de grădină, 12 ha de livadă, 18 ha de vie, 8 ha de iaz, ateliere de fierărie, tîm-plărie, împletituri, sifonărie, lăptărie, cizmărie, frizerie, uzi-nă electrică. Un întreg complex agricol și gospodăresc, bogat, aducător de venituri. Folosind cu pricepere vecinătatea fabri-cii de cînepă din apropiere și ajutînd industria socialistă, gospodăria cultivă anual sute de hectare de cînepă, valorifi-cînd producții pînă la 2.000.000 kg, care aduc milioane de lei venituri.

Cifre imense, fabuloase... Indicii ai socialismului. Carte de vizită a socialismului în agricultură.

podării colective în satele în-vecinate: Cămin, Lucăceni, Că-pleni etc., precum și în sate la distanțe de 30 km, cum e cazul cu Craidorolț. La Ber-veni vin în vizită țărani mun-citori din mai toate raioanele regiunii Baia Mare, vin în schimb de experiență colec-tiviști. Colectiviștii din Ber-veni sprijină gospodăriile colec-tive și întovărășirile din jur cu semințe de soi, mașini agricole, se deplasează în alte gospodării colective și ajută la organizarea muncii.

Și capitalismul cunoaște ma-reea gospodărie. Dar aceasta este creată din ruina și pentru totala distrugere a celei mici. Marea gospodărie capi-talistă e creată pentru a înghiți pe micii fermieri, pentru a da proporții și mai mari mizeriei.

Marea gospodărie socialistă e creată pentru a îmbunătăți viața țărănimii. Nu numai că ei sînt străine orice tendințe de jaf, de spoliere, dar ea e întemeiată pe unirea de bună-voie și nu pe distrugerea micii proprietăți, se caracterizează prin intrajutorare, prin sprijin reciproc; ea devine o puternică locomotivă care trage agricul-

tei; anual se execută arături adînci de toamnă. În satul unde, din lipsa de vite, nu se puteau aplica îngrășăminte, acum se dau sub brazdă ori în timpul vegetației mari can-tități de gunoi de grajd și îngrășăminte organice. Aceeași putere de lege au căpătat folo-sirea semințelor de soi, semă-natul în rînduri dese ori încru-cișate, după împrejurări, culti-vația în primăvară, plivitul și prașila de cîte ori e nevoie, polenizarea artificială supli-mentară și alte metode agro-tehnice. Un întreg complex de măsuri, urmărit cu regula-ritate, pregătește solul și îl obligă să producă din ce în ce mai mult, să producă după cerințele socialismului.

De aceea, rezultatele nu pot să mire pe nimeni care ia în seamă un asemenea nivel de tehnicitate și de folosire a cuceririlor științei. Într-un an secetos cum a fost 1958, la Berveni s-au cules recolte foar-te bune: 1.924 kg de grîu, peste 3.500 kg de porumb și

nivelul producției vegetale, ca-re e atît de ridicat. Gospodăria socialistă îmbină cel mai bine producția vegetală cu cea ani-mală. Armonizarea la nivel corespunzător a celor două ramuri de producție va duc la Berveni la creșterea puter-nică a avutului: obștești și a veniturilor bănești. Ce va re-prezenta această creștere se poate înțelege din faptul că încă în 1957 venitul bănesc total al gospodăriei a fost de 5.502.183 de lei, din care numai avansuri în cursul anu-lui s-au împărțit 3.468.678 de lei. E un record pe care numai organizarea socialistă a agri-culturii îl poate realiza în termen atît de scurt.

Cît privește perspectivele, un singur exemplu. Gospodă-ria crește animale pentru re-producție. Anul acesta va preda 13 taurăși Sigmoidal, de pe urma cărora va încasa circa 100.000 de lei. În 1959 vor fi predați alți 15 taurăși în valoare de 115.000 de lei, iar în 1960 vor fi predați încă 30

★

La anul se va implini un deceniu de existență a gospo-dăriei. Un deceniu de muncă harnică, perseverență de îndru-mare și conducere înțeleaptă a partidului. Dar pentru un deceniu, ceea ce s-a realizat la Berveni e excepțional. Iar excepționalul — descătășarea și valorificarea energiei și capaci-tății maselor — e un element organic al socialismului.

În deceniul acesta, la Ber-veni s-a acumulat o experiență de mare valoare, care servește din plin gospodăriilor și celor-lalte unități cooperatiste de producție agricolă din împre-jurimi. Colectiviștii din Ber-veni au ajutat, atît prin faima succeselor lor cît și prin munca practică, la formarea de gos-

tura înainte, li scoate pe țărani din mizerie.

Bervenii intruchipează din plin această idee.

★

În anii din urmă, ziarele au scris des despre Berveni. Satul acesta necunoscut a încetat să mai fie o simplă noțiune topo-nimică, lipsită de expresivitate. Berveni a devenit azi o expre-sie, un simbol al socialismului la sate.

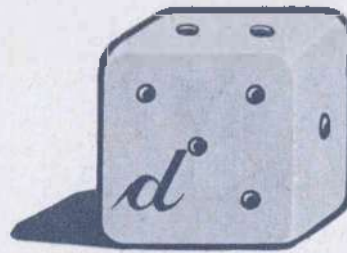
Dar numai despre Berveni se pot spune asemenea lucruri? Despre cîte alte gospodării nuse pot nota relatări asemănătoare? O țară întreagă a fost scoasă din anonimat de către socialism sub conducerea înțeleaptă a P.M.R. Acestea-s realități in-tegrante ale Romîniei de azi.

R. URSEANU

1. Uzina electrică a gospodăriei
2. Una din cele două sute de case noi ale colectiviștilor din Berveni
3. Un grup de colectiviști într-unul din cele 4 autocamioane ale gospodăriei, în fața școlii recent construite

IERNATICĂ

MONOVERB... PAȘNIC
(3 - 9)

VITRINĂ LITERARĂ

Prin anagramarea conținutului acestei coperte literare veți găsi titlul unui roman din literatura contemporană prevăzut în lista bibliografică a concursului „Iubiți cartea”, precum și numele și pronumele autorului.

PĂTRU L. ROȘCA

**ZECE
POȘTE**

DEZLEGAREA JOCULUI „PUȚINĂ MUZICĂ” DIN NUMĂRUL TRECUT

ORIZONTAL: 1) Brediceanu - Mici; 2) Roman - Instrument; 3) Amintire - Aezi - EE; 4) Tango - Cor; 5) Un - An - Curat; 6) Ta - Atonă; 7) Danș - Lima; 8) Dom - Ila; 9) Iarnă - A-tac; 10) Nei - Nand, nand - Ima; 11) Arcuș - Ariei - Becar; 12) Audiții - Surdina.
VERTICAL: 1) Bratu - Doina; 2) Romanșă - Aera; 3) Emin - Andricu; 4) Danga - Ton - Ud; 5) Intona - Mansi; 7) Eir - Nai; 8) Ane - Ari; 9) N.S. - Ni; 10) Ușa - Ais; 11) Re; 12) Muzicali - Abr.; 13) Imi - Utilă - Ed; 14) Ce - Cromatici; 15) Incoana - Aman; 16) Terța - Scara.

CARTE DE VIZITĂ

Anagramând conținutul veți afla meseria lui Arăduț și orașul său în care a intrat în funcțiune, în anul ce a trecut, cel mai „tânăr” din R.P.R.

Scarlăt O Manu

TELEGRAMĂ

CRİPTOGRAMĂ

G	I	P	R	E	N	T	O	A	E
E	E	C	R	I	S	I	R	P	R
N	L	R	E	O	Ș	P	T	E	O
I	Ț	E	E	R	C	Ă	E	C	P

Pornind dintr-un colț într-un anumit sens veți decifra această urare pe care o-o trimiți de Anul Nou prietenii plăcii din întreaga lume.

CINE VREA S

BORIS HUDNITSKY, NOVO-SIBIRSK, KKS, 1 PER. PARHOMENKO 4, KV. 10, U.R.S.S.: 26 de ani, în limbile rusă, engleză, franceză, germană, spaniolă, pe diferite teme, cu fete.

FIORA CAPPE, GALLARATE (VARESE), VIA BONONI, 2. ITALIA: în limba germană, pe diferite teme.

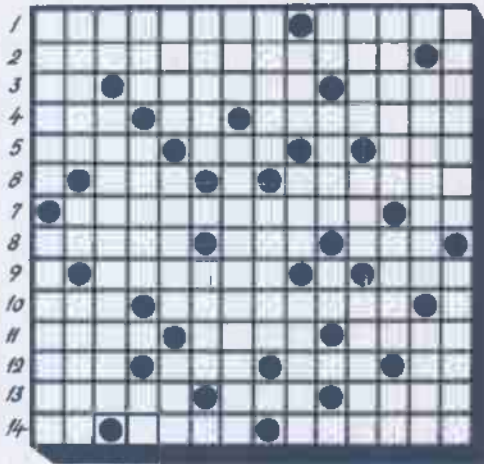
WERNER TÖRBER, SCHWERRIN, GOETHESTR. 46, R.D.G.: în limbile germană, engleză, despre filatelie, sport, cărți postale.

SIWON HELMUT, LESZNA WPKP. SKRYTKA POSYTOWA 5 „L”, WOJ. POZNANSKIE. POLONIA: 21 de ani, în limbile germană, polonă, cehă, despre muzică, literatură, ziare, limbi, cinema, filatelie.

ALMUT SAHLING, JENA/THÜR., RHEINLANDSTR. 10. H.D.G.: în limbile germană și engleză, despre toate temele.

MARIE ANGELWA, RUSSE GAREBIGINA STR. NR. 1. BULGARIA: în limbile germană și rusă, pe diferite teme.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14

ORIZONTAL: 1) Le auzi cîntecul la sania din cunoscutul cîntec popular românesc - Albită de omăt; 2) Poveste... tematică, de frații Grimm (3 cuv.); 3) Un pin tăiat! - Un moș tradițional - Degaje; 4) Pe mosor - Înainte de amiază - Le construiește viscolul! 5) „Jocul” fulgilor de zăpadă - O îngheață gerul - Intocărire agricolă; 6) Scop - Au căpătat guturai...; 7) Urarea revistei „Tineretul lumii” tuturor cititorilor ei cu ocazia Anului Nou 1959! - Cămașă; 8) Anotimpul în care se poartă palton, mănuși de lână, șal, șoșoni... - Pronume - Cel de iarnă e plin cu daruri, globuri, luminări, artificii...; 9) Bradul și-o păstrează mereu verde - Ministerul Poștelor și Telecomunicațiilor; 10) Etaș - Spaima alpinistilor; 11) Se ocupă de construcția unei localități - Anexă motociclistă - Orașel în Sahara; 12) Peste apă - Localitate în Siria - Unul

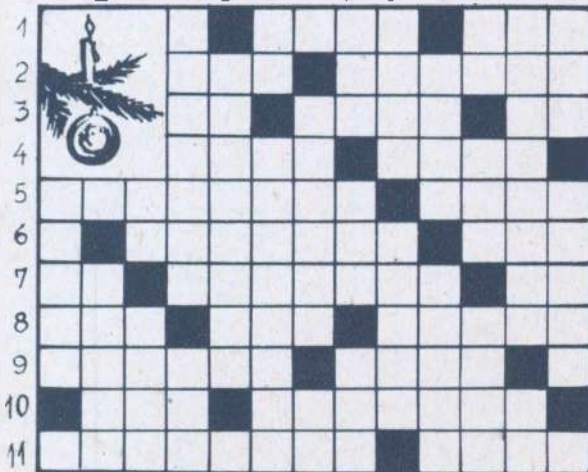
dintre conifere - Victor Tulbure; 13) „La mulți ani” în pace și fericire! - În ritm lent - Localitate în regiunea Oradea; 14) Posesiv - La Polul Nord sînt albi - Legat de unitate.

VERTICAL: 1) Îmbrăcămîntea pămîntului iarna - Luna decembrie, față de toată iarna! 2) „Iarna pe...”, poezie de Coșbuc - Notă muzicală - A iubi cu venerație; 3) Radu Boureanu - Continentul iernilor veșnice; 4) Glumă pe scenă - Indicații - Ruteniu; 5) Pronume - Ridicată - Este rece pe timp de iarnă; 6) Gălăgia copiilor la săniuș - „... Ioanovici, roman de A. Kopteava; 7) Intre ieri și mîine - Dansează pe luciul gheții; 8) Stațiune în sudul Crimeii - Noroi (Tr.); 9) Îl preferă orice... cioară! - Răuvoitori - Ca gerul iernilor grele; 10) Virș de nămeți - Oraș în Algeria - Se înnoiește în noaptea de 31 decembrie; 11) Gînduri, păreri - În ciripitul păsărelelor - Vehicule de sezon; 12) Munți de zăpadă - Veșmint fără de care iarna n-ar avea farmec! - Net! 13) Iarna, în sine - Verb cu posesiv; 14) Maladia uitării - Podoabă din pomul de iarnă.

Cuvinte puțin cunoscute:
ANO - ATAR

DE ANUL NOU

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

ORIZONTAL: 1) Gînduri de Anul Nou (slag.) - Acompaniază pe „trălăscă”; 2) Cifra care se schimbă de Anul Nou 1959 - Îl șade bine de Anul Nou la... țavă; 3) Ochi de lanț - Urăm anul ce vine - Verb fără conținut; 4) Munte în Grecia - Ca ciorbele de potroace; 5) Sărbătorii revellonnelor din țările socialiste - Ambarcațiune sportivă; 6) Sînt nelipsite de la marile ospete (moldovenesti) - Nămol; 7) Galben unguuresc - Umblă de Anul Nou din casă în casă urînd tuturor ani mulți și fericiți - E bun la mamează; 8) Nu stă locul la... butoi în seara revellonului - Ia mai urați! ... făcă! - A înfîrșia; 9) Rimează cu bădîla Traian din plugușorul de Anul Nou - Folositor; 10) Diviziune administrativă daneză - Urare pentru belșugul anului ce vine; 11) Care nu-și dorește unii altora decât șumal bine - Aportul peștilor la copioasa masă a revellonului.

VERTICAL: 1) Desert după masă; 2) Prima lună a Anului Nou (pop.); 3) Terminație latină - Împodobit în seara de Anul Nou (pl.); 4) Desertul tradițional al marilor sărbători - Fire; 5) Se prepară din carne de capră, oaie sau vacă; 6) Împreună cu încă un T... transmite urările de Anul Nou - Băutură cu... pocnet; 7) Intră în componența mincărarilor... ușoare - Bine! 8) N-are căutare în seara revellonului - Rfu în U.R.S.S. - Dai aldamașul (pop.); 9) O întilnești în plăcintele de Anul Nou - Singura care „păgubește” de Anul Nou! 10) Mincărarile care acompaniază țuica, romul, lichiorul etc. - Ți se invita cîteodată și singuri în seara Anului Nou; 11) Urbis conditae - Intră în compoziția... aperitivului - Îmbrăcămînt (sărănească); 12) Sărbătoarea Anului Nou - Traian; 13) Ca omătul său ca vinul care nu... pătează - Intră la copt, împreună cu... răvașele.

A N U L 1 9 5 8

în filatelie

Să privim, de data aceasta prin oglinda timbrilor, ce s-a petrecut în cursul anului acesta. Vom analiza evenimentele, nu în ordine cronologică, ci pe categorii.

TEHNICĂ

1) Timbrul acesta a fost emis în Uniunea Sovietică împotriva folosirii armelor atomice, pentru utilizarea pașnică a energiei nucleare — un exemplu al acestora este tocmai spargătorul de gheață „V. I. Lenin” ce figurează pe timbrul de față — și în cinstea celor trei spălnici sovietici (albastru închis, bomba neagră cu dungi roșii, 60 kop.).

SPORT

2) Cu prilejul evenimentelor sportive internaționale ce s-au desfășurat la Budapesta, poșta maghiară a emis o serie de timbre închinată

sportului. Iată valoarea de 60 ft. (cadru și figuri albastru deschis, fond și litere brune) închinată campionatului mondial de lupte de anul trecut.

3) La Stockholm s-a desfășurat Campionatul mondial de fotbal. Administrația suedeză a P.T.T. a emis o serie de timbre pe fond verde și roșu din care publicăm acest exemplar (15 öre).

4) Tot în cursul verii 1958 s-a ținut Campionatul mondial de badminton, câștigat de un tânăr indo-

nezian. Iată timbrul reprezentând cupa, iar în spatele său, drapelul național indonezian. Seria se compune din trei valori. Această este

cea de 25 de sen în roșu (seria ne-a fost trimisă de una din cititoarele indoneziane, prietena noastră Sylvia Ouw, din Bandung).

POLITICĂ

Între multe alte evenimente politice ce caracterizează anul ce s-a scurs, putem cita întemeierea Republicii Arabe Unite și revoluția din Irak. Aceste două evenimente sînt de o importanță politică mondială. Ele dovedesc că era domniei colonialismului a trecut.

5) O legătură strînsă ce nu poate fi distrusă unește acum popoarele arabe din Siria și Egipt. Ele s-au sudat pentru totdeauna.

6) „Republica Irak” înseamnă inscripția arăbă aplicată peste figura ex-regelui Feysal. Cuvintele acestea marchează încă o lovitură dată colonialismului.

COMERȚ-CULTURĂ

Expoziția de la Bruxelles a dovedit că diferitele regimuri sociale pot trăi alături fără a-și declara război, încercînd doar să se întrecă prin construcții tehnice puse în slujba păcii și a omenirii întregi.

7) Emblema Republicii Populare Ungare atînturi de aceea a regatului Belgiei ca simbol al coexistenței pașnice (mov, emblemele în culori originale, 1,40 ft.).

CORESPONDEZE CU NOI? CINE VREA SĂ CORESPONDEZE CU NOI

ELKE DETHLEFSEN, WEHMSDORF/BEZ. LEIPZIG, DANLENERSTR. 13, R. D. G.; în limba germană, despre filatelia, muzică, sport, dansuri etc.

ERIC LAZNICKA, KREMS N.Ö. OBERE LANDSTR. 11, AUSTRIA; în limbile germană și engleză, despre fotografii, cărți poștale, politică, dansuri populare, costume naționale.

VOLKER POPOVICI, TIMIȘOARA II, STR. BADEA CIRTAN NR. 4, ROMÂNIA; în limbile germană, rusă, engleză, franceză, despre filatelia, cărți poștale, sport, muzică.

TAUBER HANS, MAUTERN N.Ö. VORSTADT 19, AUSTRIA; în limba germană, despre cărți poștale, fotografii și dans.

GYIMESI ALBERT ET CIE, TAPOLCA, BATTHYANYUTCA 34, UNGARIA; 22 de ani, în limbile engleză, franceză, germană, rusă, italiană, română, oehă, despre cărți poștale, filme, literatură, viața tineretului, obiceiuri studen-

tești, etichete de pe cutii de chibrituri și lame de ras.

J. CUMMINGS, 19 STR. SUTHERLAND N.S.W., AUSTRALIA; în limba engleză, despre timbre, fotografii, turlem.

IJAZ AHMAD, 23 MEDICAL HOSTEL, MCLEOD RD, KARACI, PAKISTAN; 20 de ani, în limba engleză, despre timbre, monede, fotografii și literatură, indeosebi cu tineri germani și francezi.

MISS CHIZUKO NATAOKA, 2-51, KITA SAIWAICHO, NISHIKU, YOKOHAMA, JAPONIA; 14 ani, în limba engleză, despre timbre, cărți poștale, muzică, cinematograful, păpuși, literatură și sport.

SULIMAN AL KARIM, S. R. TELEGRAPH. P.O.B. 12 ATBARA, SUDAN; despre toate temele, în limba engleză.

TAKAHARU SAHO, 31 NERIBE CHO, FUKUOKA CITY, JAPONIA; 17 ani, în limba engleză, despre muzică, cărți poștale și desene.

MOHAMMED WASAY KHAN, PYNZE STR., SHWEDO, BIR-

MANIA; 21 de ani, în limbile arăbă, engleză, persană, urdu și hindusă, despre timbre, cărți poștale și etichete de pe cutii de chibrituri.

ROMANA FORMALOWNA FAJSLAWICE WOJ. LUBLIN, POLONIA; 25 de ani, în limbile engleză, germană, rusă și polonă, despre cărți poștale.

ERIC PRESTON, C/O 16 PENRITH GROVE, LEEDS 13, YORKSHIRE, ANGLIA; 26 de ani, în limba engleză, despre probleme sociale, filozofie, economie, sociologie, geografie, obiceiurile diferitelor popoare, sporturi, filme și reviste.

SHUKRI MOHAMED AMIEN, COMBONI SECONDARY SCHOOL, P.O. BOX 14, ATBARA, SUDAN; în limbile arăbă și engleză, schimb de corespondență.

HANS J. PEDERSEN, KOBELVAENGET 7, COPENHAGEN BRH. DANEMARCA; în limba engleză și limbile scandinave, despre timbre, ex libris, geografie, istorie și literatură.

TONY NAKKARA, 23 KHOURY STR., HAIFA, ISRAEL; 19 ani, în limba engleză, despre timbre, sport, cărți poștale.

SUDHAKAR R. JOSHI, 316. SADASHIV, PETH. POONA NR. 2, BOMBAY STATE, INDIA; 19 ani, student, în limba engleză, despre timbre, cărți poștale, electrotehnică, fotografii etc.

A. D. LIMAYE, 51, BUDHWAR PETH, OPPOSITE DIMOND WATCH C/O POONA 2, BOMBAY STATE, INDIA; 19 ani, student, în limbile engleză și hindusă, despre filatelia, cărți poștale, electrotehnică etc.

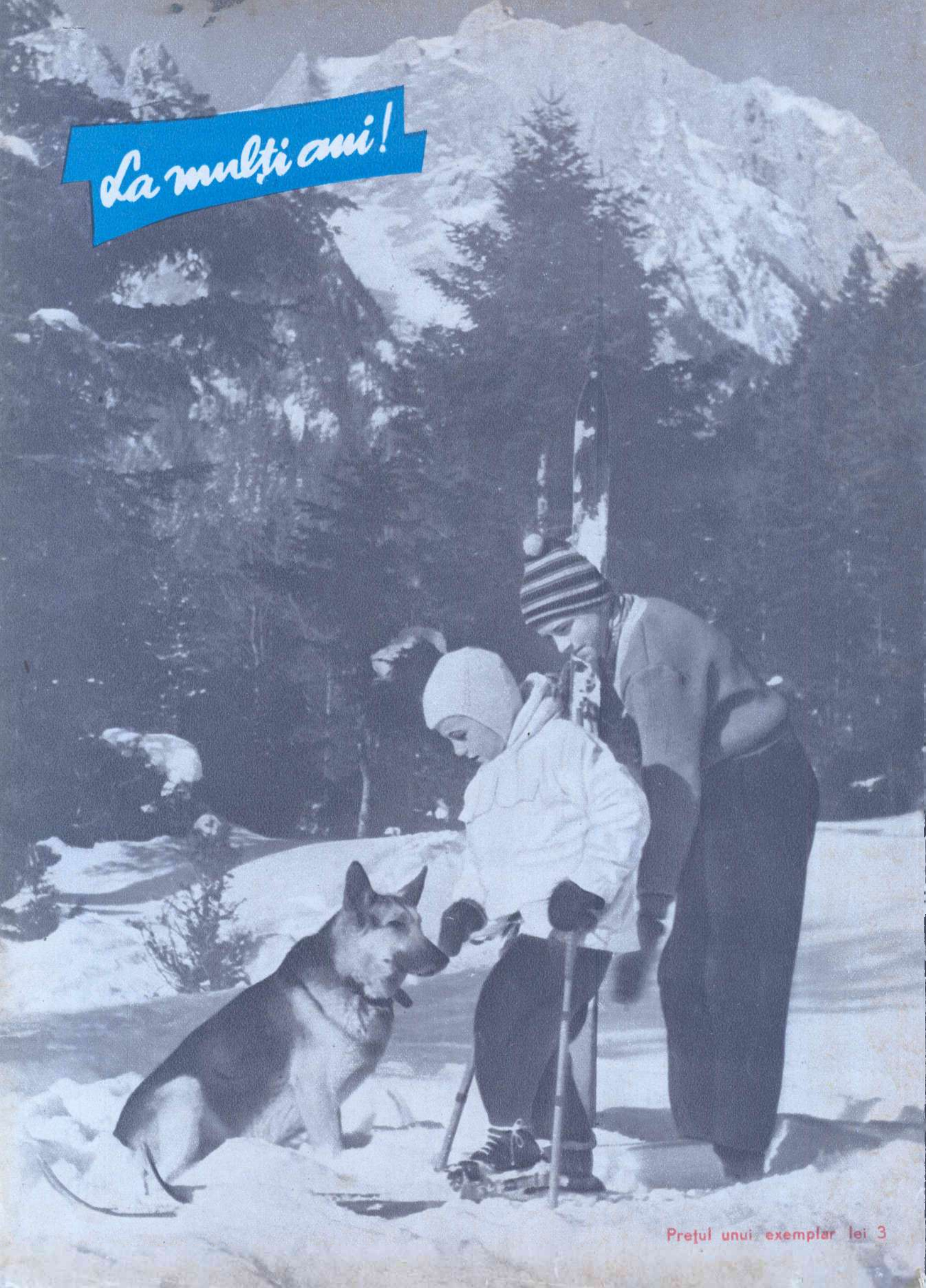
NAGY MARIA, CELLDÖMÖLK BAROSS U 7 VAS M. UNGARIA; fată de 16 ani, în limbile engleză, franceză, rusă și maghiară, despre muzică, filme și cărți poștale.

ZLATKO STOYANOV, 50 TUNDJA ST. SOFIA 6, BULGARIA; în limbile engleză și rusă, despre timbre și reviste.

URBAN ANDRES, PECS, DERINE U. 16, UNGARIA; în limbile engleză, franceză, germană și rusă.

LOGAN MOODLEY, 14 ARYAN ROAD, MAYVILLE, DUBAN, NATAL, SOUTH AFRICA; student, 17 ani, în limba engleză, pe teme diferite.

La mulți ani!

Prețul unui exemplar lei 3